ROBYN YOUNG

FRĂȚIA TEMPLIERILOR. CARTEA I

ANIMA TEMPLI

www.virtual-project.eu

SUSPANS

Robyn Young s-a născut în Oxford, Anglia, în 1975. Autoare de romane istorice a căror acţiune este plasată în Evul Mediu, a studiat la Universitatea Sussex din Brighton, unde a obţinut diploma de master în scriere creativă. În 2006 a publicat primul volum din trilogia *Frăţia Templierilor, Anima Templi,* urmat în 2007 de *Crusade* şi în 2008 de *Requiem*

Robyn Young

ANIMA TEMPLI

Volumul 1

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză Bogdan Marchidanu

Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Scerra, Daniele via Agentur Schluck GmbH.

Robyn Young BRETHREN
2006 by Robyn Young

COMITATUL EDESSEI
Siș
REGATUL CILICIEI
Edessa
Mosul
Antiohia
Alep
PRINCIPATUL ANTIOHIEI
CIPRU
SIRIA
Tripoli
Tigru
COMITATUL TRIPOLI
Marea Mediterană
Beirut
Tir
Damasc
Baghdad
Acra
Marea Galileei
Cezarea
Iordan
REGATUL IERUSALIMULUI
Damieta
Jaffa
Gaza
Ierusalim
Bethlehem
Eufrat
Marea Moartă
Mansurah
Cairo
Deșertul Sinai
Nil
ARABIA
EGIPT
Marea Roșie
ȚARA SFÂNTĂ
1260 D.HR.

PROLOG

Din Cartea Graalului

Mai strălucitor ca soarele e acest lac,
Fierbând ca un cazan adânc,
Şi deşi nicio vietate nu ar putea suporta,
Acest furnal înfricoşător de fierbinţeală topită,
Perceval zărea acolo creaturi,
Cele mai multe întunecate şi prea înfiorătoare de privit.
Zbătându-se sub suprafaţa vălurită,
Ca nişte flăcări stacojii, de chihlimbar sau aurii,
Se găseau chestii cu aripi şi colţi şi cozi,
Ca şi cum din abis se târâseră în sus.
Dar pe mal stătea un cavaler,
Îmbrăcat cu mantie de un alb neprihănit,
Cu o cruce roşie gravată pe piept,
Şi cu o lumină sfântă licărind în jurul lui.
Spre Perceval se întoarse acest cavaler,
Care îşi ridică braţele spre lac,
Şi cu o voce poruncitoare şi fermă
Îi spuse lui Perceval să arunce comorile în ape.
Perceval rămase neclintit ca o stâncă,
Inima i se opri şi degetele îi îngheţară,
Simţea că nu putea îndura să arunce
Aceste preţioase comori din mâinile care le ţineau.
Atunci cavalerul a vorbit încă o dată
Cu o voce ca o săgeată care pătrunde adânc:
Suntem fraţi, Perceval,
Frăţia nu te-ar lăsa să greşeşti.
Tot ce s-a pierdut va fi regăsit.
Tot ce a murit va trăi din nou.
Atunci Perceval, cu credinţa renăscută,
Se aplecă şi aruncă comorile.
Crucea din aur strălucitor şi pur
Galbenă ca soarele de dimineaţă;

Candelabrul cu şapte braţe
Din argint stins, lucitor;
Iar la urmă semiluna din plumb bătut
Cu suprafaţa ei întunecată ca umbra.

Dintr-odată se înălţă un cântec
Din multe voci îngemănate într-una.
Purtat de briză, dulce şi pur,
Umplu văzduhul ca revărsatul de zori.
Acum lacul nu mai era de foc
Ci de albastrul liniştit al apei limpezi,
Iar din el răsărea un om de aur
Cu ochi argintii şi părul negru ca smoala.
Perceval căzu în genunchi
Şi plânse, şi plânse de bucurie amarnică.
îşi ridică braţele şi strigă tare,
Binecuvântat fii Tu, Doamne!

PARTEA ÎNTÂI

1

Ayn Jalut (Izvorul lui Goliat), Regatul Ierusalimului
3 septembrie 1260

Soarele se apropia de zenit, dominând cerul şi transformând galbenul profund al deşertului într-un alb spălăcit. Ereţii dădeau târcoale vârfurilor dealurilor care înconjurau câmpia Ayn Jalut, ţipetele lor stridente străpungând aerul încins de căldură. La marginea de vest a câmpiei, acolo unde dealurile îşi întindeau poalele golaşe până la nisipuri, două mii de oameni aşteptau călare pe cai protejaţi cu armuri. Oţelul prea încins ca să fie atins al săbiilor şi scuturilor sclipea. Deşi pieptarele de protecţie şi turbanele nu reuşeau să-i apere de razele turbate ale soarelui, niciunul din cei două mii de oameni nu se plângea.

Călare pe calul său negru în avangarda regimentului Bahri, comandantul oamenilor, Baybars Bundukdari, întinse mâna după burduful de piele în care îşi ţinea apa şi care era legat de centură alături de două pumnale cu lamele deja îndoite şi pe alocuri uzate. După ce luă o înghiţitură, omul îşi arcui umerii ca să-şi mai dezmorţească încheieturile înţepenite. Banda turbanului alb era udă de transpiraţie, iar armura din zale de lanţ pe care o purta pe sub îmbrăcămintea albastră părea neobişnuit de grea. Dimineaţa se transforma încet în prânz, iar căldura se intensifica, şi, deşi apa uda gâtlejul uscat al lui Baybars, ea nu putea stinge setea profundă care îl ardea în rărunchi.

— Amir Baybars, murmură unul din ofiţerii tineri călare de lângă el. Timpul trece. Trupa de cercetaşi ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Se vor întoarce curând, Ismail. Ai răbdare.

În vreme ce lega la loc burduful cu apă la centură, Baybars privi rândurile tăcute de soldaţi ai regimentului Bahri care se înşirau pe nisip în spatele lui. Pe chipurile bărbaţilor se citea aceeaşi expresie sumbră pe care o văzuse de multe ori înainte de bătălie. Curând acele expresii aveau să se schimbe. Baybars văzuse războinici mândri care se albeau atunci când se confruntau cu armate similare ca mărime cu a lor. Dar când sosea clipa, aceşti oameni aveau să se bată fără ezitare, căci erau soldaţi ai armatei mamelucilor: războinicii-sclavi ai Egiptului.

— Amir?

— Ce e, Ismail?

— N-avem nicio veste de la iscoade de când s-au ivit zorile. Dacă au fost prinşi? Baybars se încruntă şi Ismail îşi dori să fi tăcut din gură.

În general, nimic nu ieşea în evidenţă la Baybars; la fel ca majoritatea oamenilor din subordine, era un bărbat înalt şi zvelt, cu păr castaniu-închis şi piele de culoarea scorţişoarei. Uitătura lui însă era complet aparte. Un defect, o steluţă albă în centrul pupilei ochiului stâng, conferea privirii o îndrăzneală ieşită din comun; era unul din atributele care îi aduseseră porecla - Arbaleta. Ca subofiţer, Ismail se simţea mereu ca o muscă prinsă în plasa de păianjen atunci când devenea ţinta privirii acelor ochi albaştri ca oţelul.

— Aşa cum am mai spus, ai răbdare.

— Da, Amir.

Privirea lui Baybars se îmblânzi când Ismail îşi plecă puţin capul. Nu cu mulţi ani în urmă, Baybars însuşi aşteptase în prima linie prima lui bătălie. Mamelucii se confruntaseră cu francii pe câmpul plin de praf din apropierea satului Herbiya. El condusese atacul cavaleriei şi în decurs de câteva ore inamicul fusese zdrobit, iar sângele creştinilor pătase nisipul. Cu voia Domnului, şi astăzi avea să fie la fel.

Undeva în depărtare, de pe întinderea de nisip se înălţa o coloană subţire de praf. Treptat, coloana începu să capete forma a şapte călăreţi cu siluetele deformate de aburii căldurii. Baybars lovi pântecele calului cu călcâiele şi ieşi din rânduri, urmat de ofiţerii lui.

În vreme ce se apropia cu repeziciune, şeful grupului de iscoade îl văzu pe Baybars şi întoarse calul spre el. Se opri în faţa comandantului trăgând tare de frâu. Pielea bidiviului era plină de sudoare, iar botul îi era înspumat.

— Amir Baybars, icni călăreţul, salutând. Vin mongolii.

— Ce efective au?

— E unul din tumanele lor, Amir.

— Zece mii. Şi comandantul lor?

— Informaţiile noastre sugerează că sunt conduşi de general, Kitbogha.

— V-au văzut?

— Ne-am asigurat de asta. Avangarda lor nu e departe de noi, iar corpul principal de armată o urmează îndeaproape. Şeful patrulei îşi apropie calul de Baybars şi îşi coborî vocea, astfel încât ceilalţi ofiţeri fuseră obligaţi să-şi întindă gâturile ca să-l audă. Forţa lor e mare, Amir, şi şi-au adus multe maşini de război, deşi spionii noştri spun că asta nu este decât o treime din armata lor.

— Dacă tai capul bestiei, corpul va cădea de la sine, replică Baybars.

În depărtare răsună ţipătul strident al unei goarne mongole. Altele i se alăturară rapid până când spaţiul imens dintre dealuri se umplu de un cor discordant şi pătrunzător de sunete. Simţind încordarea călăreţilor, caii mamelucilor începură să fornăie şi să necheze. Baybars dădu din cap înspre şeful grupului de iscoade, apoi se întoarse către ofiţerii săi.

— La semnalul meu sunaţi retragerea. Îi făcu semn lui Ismail. Vei călări alături de mine.

— Da, Amir, replică bărbatul, pe al cărui chip se citea clar mândria.

Timp de zece sau douăzeci de secunde, nu se auziră decât goarnele îndepărtate şi vuietul neîncetat al vântului peste câmpie. Un nor de praf acoperi încet cerul înspre est pe măsură ce primele rânduri ale armatei mongole îşi făceau apariţia pe crestele dealurilor. Călăreţii se opriră puţin în vârf, apoi începură să coboare spre şes ca o maree neagră strălucind datorită reflectării razelor soarelui în oţelul armelor.

În spatele avangărzii venea armata principală, condusă de cavaleria uşoară înarmată cu lănci şi arcuri, apoi însuşi Kitbogha. Conducătorul mongol era flancat de războinici veterani, cu coifuri de fier şi armuri din piei de animale, legate cu benzi din piele. Fiecare om dispunea de doi cai liberi, iar în spatele acestei coloane masive veneau maşinile de asediu şi căruţele încărcate cu bogăţiile jefuite de mongoli în timpul raidurilor asupra satelor şi oraşelor. Căruţele erau conduse de femei care erau înarmate cu nişte arcuri imense ţinute la spate. Întemeietorul Imperiului Mongol, Gingis Han, murise cu treizeci şi trei de ani în urmă, dar măreţia structurii fondate de el supravieţuia pe baza forţei armate de genul celei cu care aveau să se confrunte acum mamelucii.

Baybars anticipase de luni de zile înfruntarea, dar dorinţa de a se bate mocnea în el de mult mai multă vreme. Trecuseră douăzeci de ani de când mongolii invadaseră tărâmul lui natal, pârjolind pământurile şi ucigând cirezile tribului său; douăzeci de ani de când semenii săi fuseseră obligaţi să fugă din calea atacurilor şi să ceară ajutorul căpeteniei din satul învecinat care îi trădase şi îi vânduse negustorilor de sclavi din Siria. Pentru Baybars, ocazia de a se răzbuna pe oamenii care facilitaseră trimiterea lui în robie se ivise abia în urmă cu câteva luni, când un emisar mongol sosise în Cairo.

Solul cerea sultanului mamelucilor, Kutuz, să se supună hanului. Pe lângă recentul asalt devastator al mongolilor asupra oraşului musulman Bagdad,

cererea aceea impertinentă îl determinase pe sultan să treacă la acţiune. Cu excepţia lui Allah, mamelucii nu se supuneau nimănui. În vreme ce Kutuz şi guvernatorii săi militari, printre care se număra şi Baybars, începuseră să întocmească planurile de luptă, emisarul mongol avusese timp câteva zile ca să mediteze la greşeala lui îngropat până la gât în nisip în afara zidurilor cetăţii, înainte ca soarele şi vulturii să-l omoare de viu. Acum Baybars avea să le dea o lecţie similară celor care îl trimiseseră.

Baybars aşteptă ca primele linii ale cavaleriei grele să ajungă la jumătatea câmpiei, apoi îşi întoarse calul ca să-şi privească oamenii. Scoase unul din paloşe de la centură şi îl ridică deasupra capului. Razele soarelui se reflectară în oţelul curbat, făcându-l să strălucească precum o stea.

— Războinici ai Egiptului, strigă el. A venit şi vremea noastră, şi cu această victorie vom face din duşmanul nostru doar o grămadă de stârvuri mai înaltă decât dealurile din jur şi mai lată ca deşertul.

— Victorie! tunară soldaţii regimentului Bahri. În numele lui Allah!

Se întoarseră ca unul din faţa armatei care se apropia şi îşi îndemnară caii spre dealuri. Crezând că inamicul se retrăgea înspăimântat, mongolii scoaseră un strigăt imens de satisfacţie şi îşi îmboldiră caii să galopeze şi mai tare.

Înspre vest, dealurile se întindeau în linie continuă, dar pe o adâncime mică. Erau despărţite de o falie care forma un canion larg. Baybars şi oamenii lui plonjară prin deschizătură, călărind cu furie, iar primele rânduri ale avangărzii mongole se luaseră după ei prin norii de praf ridicaţi de caii mamelucilor. Îi urma corpul principal de armată al mongolilor, care trecu zgomotos prin canion, făcând ca o ploaie de pietre şi de nisip să se desprindă de pe coastele dealurilor. La semnalul lui Baybars, regimentul Bahri îşi opri caii şi se întoarse, formând o barieră în calea atacatorilor. Brusc, canionul se umplu de sunete de goarne şi de ropotul asurzitor de tobe.

Pe una din crestele canionului apăruse o siluetă, neagră pe fundalul soarelui. Era Kutuz. Nu era singur. Alături de el, pe vârf, mult deasupra fundului văii, se aflau mii de mameluci. Cavaleria, formată în majoritate din arcaşi, era dispusă pe culori după diversele regimente cărora îi aparţineau: purpuriu, violet, portocaliu, negru. Dealurile deveniseră parcă o imensă pânză multicoloră cu luciri argintii acolo unde razele soarelui se reflectau în oţelul armelor sau al coifurilor. Infanteria aştepta purtând săbii, buzdugane şi

arcuri, iar un mic şi periculos corp de beduini şi mercenari kurzi flanca forţa principală cu două aripi umane, înarmate cu suliţe lungi de doi metri.

Acum, că mongolii erau prinşi în capcană, lui Baybars nu-i mai rămăsese decât să strângă laţul.

După sunetul goarnelor se auzi strigătul de război al mamelucilor, mugetul vocilor combinate acoperind, pentru câteva clipe, bătaia tobelor. Cavaleria mamelucă atacă. Câţiva cai se prăbuşiră în timpul şarjei în nori de praf, strivindu-i sub ei pe călăreţii ale căror urlete se pierdură în tunetul asurzitor de copite. Mulţi alţi călăreţi se repeziră la ţintele lor în vreme ce alte două regimente de mameluci măturară câmpia Ayn Jalut pentru a împinge ariergarda forţelor mongole în canion. Baybars îşi agită sabia deasupra capului şi scoase strigătul de atac. Oamenii regimentului Bahri îi ţinură isonul:

— *Allahu akbar! Allahu akbar!*

Cele două armate se ciocniră într-un vârtej imens de praf, urlete şi zgomote de oţel lovit de oţel. În primele secunde căzură sute de oameni din ambele tabere, cadavrele îngreunând înaintarea celor rămaşi în viaţă. Caii se ridicau pe picioarele din spate, aruncându-şi călăreţii spre nicăieri, iar oamenii urlau de durere în pragul morţii, împroşcând în jur cu sânge. Mongolii erau călăreţi renumiţi, însă locul era prea strâmt pentru manevre eficiente. În vreme ce mamelucii îşi croiau neîncetat drum prin grosul corpului principal al armatei vrăjmaşe, cavaleria beduină împiedica avangarda mongolă să atace pe flancuri. Săgeţile zburau sfârâind cu miile de pe dealuri şi din când în când câte o minge portocalie de foc exploda în furnicarul de trupuri atunci când mamelucii aruncau cu catapultele oale de lut pline cu păcură aprinsă. Mongolii loviţi de aceste proiectile ardeau ca nişte torţe, urlând în agonie, în vreme ce caii lor o luau razna, împrăştiind focul şi confuzia printre combatanţi.

Baybars roti unul din paloşele sale într-un arc feroce şi izbi în masa de carne, desprinzând cu totul capul unui om de pe umeri prin forţa loviturii. Un alt mongol, cu faţa plină de sângele camaradului căzut, luă imediat locul mortului. Baybars îl tăie cu ambele lui arme în vreme ce calul de sub el fu izbit şi tot mai mulţi oameni se avântau în iureş. Alături de Baybars, Ismail era plin de sânge şi urlă isteric când îşi împinse spada înainte prin vizorul coifului unui mongol. Lama se înţepeni acolo câteva clipe, înfiptă bine în

ţeasta nefericitului, după care Ismail reuşi să o elibereze şi se roti în şa în căutarea unei alte ţinte.

Armele lui Baybars dansau în mâinile lui. Alţi doi duşmani căzură pradă loviturilor lui năucitoare.

Kitbogha, generalul mongol, lupta cu disperare, rotindu-şi sabia cu mişcări ca de coasă care separau ţeste şi rupeau membre. Deşi era înconjurat, nimeni nu părea capabil să îl atingă. Gândurile lui Baybars se îndreptară spre recompensa ce îl aştepta pe acela care îl captura sau îl omora pe şeful duşmanilor, dar drumul către acesta îi era blocat de un zid de luptători şi o pădure de săbii arcuite. Se feri când un tânăr îl atacă feroce, rotind un buzdugan, şi uită pe moment de Kitbogha pentru a reuşi să rămână în viaţă.

După ce primele linii au căzut sau au fost împinse înapoi, femeile şi copiii mongoli ajunseră să lupte alături de bărbaţi. Deşi mamelucii cunoşteau această practică, acum, văzându-i, s-au simţit descumpăniţi. Cu părul lor lung şi încâlcit, cu feţele schimonosite de ură, femeile luptau la fel de bine şi poate cu mai multă înverşunare decât bărbaţii. Temându-se de efectul unui asemenea fenomen asupra trupelor, un comandant mameluc îşi ridică vocea deasupra tuturor şi scoase un urlet sălbatic de luptă, preluat aproape imediat de alţii. Numele lui Allah umplu aerul, reverberându-se de dealuri şi răsunând în urechile mamelucilor, care astfel găsiră forţe noi pentru a lupta mai departe. În iureşul bătăliei orice alt gând era dat la o parte şi mamelucii îşi croiră drum, tăind în stânga şi în dreapta pe toţi cei care li se împotriveau. Pentru războinicii sclavi, armata mongolă devenise un animal inform, lipsit de vârstă şi de sex, care trebuia distrus bucată cu bucată.

În cele din urmă, loviturile cu spada deveniră tot mai grele. Rămaşi fără cai şi înlănţuiţi în luptă, oamenii se sprijineau unul de celălalt ca să pareze loviturile. Gemetele şi ţipetele erau punctate de urlete atunci când oţelul lamelor găsea câte o ţintă mai înceată. Mongolii efectuaseră un ultim atac-fulger împotriva infanteriei, sperând să străpungă bariera şi să cadă în spatele mamelucilor, dar infanteriştii rezistaseră pe poziţie şi doar câţiva călăreţi mongoli reuşiseră să treacă de rândurile de suliţe. Aceştia fuseseră întâmpinaţi de călăreţi mameluci şi imediat dispersaţi. Kitbogha căzuse, calul fiindu-i doborât de vălmăşeala de oameni din jurul lui. Victorioşi, mamelucii îi tăiaseră capul şi acum îl arătau mongolilor dispersaţi. Supranumiţi „groaza popoarelor”, mongolii fuseseră învinşi. Iar faptul că o ştiau şi ei era foarte important.

Lovit în grumaz de o săgeată rătăcită, calul lui Baybars se prăbuşise, aruncându-şi călăreţul din şa. Acum, comandantul mamelucilor lupta pe jos, cu cizmele năclăite de sânge. Sângele care era peste tot. Era în aer şi în gura lui, i se scurgea din barbă şi tot el făcea alunecoase mânerele paloşelor din mâinile lui. Baybars se întinse în faţă şi atacă un alt inamic. Mongolul se prăbuşi pe nisip cu un ţipăt care se opri brusc. Când nimeni nu luă locul războinicului căzut, Baybars se opri.

Praful acoperise soarele, colorând în galben aerul. O pală de vânt risipi norii şi Baybars zări, mult deasupra căruţelor şi maşinilor de război mongole, steagul capitulării. Privi în jurul lui şi nu văzu decât mormane de cadavre. Mirosul sângelui şi al măruntaielor despicate umplea aerul şi vânătorii înaripaţi de stârvuri din înaltul cerului se adunaseră deja deasupra tuturor, ţipând triumfători în aşteptarea ospăţului. Morţii zăceau întinşi unii peste alţii, iar printre armurile de piele ale inamicilor se vedeau petice din îmbrăcămintea viu colorată a mamelucilor. În apropiere, într-o grămadă de cadavre, zăcea Ismail, pe spate, cu pieptul despicat de o sabie mongolă.

Baybars se duse într-acolo. Se aplecă să închidă ochii tânărului, ridicându-se când îl strigă unul din ofiţeri. Războinicul sângera abundent din rana de la tâmplă şi avea privirea înceţoşată.

— Amir, rosti el cu voce răguşită. Care sunt ordinele?

Baybars privi dezastrul din jur. În doar câteva ore decimaseră armata mongolă, omorând peste şapte mii de oameni. Câţiva mameluci căzuseră în genunchi, plângând de fericire că se terminase totul, dar şi mai mulţi îşi strigau triumful în vreme ce îşi croiau drum spre supravieţuitorii care se strânseseră în jurul căruţelor dispersate. Baybars ştia că trebuia să redobândească negreşit controlul asupra propriilor oameni, altfel elanul lor îi putea determina să-l jefuiască pe inamic şi să-i ucidă pe supravieţuitori. Mongolii care rămăseseră în viaţă, mai ales femeile şi copiii, puteau aduce bani frumoşi pe pieţele de sclavi. Arătă înspre duşmanii rămaşi în viaţă.

— Ai grijă să se predea şi vezi ca niciunul să nu fie ucis. Avem nevoie de sclavi pentru vânzare, nu de alte cadavre de ars.

Ofiţerul se grăbi să transmită ordinul. Baybars îşi băgă paloşele la centură şi privi în jur după un cal. Găsi un animal cu scările pline de sânge. Îl încălecă şi porni spre trupele lui. Peste tot, ceilalţi comandanţi mameluci se adresau regimentelor lor. Baybars se uită la chipurile obosite, dar sfidătoare ale soldaţilor şi simţi cum îl cuprinde exaltarea.

— Fraţii mei, strigă el, simţind cum vorbele îi ard gâtlejul uscat. Astăzi, Allah ne-a luminat. Am învins pentru gloria Lui, iar duşmanul nostru a pierit. Făcu o pauză pentru ovaţii, apoi ridică mâna ca să ceară linişte. Dar sărbătorirea trebuie să mai aştepte, pentru că mai avem multe de făcut. Căutaţi-vă ofiţerii.

Ovaţiile continuară, dar deja trupele începeau să se regrupeze. Baybars se îndreptă spre ofiţerii săi şi făcu semn la doi dintre ei.

— Vreau ca trupurile oamenilor noştri să fie îngropate până la apusul soarelui. Ardeţi-i pe mongolii morţi şi căutaţi-i prin jur pe duşmanii care au încercat să scape cu fuga. Răniţii să fie duşi în tabăra noastră. Vin şi eu acolo după ce se termină totul. Baybars îl căută cu privirea pe Kutuz. Unde e sultanul?

— S-a retras în tabără cam acum o oră, Amir, răspunse unul dintre ofiţeri. A fost rănit în bătălie.

— Rău?

— Nu, Amir, cred că rana a fost superficială. Acum e cu doftorii.

Babyars îi concedie pe ofiţeri şi se îndreptă spre prizonierii care erau strânşi laolaltă. Mamelucii inspectau căruţele şi aruncau tot ce găseau de valoare într-o grămadă care se înălţa văzând cu ochii pe nisipul sângeriu. Se auzi un ţipăt când doi soldaţi scoaseră târâş trei copii din ascunzătoarea lor de sub o căruţă. O femeie, pe care Baybars o socoti a fi mama lor, sări în picioare şi fugi spre ei. Chiar şi cu mâinile legate la spate era o apariţie feroce, scuipând ca un şarpe şi lovind cu picioarele goale. Unul dintre soldaţi o reduse la tăcere cu pumnii, după care îi apucă pe ea şi pe doi dintre copii de păr şi începu să-i tragă spre grupul tot mai mare de captivi. Baybars se uită la prizonieri şi întâlni privirea îngrozită a unui băiat care stătea îngenuncheat în faţa lui. În ochii măriţi de spaimă ai băiatului se văzu pe sine, cu douăzeci de ani în urmă.

Născut ca turc Kipchak pe malurile mării Negre, Baybars nu ştiuse nimic despre război sau sclavie înainte de invazia mongolilor. După ce fusese despărţit de familia lui şi vândut la licitaţie pe pieţele din Siria, slujise la patru stăpâni înainte ca un ofiţer din armata egipteană să îl cumpere şi să îl ducă la Cairo ca să fie instruit pentru a deveni mameluc. În tabăra de pe malurile Nilului, alături de mulţi alţi băieţi cumpăraţi pentru armata sultanului, fusese îmbrăcat, înarmat şi învăţat să se bată. Acum, la treizeci şi şapte de ani, ajunsese comandantul formidabilului regiment Bahri. Însă, în

ciuda averii acumulate şi a sclavilor de care dispunea, amintirile primului său an de servitute erau încă amare.

Baybars făcu un semn celui care supraveghea operaţiunea de luare în posesie a prizonierilor şi prăzilor de război.

— Asigură-te că toată prada ajunge în tabără. Oricine va fura de la sultan va ajunge să-şi regrete fapta. Foloseşte maşinile de război stricate drept combustibil pentru ruguri şi ia restul.

— Cum porunceşti, Amir.

Cu scările calului lovind nisipul roşu, Baybars se îndreptă spre tabăra mamelucilor, unde îl aştepta sultanul Kutuz. Avea trupul obosit, dar inima uşoară. Pentru prima dată de când mongolii declanşaseră invadarea Siriei, mamelucii inversaseră sorţii. Nu avea să le ia prea mult până la zdrobirea restului hoardei şi odată cu asta Kutuz avea să îşi poată îndrepta atenţia către o chestiune mai importantă. Baybars zâmbi. Era o expresie extrem de rară, care părea ciudată pe chipul lui.

2

Poarta Saint-Martin, Paris
3 septembrie 1260

Tânărul călugăr alerga pe alee, gâfâind. Patina pe băltoacele de noroi şi rouă care acopereau solul. Aproape că se sufoca din pricina miasmei de dejecţii umane şi mâncare stricată. Alunecă, întinse o mână ca să prindă o ieşitură ascuţită a zidului clădirii de lângă el, îşi regăsi echilibrul, apoi continuă să fugă. La stânga lui, printre clădiri, zări întinderea neagră a apelor Senei. Cerul începea să se lumineze spre est, iar turnul Notre Dame reflecta licărul slab al zorilor, dar în labirintul de alei care se încrucişau printre casele pescarilor şi locuinţele insalubre era încă întuneric. Părul i se lipise de ţeastă din pricina transpiraţiei. Tânărul se îndepărtă de fluviu şi se îndreptă spre nord, către poarta Saint-Martin. Din când în când, risca să arunce o privire peste umăr. Nu văzu pe nimeni şi nu auzi alt zgomot în afară de cel făcut de paşii lui.

De îndată ce dădea cartea mai departe avea să se elibereze. Când clopotele aveau să bată pentru slujba de dimineaţă, el va fi fost să se găsească deja pe drumul către Rouen şi către o viaţă nouă. Se opri la capătul unei alei şi se aplecă înainte icnind după aer, cu o mână pe coapsă şi cu cealaltă strângând bine o carte legată în piele. O mişcare îi atrase atenţia. Un bărbat înalt, cu o pelerină cenuşie, apăruse în celălalt capăt al aleii şi venea grăbit spre el. Tânărul se răsuci pe călcâie şi o luă iar la fugă.

Alergă în zigzag printre clădiri, cu intenţia de a se pierde de acei paşi care acum răsunau în urma lui. Urmăritorul era însă priceput şi distanţa dintre ei se micşora. În faţă se ridicau zidurile oraşului. Mâna i se strânse mai mult pe carte. Aceasta însemna o sentinţă, iar el nu ştia deloc dacă de moarte sau de întemniţare, dar fără dovadă era imposibil să fie condamnat. Călugărul se furişă printr-un pasaj îngust între două şiruri de prăvălii. În faţa uşii unui negustor de vinuri stăteau rânduite mai multe butoaie. Tânărul privi peste umăr. Auzi paşii, dar nu-şi zări urmăritorul. Ascunse cartea legată în piele în spatele butoaielor şi continuă să alerge. Dacă scăpa, se putea întoarce oricând după ea.

N-avea să scape.

Alergă încă trei străzi înainte de a fi prins lângă prăvălia unui măcelar, unde pământul era roşu din pricina sacrificărilor de animale din ziua precedentă.

Ţipă când bărbatul înalt îl prinse şi îl împinse cu putere în zid.

— Dă-mi-o!

Cuvintele individului aveau un puternic accent. În ciuda glugii care îi acoperea faţa, se vedea clar că avea tenul măsliniu.

— Ai înnebunit? Dă-mi drumul! icni tânărul, zbătându-se în van.

Atacatorul scoase un pumnal.

— N-am timp de joacă. Dă-mi cartea!

— Nu mă omorî! Te rog!

— Ştim că ai furat-o, rosti omul, ridicând pumnalul.

Tânărul icni.

— A trebuit! spunea că va…! O, Doamne! Îşi lăsă capul în jos şi începu să plângă. Nu vreau să mor!

— Cine te-a obligat să o iei?

Însă tânărul continua să plângă.

Cu un oftat, atacatorul se dădu un pas înapoi şi băgă pumnalul în teacă.

— Nu-ţi voi face niciun rău dacă îmi spui ce am nevoie să aflu.

Tânărul îşi ridică privirea.

— M-ai urmărit de la preceptoriu?

— Da.

— Omul pe care… Jean? E…?

Călugărului i se stinse vocea. Pe obraji i se prelinseră lacrimi.

— Trăieşte.

Tânărul expiră cu putere.

Undeva în spatele lor se auzi un zgomot. Omul în haine cenuşii se întoarse şi cercetă cu privirea clădirile din preajmă. Nu văzu nimic, aşa că reveni la călugăr.

— Dă-mi cartea şi ne putem întoarce împreună la preceptoriu. Voi avea grijă să nu păţeşti nimic dacă îmi spui adevărul. Pentru început, zi-mi cine te-a pus să o furi.

Tânărul ezită, apoi deschise gura. Se auzi un clinchet ascuţit, apoi un şuierat uşor. Bărbatul în haine cenuşii se feri din instinct. O secundă mai târziu, în gâtul călugărului se înfipse săgeata unei arbalete. Cu ochii măriţi, tânărul se prăbuşi la pământ, fără a scoate vreun sunet. Celălalt bărbat se

răsuci pe călcâie la timp ca să zărească o umbră deplasându-se pe acoperişurile întunecate de deasupra pasajului de trecere, făcându-se apoi nevăzut. Înjură şi se lăsă pe vine lângă călugăr, ale cărui picioare se zbăteau spasmodic.

— Unde ai pus cartea? *Unde?*

Din gura tânărului ţâşni sânge. Picioarele i se rigidizară, iar capul îi căzu pe spate. Bărbatul în haine cenuşii înjură din nou şi percheziţionă trupul călugărului, chiar dacă era clar că acesta nu avea la el nimic în afara hainelor cu care era îmbrăcat. Auzi nişte voci şi ridică privirea. Trei bărbaţi intraseră pe alee. Erau îmbrăcaţi cu hainele stacojii ale paznicilor oraşului.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre ei, ridicând torţa pe care o ţinea în mână. Flacăra tremura în bătaia brizei de dimineaţă. Tu de colo!

Zărise o siluetă aplecată asupra a ceva căzut pe jos.

Fără a le da ascultare, bărbatul în haine cenuşii o luă la fugă.

— După el! le ordonă cel cu torţa camarazilor săi.

Omul se apropie şi înjură când flacăra dezvălui privirii tunica neagră a călugărului mort, cu crucea roşie a Ordinului Templului pe piept.

La câteva străduţe depărtare, negustorul de vinuri Antoine de Pont-Eveque stătea în prăvălia lui, oftând din pricina unor socoteli încurcate, când auzi strigătele de afară. Curios, se ridică de la masă, deschise uşa din spate ca să vadă ce se întâmplă. Aleea era pustie, iar cerul de deasupra acoperişurilor începea să se lumineze. Strigătele se stingeau. Căscând, Antoine se răsuci pe călcâie ca să intre în prăvălie. Se opri, cu privirea atrasă de ceva aflat pe sol. Obiectul era pe jumătate ascuns de şirurile de butoaie goale şi negustorul se îndoi că l-ar fi zărit dacă nu ar fi sclipit în lumina palidă a zorilor. Gemând, se aplecă să-l ridice. Era o carte, destul de groasă şi îmbrăcată în piele bine lustruită. Literele de pe copertă erau aurii, în relief. Antoine nu ştia să citească, dar cartea era meşteşugit făcută, ceea ce îl făcu să se întrebe cum era posibil ca o persoană să arunce sau să piardă un obiect atât de scump. Iniţial, se gândi s-o lase unde o găsise, dar, după ce furişă câteva priviri vinovate în jur, o luă în prăvălie cu el şi închise uşa. Mulţumit de descoperire, Antoine puse cartea pe raftul prăfuit de sub tejghea şi se întoarse, cu mari ezitări, la socotelile lui. Avea să-l roage pe fratele lui, dacă nemernicul îl va mai vizita vreodată, să-i spună despre ce era vorba în ea.

***

Templul Nou, Londra

3 septembrie 1260

O companie de cavaleri se adunase pentru ceremonia de iniţiere în capitulul Templului Nou. Oamenii stăteau tăcuţi pe bănci, cu faţa spre o estradă înălţată, pe care se găsea un altar. Un sergent în vârstă de optsprezece ani şedea îngenuncheat, singur, pe dalele de piatră, cu spatele la cavaleri şi cu capul plecat în faţa altarului. Tânărul îşi dăduse jos tunica neagră, iar pieptul lui gol lucea arămiu la lumina dată de făclii. Pâlpâind în locaşurile lor de pe pereţi, flăcările nu reuşeau să risipească atmosfera lugubră din încăpere astfel încât majoritatea participanţilor la adunare erau ascunşi de umbre. Ajutat de doi clerici îmbrăcaţi în negru, un preot urcă treptele estradei. Se postă în faţa adunării, ţinând în mâini o carte legată în piele, în vreme ce ajutoarele lui pregăteau altarul. După ce aşezară vasele sfinţite, clericii păşiră în spatele altarului, unde aşteptau doi cavaleri îmbrăcaţi, ca toţi templierii, în mantii lungi, albe, cu o cruce roşie în dreptul inimii.

Preotul îşi drese glasul şi îi privi pe cei aflaţi în încăpere.

— *Ecce quam bonum et quam jocundum habitare fratres în unum.*

— Amin! replică un cor de voci.

Preotul se uită la cavaleri.

— În numele Domnului nostru, Iisus Hristos, şi în numele Mariei, Maica Preabinecuvântată, vă urez bun venit, fraţii mei! Ne-am adunat ca unul aici pentru acest ritual sfânt şi tot ca unul vom purcede mai departe. Îşi coborî privirea asupra sergentului îngenuncheat. Din ce motiv ai venit aici?

Sergentul se chinui să-şi amintească vorbele pe care trebuia să le rostească şi pe care le învăţase în cursul nopţii de reculegere.

— Am venit ca să mă pun cu trupul şi sufletul la dispoziţia Templului.

— În numele cui te pui la dispoziţie?

— În numele lui Dumnezeu şi în numele lui Hugues de Payns, fondatorul sfântului nostru ordin, care, lepădându-se de această viaţă de păcat şi întuneric, s-a descotorosit de treburile lumeşti şi… Sergentul făcu o pauză, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Şi luând mantia şi crucea a călătorit până în Outremer, pământul de dincolo de mare, ca să-i treacă pe necredincioşi prin sabie şi foc. Şi care, odată ajuns acolo, a jurat să-i protejeze pe toţi pelerinii creştini pe drumurile lor din Ţara Sfântă.

— Şi acum vrei să accepţi mantia Templului, ştiind că prin asta şi tu te vei lepăda de treburile lumeşti şi, urmând paşii fondatorului nostru, vei deveni

un slujitor adevărat şi umil al Dumnezeului Atotputernic?

Când sergentul încuviinţă, preotul luă un urcior de lut de pe altar şi turnă cu atenţie conţinutul într-o cădelniţă de aur. Amestecul răşinos de tămâie şi mirt se aprinse la contactul cu cărbunii încinşi şi din cădelniţă apăru un nor de fum care îl învălui pe sergent. Preotul tuşi şi făcu un pas în spate. Cei doi cavaleri de lângă altar păşiră în faţă.

Unul dintre ei îşi scoase sabia din teacă şi o îndreptă spre sergent.

— Ne vezi acum cu haine frumoase şi cu arme puternice? Priveşte aceste lucruri cu mare înţelepciune, căci priveşti cu ochi care nu pot vedea şi inimă care nu poate înţelege austeritatea ordinului nostru. Căci, atunci când vei vrea să fii de partea asta a mării, vei fi dincolo, când vei vrea să mănânci, te vei înfometa şi când vei vrea să dormi, vei rămâne treaz. Poţi accepta aceste lucruri pentru gloria Domnului şi siguranţa sufletului tău?

— Da, cavalere, răspunse cu solemnitate sergentul.

— Atunci răspunde adevărat la următoarele întrebări.

Cavalerii se întoarseră la locurile lor şi preotul începu să citească din carte, vocea lui trezind ecouri în încăperea capitulului.

— Crezi în credinţa creştină, aşa cum este ea instituită de Biserica Romei? Eşti fiul unui cavaler, născut dintr-o cununie legitimă? Ai dăruit ceva cuiva din acest ordin ca să fii primit drept cavaler? Eşti sănătos la trup şi nu ascunzi vreun rău care te-ar face nepotrivit să serveşti Templul?

Sergentul răspunse răspicat la toate întrebările şi preotul înclină din cap.

— Foarte bine.

Înmână cartea unuia din ajutoarele lui, care se apropie de sergent şi i-o puse în faţă.

— Vei respecta Legea Templului, zise clericul, scrisă pentru noi de sfântul binecuvântat, Bernard de Clairvaux, care la fondarea ordinului nostru ne-a sprijinit şi al cărui spirit sălăşluieşte în noi. Vei învăţa legile noastre, aşa cum sunt scrise aici, şi vei jura să le respecţi. Jură că vei fi întotdeauna credincios ordinului, supunându-te fără crâcnire tuturor ordinelor care îţi vor fi date. Dar numai dacă ordinul vine direct de la un oficial al Templului, aceşti oficiali fiind mai întâi Marele Maestru, care ne conduce cu înţelepciune din scaunul lui din oraşul Acra; Inspectorul Regatului Franţei, comandantul fortăreţelor noastre vestice; Mareşalul; Seneşalul; apoi Maeştrii tuturor regatelor în care fiinţăm, în Est şi în Vest. Te vei supune, de asemenea, comandanţilor tăi în bătălie şi Maestrului oricărui preceptoriu unde te vei

afla în vreme de război sau de pace şi vei fi întotdeauna respectuos cu fraţii tăi de arme, cu care legătura împărtăşită acum este mai groasă ca sângele. Jură că îţi vei păstra castitatea şi vrei trăi fără posesiuni, cu excepţia celor oferite ţie de către Maeştrii tăi. Jură, de asemenea, că vei sprijini cauza noastră din Outremer, Pământul Sfânt, apărând garnizoanele şi proprietăţile pe care le deţinem în Regatul Ierusalimului împotriva tuturor duşmanilor şi, la nevoie, dându-ţi viaţa pentru a le apăra. Şi mai jură că nu vei părăsi niciodată Ordinul Templului, în afara cazului că îţi este îngăduit de către Maeştri, căci prin acest jurământ ni te alături nouă şi aşa va fi mereu în ochii Domnului.

Sergentul puse o mână pe carte şi jură că va face toate acele lucruri.

Clericul urcă treptele şi puse cartea învelită în piele pe altar. Revenind la locul lui, preotul se aplecă şi, cu blândeţe şi aproape cu dragoste, apucă o cutie mică neagră, aurită. Desfăcu capacul şi scoase de acolo un flacon de cristal, a cărui suprafaţă multifaţetată licări în lumina făcliilor.

— Priviţi la sângele lui Hristos, murmură preotul. În acest flacon sunt trei picături aduse nouă cu aproape două secole în urmă de la biserica Sfânului Mormânt de către Hugues de Payns, fondator al ordinului nostru, în numele căruia te vei supune cu totul şi ai cărui paşi îi vei urma. Priveşte sângele şi fii primit în rândurile noastre.

Audienţa oftă şi sergentul privi uluit: nu i se spusese nimic despre această parte a ceremoniei.

— Te vei dărui întru totul, trup şi spirit?

— Da.

— Atunci apleacă-ţi capul în faţa acestui altar, îi ceru preotul, şi cere binecuvântările Domnului, ale Fecioarei şi ale tuturor sfinţilor.

Cu obrazul lipit de perete, Will Campbell urmări cum sergentul se întinde pe dalele de piatră, cu braţele desfăcute precum crucile de pe mantiile cavalerilor. Înalt pentru cei treisprezece ani ai lui, Will se mişcă uşor, simţind cum picioarele încep să-i amorţească.

Şoarecii roseseră cu tenacitate în timp o piatră de la baza peretelui care separa încăperea capitulului de cămara bucătăriei, formând o deschizătură extrem de îngustă. Cămara din jurul lui era scufundată în penumbră. Prin crăpăturile uşii care ducea spre bucătărie pătrundeau săgeţi slabe de lumină. Mirosea a excremente de rozătoare şi grâne putrezite. Cei doi saci mari pe care Will îi pusese între el şi deschizătură îl protejau întru câtva de frigul

care venea dinspre podeaua de piatră, dar îi asigurau şi o acoperire dacă ar fi fost descoperit.

— Ai văzut destul?

Will îşi desprinse obrazul de perete şi se uită la tânărul îndesat care stătea în spatele lui, ghemuit şi sprijinit de un sac de grâne.

— De ce? Vrei să te uiţi şi tu?

— Nu, murmură tânărul, întinzându-şi picioarele şi strâmbându-se de durere când sângele reîncepu să circule. Vreau să plec.

Will clătină din cap.

— Cum e posibil să nu vrei să vezi? Nici măcar… Se încruntă, încercând să găsească un argument bun. Nici măcar *papa* nu a asistat la iniţierea unui cavaler. Asta e şansa ta de a asista la cea mai secretă ceremonie a ordinului, Simon.

— Da, secretă. Simon îşi înclină capul. Există un motiv pentru care e secretă. Înseamnă că nimeni nu trebuie să o vadă. Doar cavalerii şi preoţii au voie să participe, iar tu nu eşti aşa ceva. Bătu cu piciorul în podea. Iar piciorul meu a adormit de tot.

Will îşi dădu ochii peste cap.

— Atunci du-te. Ne vedem mai târziu.

— Poate printre gratiile unei celule, în temniţă. Ascultă-ţi şi tu măcar o dată prietenul mai mare.

— Mai mare? Cu un an, doar.

— Un an ca vârstă. Simon bătu cu degetul în frunte. Dar cu cel puţin douăzeci în gândire. Oftă şi îşi încrucişă braţele la piept. Nu, rămân. Cine altcineva ar fi atât de prost ca să-ţi păzească spatele?

Will se întoarse la îndeletnicirea lui. Preotul cobora de pe estradă ţinând o sabie în mână. Sergentul cu pieptul gol se ridică în picioare, ţinându-şi capul plecat.

În imaginaţia lui, Will îl văzuse pe preot de o mie de ori apropiindu-se de el cu sabia şi se văzuse pe sine băgându-şi sabia în teacă. Mai presus de toate însă îşi imaginase mâna tatălui său ţinându-l cu fermitate de umăr în vreme ce el era acceptat drept cavaler templier, îmbrăcat cu mantia albă, simbolul curăţării de toate păcatele trecutului.

— Am auzit că postează arcaşi pe acoperişurile preceptoriilor atunci când au loc asemenea ceremonii, continuă Simon, lovind o umflătură a sacului care îl deranja. Dacă vom fi prinşi, probabil că ne vor omorî.

Will nu-i răspunse.

Simon se aşeză la loc.

— Sau poate că ne dau afară. Gemu şi lovi iarăşi cu putere în sac. Sau ne trimit la Merlan.

Se scutură înfiorat la o asemenea perspectivă. Cu un an în urmă, când ajunsese la preceptoriu, unul dintre sergenţii mai vârstnici îi povestise despre Merlan. Închisoarea templierilor din Franţa îşi dobândise o reputaţie înfiorătoare în decursul anilor, iar cuvintele sergentului îl afectaseră profund pe Simon.

— Merlan, murmură Will, fără a-şi lua privirea de la preot, e pentru trădători şi ucigaşi.

— Şi pentru spioni.

Uşile bucătăriei se deschiseră cu zgomot. Dârele de lumină care pătrundeau prin crăpături îşi intensificară strălucirea din pricina razelor de soare care umpleau încăperea alăturată. Will se ghemui, cu spatele la perete. Simon îşi făcu loc printre saci şi se adăposti în spaţiul de lângă tovarăşul său în timp ce de ei se apropiau paşi grei. Se auzi zgomot de ceva scăpat pe jos, apoi o înjurătură, urmată de un zgomot de frecare. Paşii se opriră. Ignorându-l pe Simon, care clătina din cap, Will ieşi de la adăpostul sacilor. Se duse la uşă şi se uită printr-una dintre crăpături.

Bucătăria era o încăpere mare, dreptunghiulară, împărţită de două şiruri lungi de banchete, unde se pregătea mâncarea. Într-unul din capete, aproape de uşi, se găsea o vatră pântecoasă în care ardea focul. Pereţii erau plini de rafturi pe care se aflau vase, borcane şi oale. Pe podea erau înghesuite butoaie cu bere şi coşuri pline cu legume, iar de tavan spânzurau cârlige în care erau atârnaţi iepuri, hălci de carne sărată de porc şi peşti uscaţi. Pe una din banchete şedea un bărbat masiv, îmbrăcat cu tunica maro a servitorilor. Will gemu în sinea lui. Era Peter, şeful bucătăriei. Bărbatul puse un coş cu legume pe banchetă, apoi luă un cuţit. Will îl văzu pe Simon ridicându-se. Îi zări claia de păr castaniu ivindu-se deasupra sacilor.

— Cine e? întrebă încet Simon.

Will se duse la el şi se lăsă pe vine.

— Peter, şopti el. Se pare că va sta aici o vreme.

Simon se strâmbă.

Will dădu din cap înspre uşă.

— Va trebui să plecăm.

— *Să plecăm?*

— Nu putem sta aici toată ziua. Trebuia să lustruiesc armura lui sir Owein.

— Cu el acolo?

Fără a-i lăsa lui Simon timp de a se împotrivi, Will se duse la uşă şi o deschise.

Peter înlemni, cu cuţitul ridicat.

— Pe Dumnezeu din Ceruri!

Îşi reveni repede, iar ochii i se îngustară văzându-l pe Will. Lăsă jos cuţitul şi îşi şterse mâinile de tunică. Privirea i se opri asupra lui Simon, care ieşi pe lângă Will şi închise uşa cămării.

— Ce făceaţi voi doi acolo?

— Am auzit un zgomot, răspunse Will, cu calm. Am intrat să vedem ce…

Peter îl împinse într-o parte şi deschise larg uşa.

— Aţi dat iarăşi iama printre raţii? Inspectă cu privirea umbra din cămară, dar nu văzu nimic nelalocul lui. Ce-aţi furat data trecută? Pâine?

— Prăjitură, îl corectă Will. Şi nu am furat, am…

— Şi tu? Se întoarse Peter spre Simon. Ce treabă are un grăjdar la bucătărie?

Simon îşi înfipse degetele în centură şi ridică din umeri, mutându-se de pe un picior pe altul.

— S-a rupt mătura de la grajd, răspunse Will. Am venit să luăm una cu împrumut.

— Şi e nevoie de doi ca voi pentru a o duce, nu?

Will îl privi fără să răspundă.

Peter se încruntă. Lucra la preceptoriu de treizeci de ani şi refuza să-şi lase inteligenţa insultată de către aceşti adolescenţi obraznici. Dar nu avea autoritatea de a-i obliga să mărturisească. Privi spre cămară, apoi spre Will, după care se dădu bătut cu un geamăt de iritare.

— Luaţi-vă mătura şi spălaţi putina! Se întoarse la treburile lui şi luă cuţitul cu un gest nervos. Dar, dacă îl mai văd o dată pe vreunul dintre voi aici, o să-i spun Maestrului.

Will traversă repede bucătăria şi se opri să ia mătura sprijinită de perete lângă vatră. Apoi ieşi din încăpere, clipind din pricina soarelui strălucitor. Se întoarse, zâmbind, către Simon, care îl urma.

— Uite.

— Ce drăguţ, rosti Simon când Will îi întinse mătura. Sper că ţi-ai satisfăcut curiozitatea, Dacă ne-ar fi găsit un cavaler…? Inspiră adânc. Data viitoare când vei avea nevoie de cineva care să-ţi ţină de şase, sper să mă aflu în Ţara Sfântă. Cred că voi fi mai în siguranţă acolo. Clătină din cap, dar îi oferi lui Will un zâmbet generos care îi dezveli dinţii stricaţi din faţă, sparţi atunci când un cal îl lovise cu copita. Te mai văd înainte de nonă?

Will strâmbă din nas când auzi de slujba de după-amiază. Nici măcar nu-şi începuse munca zilnică, iar dimineaţa se apropia deja de sfârşit. Ziua părea să nu aibă suficiente ore pentru toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă, oricât de repede ar fi încercat el să se mişte. Între mese, antrenamentele cu sabia şi muncile sordide pe care trebuia să le îndeplinească pentru maestrul lui, Will nu prea mai găsea timp şi pentru altceva, nici măcar pentru cele şapte slujbe închinate Domnului. La fel ca în cazul tuturor sergenţilor, ziua lui Will începea înainte de ivirea zorilor cu slujba matin, când capela, indiferent că afară era vară sau iarnă, era rece şi întunecoasă. După aceea, Will se îngrijea de calul stăpânului său, după care i se încredinţau următoarele sarcini. În jurul orei şase era slujba prime, iar după aceea, Will şi ceilalţi sergenţi ascultau o predică din scripturi, după care reveneau la capelă pentru slujbele terce şi sext. După-amiezile, între prânz, munci şi instruire, participa la nonă. La asfinţit era slujba vesper, urmată de cină, iar ziua se încheia cu compline. Poate că unii templieri erau mândri de renumele de călugări-soldaţi, dar Will ajunsese să urască faptul că petrecea mai mult timp în capelă decât în propriul pat. Tocmai voia să se plângă despre asta lui Simon, care ajunsese să-i cunoască prea bine nemulţumirile, când auzi pe cineva strigându-i numele.

Un băiat scund, roşcovan alerga spre ei, împrăştiind în goană găinile care umpleau curtea.

— Will, am un mesaj de la sir Owein. Vrea să te vadă imediat în sala cea mare.

— A spus şi de ce?

— Nu, răspunse băiatul. Dar nu părea mulţumit.

— Crezi că a aflat cu ce ne-am ocupat? murmură Simon.

— Doar dacă vede prin ziduri.

Will zâmbi, apoi o luă la goană prin curte, soarele încălzindu-i cu generozitate spatele. Străbătu repede pasajul care ducea dincolo de grădina plină de arome din faţa bucătăriei şi ieşi într-o altă curte mare, înconjurată de

clădiri cenuşii din piatră. Dincolo de clădiri, în dreapta, se înălţa capela, o structură înaltă şi graţioasă construită cu navă rotundă în amintirea bisericii Sfântului Mormânt din Ierusalim. Will îşi croi drum către dormitoarele cavalerilor, care se găseau în capătul îndepărtat al curţii, lângă capelă, evitând în fugă grupuri de sergenţi, scutieri care antrenau caii şi servitori care îşi îndeplineau cu râvnă diversele lor însărcinări. Templul Nou, principalul preceptoriu englez, era şi cel mai mare din regat. Pe lângă reşedinţe oficiale şi particulare mari, ansamblul de clădiri cuprindea un teren de instrucţie, o armurărie, grajduri şi un doc privat pentru ambarcaţiuni pe malul Tamisei, găzduind în mod obişnuit până la o sută de cavaleri şi câteva sute de sergenţi şi de muncitori de diverse categorii.

Will ajunse la uşile clădirii cu două etaje construite în jurul mănăstirii. Se strecură şi goni mai departe de-a lungul pasajului boltit. Paşii stârneau ecou pe dale. Ajuns sus, se opri în faţa unei uşi masive de stejar, gâfâind, după care ciocăni. Se uită în jos şi văzu că tunica lui neagră era plină de praful adunat din cămara de provizii. Îşi curăţă repede haina cu mâneca, în timp ce uşa se deschise spre interior, dezvăluind privirii silueta impunătoare a lui Owein ap Gwyn.

Cavalerul îi făcu semn să intre.

— Treci înăuntru.

Sala cea mare, o încăpere împărţită de câţiva templieri de rang înalt, era rece şi întunecoasă. De un perete se sprijinea un jilţ, iar mai multe scaune înalte se odihneau într-un colţ umbros, parţial ascuns privirii de un paravan de lemn. Sub fereastra care dădea spre o pajişte cu iarbă bine îngrijită se vedeau o masă şi o banchetă. O bucată de sticlă verde din vitraliu dădea o tentă verzuie luminii care cădea peste vrafurile de manuscrise şi pergamente de pe masă. Will îşi ţinu capul sus, uitându-se fix la priveliştea de dincolo de fereastră, în vreme ce uşa se trânti cu zgomot în spatele lui. Habar n-avea de ce îl chemase stăpânul, dar spera să nu-l ţină prea mult acolo. Dacă reuşea să lustruiască bine armura lui Owein înainte de nonă, poate că avea să petreacă o oră în aer liber înainte de şedinţa de instrucţie din acea după-amiază. Nu mai avea prea mult timp pentru antrenamente, căci turnirul se apropia cu repeziciune. Owein veni şi se postă în faţa lui. Will citi iritarea în înclinarea sprâncenelor şi în ochii lui cu luciri cenuşii de oţel. Toate speranţele lui se spulberară.

— Mi s-a spus că vreţi să mă vedeţi, domnule.

— Îţi dai seama cât de norocos eşti, sergent? îl întrebă Owein, cu un accent de Powys, regiunea lui natală, parcă şi mai puternic de supărare.

— Norocos, domnule?

— Să fii în poziţia în care eşti? O poziţie refuzată atâtora de rangul tău şi care îţi acordă tutela unui maestru-cavaler?

— Da, domnule.

— Şi atunci de ce nu-mi execuţi ordinele, trădându-mă atât pe mine, cât şi poziţia pe care o ai?

Will nu răspunse.

— Ai amuţit?

— Nu, domnule. Dar nu pot răspunde dacă nu ştiu ce am făcut ca să vă nemulţumesc.

— Nu ştii ce ai făcut ca să mă nemulţumeşti? Tonul lui Owein se înăspri şi mai mult. Atunci poate că nu gura, ci memoria ta are probleme. Care e prima ta datorie după matin, sergent?

— Să am grijă de calul dumneavoastră, domnule, răspunse Will, dându-şi seama ce trebuia să se fi petrecut.

— Şi atunci de ce când am trecut pe lângă grajduri am văzut ieslea de fân goală şi calul meu neţesălat?

După prima slujbă a dimineţii, Will neglijase această sarcină pentru a cerceta gaura pe care o descoperise în zidul dintre cămară şi sala de iniţiere. Cu o noapte în urmă, îl rugase pe unul din sergenţii cu care împărţea dormitorul să hrănească în locul lui calul lui Owein. Probabil că uitase să o facă.

— Îmi pare rău, domnule, zise Will pe un ton umil. Am dormit prea mult.

Owein îşi miji ochii. Înconjură masa şi se aşeză pe bancheta din spatele ei. Îşi puse coatele pe tăblie şi îşi împreună mâinile.

— De câte ori am auzit scuza asta? Şi toate celelalte? Pari incapabil să îndeplineşti cele mai simple ordine. Legea Templului nu a fost scrisă ca să fie încălcată, iar eu n-o să mai tolerez aşa ceva!

Will era surprins: înainte făcuse rele mai mari decât să uite să dea de mâncare calului stăpânului său. Începu să se neliniştească.

— Ca să fii templier trebuie să fii dispus la multe sacrificii şi la respectarea multor legi, continuă Owein. Te instruieşti ca să devii soldat! Un războinic al lui Hristos! Într-o bună zi, sergent, vei fi chemat cu siguranţă sub arme, iar dacă acum nu poţi îndeplini nişte sarcini simple, nu văd cum

poţi spera să menţii ordinea ca un cavaler pe câmpul de bătălie. Toţi oamenii din Templu trebuie să se supună, complet, poruncilor date de superiori, oricât de banale ar părea, pentru că altfel întregul nostru ordin s-ar duce de râpă. Ţi-i poţi imagina pe Inspectorul din Paris sau pe Maestrul de Pairaud de aici, din Londra, neducând la îndeplinire vreo sarcină dată lor de Marele Maestru Berard? Nereuşind, de pildă, să trimită numărul solicitat de oameni şi cai care să ajute la întărirea vreuneia dintre fortăreţele noastre din Palestina doar pentru că nu s-au trezit la timp în dimineaţa plecării vasului? Owein îl sfredeli cu privirea pe Will. Ei bine, poţi? Văzând că băiatul nu răspunde, cavalerul clătină iritat din cap. Mai e doar o lună până la turnir. Mă gândesc serios să nu te las să participi.

Will se uită fix la Owein câteva secunde, apoi scoase un oftat de uşurare. Stăpânul n-avea să-i interzică participarea la o asemenea întrecere căci voia la fel de mult ca el să câştige. Era o ameninţare deşartă, şi Owein o ştia.

Cavalerul îl studie pe băiatul înalt şi deşirat, cu tunica plină de praf şi cu o ţinută dreaptă şi mândră. Părul lui negru şi ciufulit îi acoperea fruntea, câteva şuviţe ajungându-i până la ochii verzi şi umbrindu-i privirea. Pometii ascuţiţi şi nasul lung, acvilin, îi dădeau deja un aspect de adult, făcându-l pe Owein să constate cu surprindere cât de mult începea băiatul să semene cu tatăl lui. Cavalerul ştia prea bine că furia şi ameninţările nu aveau niciun efect asupra lui Will. Şi asta, îşi spuse el cu amărăciune, pentru că el însuşi nu putea rămâne prea mult timp supărat pe băiat şi nici nu-i putea aplica pedepse dure aşa cum făceau ceilalţi cavaleri.

Se uită scurt la paravanul de lemn care împărţea încăperea, apoi iarăşi la Will. După câteva clipe, se ridică în picioare şi privi afară, pe fereastră, meditând.

Will se simţi iar neliniştit din pricina tăcerii care se lăsase. Rareori îl văzuse pe Owein atât de gânditor şi atât de tăcut, ameninţător de tăcut. Poate că se înşela: poate că stăpânul chiar avea să-i interzică să participe la turnir. Sau poate că era vorba de ceva şi mai rău, poate… În mintea băiatului se ivi cuvântul „izgonire”. După ceea ce păru o eternitate, Owein se întoarse spre el.

— Ştiu ce s-a întâmplat în Scoţia, William. Cavalerul văzu cum ochii băiatului se măresc, apoi cum se îngustează până la a deveni două fante, evitând să se uite direct la el. Nu aşa te vei perfecţiona. Ce ar gândi tatăl tău

despre comportamentul tău? Când se va întoarce din Ţara Sfântă aş vrea să pot să te laud. Nu vreau să fiu obligat să-i spun că sunt dezamăgit.

Will îi primi cuvintele ca pe un pumn greu în stomac. Simţea că nu mai are aer, că i se face rău şi îl ia cu ameţeală.

— De unde…? De unde aţi aflat?

— Mi-a povestit tatăl tău înainte de a pleca.

— V-a povestit? replică Will cu voce slabă. Îşi lăsă bărbia în piept, clătină din cap, apoi îşi ridică privirea. Îmi pot primi pedeapsa şi pot fi lăsat să plec, domnule?

Pentru Owein fu ca şi cum o mască picase de pe chipul lui Will. Fragilitatea dispăruse aproape imediat după ce apăruse. Se uită la vena care pulsa în dreptul tâmplei băiatului în timp ce acesta scrâşnea din dinţi. Cavalerul recunoscu hotărârea împietrită. O văzuse pe chipul lui James Campbell când îl sfătuise să nu facă o cerere de transfer de la preceptoriul Templului în cetatea Acra. James nu fusese chemat să participe la cruciadă şi, deşi îl avea pe Will în Londra şi o soţie tânără şi fiice în Scoţia, refuzase să-i asculte sfatul. Owein se întrebă dacă reuşise vreodată să ajungă la sufletul băiatului. Hotărî că era timpul să vorbească deschis.

— Nu, sergent Campbell, nu ţi se permite să pleci. Nu am terminat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, domnule, rosti Will cu voce joasă. N-o voi face!

— Nici nu va trebui, rosti Owein calm, aşezându-se pe bancă, dacă vei începe să te comporţi ca un sergent adevărat, aşa cum ştiu că poţi fi. Văzu că atrăsese atenţia băiatului, aşa că merse mai departe: Ai o minte ascuţită, William, iar entuziasmul şi talentul tău pe terenul de instrucţie sunt lăudabile. Dar refuzi să te supui celor mai elementare obligaţii ale ordinului nostru. Crezi că fondatorii au scris Legea pentru amuzamentul lor? Cu toţii trebuie să urmăm idealurile statuate de ei ca să ne îndeplinim rolul de războinici ai lui Hristos pe Pământ. Nu ajunge să ştii cum să te baţi. Bernard de Clairvaux însuşi ne-a spus că este inutil să-i ataci pe duşmani din exterior dacă nu-i învingi mai întâi pe duşmanii dinlăuntrul tău. Înţelegi, William?

— Da, domnule, replică încetişor Will.

Cuvintele atinseseră ceva profund din sufletul lui.

— Nu poţi continua să-ţi periclitezi poziţia prin nesocotirea Legii ori de câte ori crezi că e plictisitoare sau lipsită de logică. Trebuie să începi să mi te supui, William, să-ţi îndeplineşti *toate* îndatoririle, nu doar pe cele care îţi

fac plăcere. Trebuie să înveţi ce e disciplina, altfel nu îţi vei găsi locul în acest ordin. E clar?

— Da, sir Owein.

Cavalerul se lăsă pe spate, mulţumit că Will ascultase şi înţelesese.

— Bine. Luă unul din stilurile cu înscrisuri de pe masă. Desfăşură pergamentul şi îl netezi cu palma. Atunci următoarea ta sarcină va fi să-mi duci scutul la întâlnirea dintre regele Henric şi Maestrul de Pairaud.

— Regele? Vine aici, domnule?

— Peste douăsprezece zile. Owein îşi ridică privirea de pe pergament. Iar vizita sa este una privată, aşa că ţi se interzice să vorbeşti despre ea.

— Aveţi cuvântul meu, domnule!

— Până atunci, vei fi trimis la grajduri ca pedeapsă pentru că ţi-ai neglijat îndatoririle în această dimineaţă. Asta în plus faţă de sarcinile zilnice. Asta-i tot, sergent. Eşti liber.

Will înclină capul şi porni spre uşă.

— Şi, William…

— Domnule?

— Poate că ameninţările mele ţi s-au părut deşarte în trecut. Dar, dacă vei continua să-mi pui la încercare răbdarea, nu voi ezita să te dau afară din ordin. Fereşte-te de probleme. Bunul Dumnezeu ştie prea bine că necazurile se lipesc de tine ca râia de câinii vagabonzi, iar data viitoare când mai dai de vreun bucluc s-ar putea să te muşte rău de tot.

— Da, domnule.

După plecarea lui Will, Owein îşi frecă tâmplele.

— Eşti mult prea îngăduitor cu băiatul, frate. Din spatele paravanului de lemn, unde stătuse pe tot parcursul întâlnirii, apăru un cavaler înalt, cu părul cărunt şi un petic din piele prins peste ochiul stâng. Bărbatul se apropie de Owein, cu un teanc de suluri de pergament în mână. A duce scutul unui templier reprezintă o mare onoare, acum şi mai mare dată fiind ocazia. Pedeapsa pe care a primit-o pare mai mult o recompensă.

Owein studie pergamentul din faţa lui.

— Poate că responsabilitatea dată îl va mai tempera, frate.

— Sau îl va duce la nesocotiri şi mai mari. Mă tem că afecţiunea pe care i-o porţi băiatului te-a orbit. Nu eşti tatăl lui.

Owein îşi ridică privirea şi se încruntă. Deschise gura ca să protesteze, dar celălalt cavaler continuă:

— Băieţii cu vârsta şi familia lui sunt ca nişte câini. Răspund mai bine la bici decât la vorbă bună.

— Nu sunt de acord.

Cavalerul ridică uşor din umeri şi puse sulurile de pergament pe masă.

— Decizia îţi aparţine, desigur. Eu doar mi-am spus părerea.

— Am luat notă de părerea ta, Jacques, răspunse Owein, cu blândeţe, dar şi cu fermitate. Ridică pergamentele. Le-ai citit pe toate?

— Da. Jacques se duse la fereastră şi privi afară, spre proprietăţile Templului. Frunzele copacilor începeau să se veştejească, devenind maronii şi zdrenţuite pe margini. Maestrul de Pairaud ce spune? Crede că Henric ne va accepta cererile?

— Da. De vreme ce mă ocup de această chestiune de câteva luni, Maestrul de Pairaud m-a lăsat să decid în ce fel vom proceda în cursul întâlnirii. I-am împărtăşit părerea mea şi am convenit că ar trebui să punem cap la cap nu doar rapoartele de trezorerie legate de împrumuturile acordate Casei Regale în ultimul an, ci şi de modul în care noi credem că s-au cheltuit aceste fonduri. Voi avea nevoie de ajutorul tău în privinţa câtorva detalii.

— Îl ai.

Owein dădu din cap în semn de mulţumire.

— Toate astea slujesc la întărirea cauzei noastre.

— Oricât de solidă ar fi această cauză, regele nu va fi mulţumit.

— Nu va fi, aşa e. Dar, deşi eu unul cred că ar trebui să ne purtăm cu mănuşi într-o asemenea chestiune, Henric nu prea are de ales decât să accepte cererile Templului. Iar dacă refuză, îi putem cere papei să-i ordone să facă asta.

— E nevoie de prudenţă, frate. Poate că Templul este mai presus de autoritatea regelui, dar el ne poate îngreuna viaţa. A mai făcut-o şi înainte, când a încercat să confişte câteva din proprietăţile noastre. În plus, adăugă Jacques cu o mină sumbră, acum avem probleme mai importante decât mărunţele invidii ale monarhilor. Îşi trase un jilţ şi se aşeză în faţa lui Owein. Ai vorbit cu maestrul de dimineaţă. Ţi-a spus dacă a mai primit vreun raport din Outremer?

— Vom discuta asta la următoarea întâlnire a capitulului, dar nu, nu a mai primit nimic de când am aflat despre atacurile mongolilor asupra Alepului, Damascului şi Bagdadului şi despre reacţia mamelucilor în vederea contracarării hoardei. Iar asta, pentru mine, reprezintă un îndemn suficient

de puternic ca să avem o confruntare cu regele în privinţa datoriilor sale cât mai curând. Vom avea nevoie de orice sursă posibilă de fonduri pentru a face faţă acestei noi ameninţări. Dacă mamelucii se luptă cu mongolii şi câştigă, ne vom trezi cu întreaga lor armată mărşăluind triumfătoare şi încrezătoare prin teritoriile noastre. Owein ordonă sulurile de pergament de pe masă şi clătină din cap. Nu-mi vine în minte niciun pericol imediat mai mare.

3

Ayn Jalut (Izvorul lui Goliat), Regatul Ierusalimului
3 septembrie 1260

Era mare agitaţie în tabăra mamelucă. Armata se pregătea cu zgomot şi bucurie să-şi sărbătorească victoria. Oamenii cântau, în vreme ce ofiţerii erau obligaţi să-şi strige ordinele, încercând să menţină controlul asupra a ceea ce, la prima vedere, putea fi socotit drept un haos generalizat.

Când ajunse la cortul sultanului, Baybars îşi înfrână calul şi sări din şa. Legă animalul de un par şi se opri să privească dealurile aflate mult dedesubtul lui. Soarele coborâse deja sub înălţimi şi acum arunca umbre peste întreaga vale. Baybars auzea ecoul vag al topoarelor lovind lemnul maşinilor de război mongole, care erau distruse pentru a fi transformate în ruguri pentru morţii lor. Privirea i se mută spre şirul de mameluci răniţi care părăseau încet câmpul de bătălie, târându-se pe coasta dealului. Cei în stare să meargă erau ajutaţi de camarazii lor, iar cei mai puţin norocoşi erau duşi în căruţe care se zdruncinau cumplit pe terenul accidentat. Până în zori doctorii aveau să fie epuizaţi de muncă, dar şi mai epuizaţi aveau să fie săpătorii de morminte. Baybars se apropie de cort. Intrarea era păzită de doi războinici îmbrăcaţi în alb din regimentul Mu'izziyya, garda regală a sultanului. Aceştia se dădură la o parte la apropierea lui şi îşi înclinară capetele.

Atmosfera din interiorul cortului mirosea a lemn de santal, iar lămpile cu ulei aruncau o lumină caldă, untoasă. Baybars avu nevoie de câteva clipe ca să se obişnuiască puţin cu semiîntunericul. Când reuşi, privirea îi fu atrasă în primul rând de tronul aflat pe o platformă de lemn acoperită cu o tapiţerie din mătase albă. Era un obiect magnific, tapiţat cu mătăsuri scumpe, cu braţele terminate cu capete de lei sculptate în aur, ameninţându-i cu boturile căscate pe toţi cei care se apropiau. Tronul era gol acum. Baybars privi în jur până când ochii i se opriră asupra unui divan parţial ascuns de o plasă. Sultanul Kutuz, stăpânul mamelucilor şi conducătorul Egiptului, stătea tolănit pe perne. Mantia lui din brocart de culoarea jadului era strâns înfăşurată în jurul trupului masiv, iar barba lungă şi neagră fusese dată cu ulei parfumat. Ca de obicei, sultanul nu era singur. Baybars le aruncă o privire scurtă celorlalţi bărbaţi care se aflau în cort. Se autoeducase ca la

intrarea într-un spaţiu închis să vadă cine se găsea acolo şi câţi erau înarmaţi. În prezenţa sultanului, invariabil înăuntru se găseau toţi cei care contau, cu excepţia servitorilor. Baybars nutrea de mult convingerea că poziţia lui Kutuz era preponderent determinată de clica de curteni care-i erau mereu prin preajmă decât de panglica subţire din aur care îi încercuia fruntea. Slujitori purtând tăvi cu fructe şi pocale cu băuturi se mişcau cu agilitate printre consilierii regali şi guvernatorii militari ai diverselor regimente de mameluci care stăteau în grupuri mici, discutând încet între ei. În umbrele aruncate de făclii se vedeau gărzile regimentului Mu'izziyya.

O pală de aer rece pătrunse în cort odată cu un mesager care se grăbi spre unul din guvernatori. Fumul emanat de recipientele în care ardea lemn de santal formă vălătuci. Kutuz îşi ridică privirea, ochii lui negri fixându-se asupra lui Baybars.

— Amir, rosti sultanul. Vino aici. Aşteptă ca Baybars să se apropie de divan. Te felicit, rosti el, în timp ce comandantul se înclina ceremonios. Datorită planului tău am obţinut prima noastră victorie împotriva mongolilor. Sprijinindu-se de perne, Kutuz luă un pocal de pe una din tăvi. Care crezi că ar trebui să fie următoarea mişcare? Aruncă o privire spre bărbaţii care stăteau într-o parte a cortului. Unii dintre sfătuitorii mei au sugerat să ne retragem.

Baybars nu-şi dezlipi privirea de la sultan.

— Ar trebui să atacăm forţele mongole rămase, stăpâne. Restul şi-au luat zborul spre est, iar rapoartele de la graniţă arată că sunt preocupaţi de stabilitatea tronului din Mongolia. Ar fi bine să nu le dăm timp să se reorganizeze.

— E dificil, se auzi vocea unuia dintre guvernatori. Drumul spre est e lung şi…

— Nu, i-o reteză Kutuz. Baybars are dreptate. Trebuie să lovim câtă vreme putem dacă vrem să obţinem un succes deplin. Făcu semn unui scrib, care şedea la o masă mai retrasă. Am întocmit o scrisoare către conducătorii occidentali din Acra, informându-i de victoria noastră şi cerându-le să ne sprijine campania. Trimite-l pe unul dintre ofiţerii tăi să i-o înmâneze personal Marelui Maestru al cavalerilor teutoni.

Baybars luă pergamentul fără nicio tragere de inimă. A cere duşmanului permisiunea de a intra pe teritoriile lui, teritorii *furate*, îl jignise, iar resturile pe care mamelucii le culeseseră din Acra în cursul campaniei lor prin

Palestina îi întăriseră ura. În vreme ce armata îşi făcuse tabăra în afara zidurilor oraşului, cavalerii teutoni, un ordin militar provenit din Regatul Germaniei, îl invitaseră pe Kutuz în fortăreaţa lor, pentru a sărbători la masa lor. Sultanul le propusese atunci o alianţă militară împotriva mongolilor. Negocierile dintre forţele creştine şi cele musulmane nu erau ceva ieşit din comun. Din perioada primelor cruciade se încheiaseră numeroase asemenea alianţe, la îndemnul papei creştin, pentru curăţarea locului în care se născuse Mântuitorul lor de necredincioşii amăgiţi cu promisiunea de absolvire a păcatelor în viaţa următoare şi cu pământuri şi bogăţii în aceasta. În teritoriile de peste mări şi ţări, creştinii deveniseră ei înşişi necredincioşi şi, în timp, învăţaseră să negocieze cu duşmanul până la nivelul la care comerţul şi chiar amiciţiile ajunseseră să înflorească şi în timpul conflictelor. În acea zi însă, deşi le permiseseră mamelucilor să le traverseze teritoriile, conducătorii creştini refuzaseră categoric să încheie un tratat de alianţă militară.

Stând tăcut lângă sultan în timpul festinului, Baybars urmărise încruntat cum servitori musulmani serveau la mese. În Acra, cei pe care musulmanii îi numeau *al-Firinjah* – francii – deţineau puterea. Era un termen folosit în sens larg pentru elitele de războinici ai Vestului, indiferent de naţionalitatea lor. Francii aveau în comun două lucruri: credinţa lor creştină romanică şi faptul că veniseră neinvitaţi în Est. În oraşele şi fortăreţele conduse de franci, creştinilor, evreilor şi musulmanilor li se îngăduia să muncească, să-şi practice religia şi să-şi organizeze propriile administraţii. Însă ceea ce francii socoteau toleranţă pentru Baybars era o insultă. Creştinii occidentali, care ocupaseră prin forţă Ţara Sfântă, îi înrobiseră poporul şi prosperau în urma jafurilor practicate. Conducătorii din Acra puteau încerca să se ascundă în spatele rafinamentului, al pomezilor şi al mătăsurilor, dar Baybars vedea murdăria Vestului, convins că tot săpunul din Palestina nu ar fi putut să-i spele. Baybars îl privi stăruitor pe Kutuz.

— Mai degrabă aş purta război contra francilor decât să le transmit un mesaj, stăpâne.

Kutuz bătu darabana pe braţul divanului.

— Deocamdată trebuie să ne concentrăm forţele asupra unui singur duşman, Amir. Mongolii trebuie să plătească negreşit cu vârf şi îndesat pentru insulta pe care mi-au adus-o.

— Şi pentru cei optzeci de mii de musulmani pe care i-au ucis la Bagdad? ripostă Baybars.

— Şi pentru ei, replică sultanul după o mică pauză. Goli potirul şi îl dădu unui servitor. Cel puţin francii îmi respectă poziţia.

— Fac asta, stăpâne, pentru că se tem ca mongolii să nu le cucerească teritoriile. Nu vor să ridice sabia, aşa că ne-au lăsat pe noi să le ducem bătălia.

Baybars îl privi pe sultan cu îndrăzneală. În cort se lăsă o tăcere tensionată, întreruptă doar de paşii servitorilor şi de sunetele atenuate ale taberei militare de afară. Kutuz fu primul care îşi întoarse privirea.

— Ţi-ai primit ordinele, Amir.

Baybars nu replică. Avea timp, în cursul campaniei militare, să-l determine pe sultan să-i accepte părerea.

— Mai e şi problema recompensei, stăpâne.

Kutuz se lăsă pe spate, încuviinţând scurt din cap şi tensiunea acumulată în cort se risipi cu un oftat general de uşurare.

— Soldaţii care luptă în războaie se vor bucura întotdeauna de pradă, Baybars. Făcu semn unuia din consilieri. Umpleţi un cufăr cu aur pentru Amir.

— Nu aur caut eu, stăpâne.

Kutuz se încruntă.

— Nu? Atunci ce vrei?

— Guvernarea cetăţii Alep, stăpâne.

Sultanul rămase tăcut câteva secunde. În spatele lui, unii dintre consilieri se agitară neliniştiţi. Kutuz izbucni în râs.

— Ceri un oraş aflat sub ocupaţia mongolilor?

— Nu va mai fi multă vreme aşa, stăpâne. Nu şi acum, după ce le-am distrus o treime din efective şi ne pregătim să atacăm fortăreţele lor pentru a termina ce am început.

Zâmbetul lui Kutuz se şterse.

— Ce joc faci?

— Niciun joc, stăpâne.

— De ce soliciţi o asemenea recompensă? Ce să faci tu cu Alepul când cea mai mare dorinţă a ta e să-mi conduci armata în războiul împotriva creştinilor?

— Poziţia de guvernator nu mă va împiedica să slujesc această cauză.

Kutuz îşi încrucişă braţele la piept.

— Amir, zise el cu o blândeţe contrazisă însă de duritatea privirii, nu pricep de ce vrei să te întorci într-un loc atât de plin de amintiri.

Baybars îngheţă. Ştia că sultanului îi plăcea să afle totul despre ofiţerii lui, inclusiv trecutul lor. Dar nu credea că exista cineva, nici chiar Kutuz, care să cunoască ce i se întâmplase în Alep.

Observând că a atins o coardă sensibilă, Kutuz schiţă un zâmbet.

— V-am servit pe dumneavoastră şi pe predecesorii dumneavoastră de la vârsta de optsprezece ani. Vocea profundă a lui Baybars umplea cortul, astfel că aceia aflaţi acolo se opriră să-l asculte. În tot acest timp, am băgat spaima în duşmanii Islamului şi am contribuit la triumful cauzei noastre. Am condus trupele în bătălia de la Herbiya şi am omorât cinci mii de creştini. Am ajutat la capturarea regelui francilor, Ludovic, la Mansurah şi i-am omorât trei sute din cei mai buni cavaleri.

— Îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, Amir Baybars, dar mă tem că n-aş putea da un asemenea giuvaier, chiar dacă m-aş afla în postura de a-l da.

— Recunoscător, stăpâne? Baybars vorbea cu acelaşi calm, dar îşi încleştase pumnii. Dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi avut un tron pe care să stai.

Kutuz se ridică repede de pe divan, împrăştiind pernele din jurul lui.

— Uiţi cine eşti, *Amir!* În numele lui Allah, ar trebui să pun să fii biciuit!

Se repezi spre tron şi păşi pe estradă. Întorcându-se, se aşeză şi luă capetele de leu.

— Cer iertare, stăpâne, dar cred că merit această recompensă.

— Pleacă! îi ordonă Kutuz. Pleacă acum şi să nu te întorci până ce nu meditezi la statutul unui sultan şi la cel al unui comandant şi până ce nu înţelegi diferenţa dintre ele. Nu vei avea Alepul niciodată, Baybars. Mă auzi? *Niciodată!*

Cu coada ochiului, Baybars îi zări pe câţiva membri ai gărzii personale a sultanului făcând câţiva paşi în faţă. Mâinile li se încleştaseră pe mânerele săbiilor.

Se forţă să se încline în faţa lui Kutuz, apoi ieşi din cort strângând cu putere pergamentul.

În vreme ce străbătea tabăra mamelucilor, oamenii se dădeau înapoi zărind furia care i se întipărise pe chip ca un giulgiu. Soarele apusese în spatele

dealurilor, iar în canion ardeau rugurile mongolilor morţi, flăcările ridicându-se în înaltul cerului purpuriu. Aerul îngheţat al deşertului era plin de râsete şi strigăte de victorie. De undeva, de mai aproape, se auzeau ţipetele unei femei. Când ajunse la cortul lui, Baybars îl deschise cu un gest violent. Se opri la intrare. În mijloc stătea un ofiţer mameluc, un bărbat zvelt cu un chip ce exprima sinceritate şi cu un nas uşor acvilin.

— Amir! Nu ne-am întâlnit în bătălie, dar am auzit deja zeci de poveşti despre faptele tale.

Baybars îi dădu săbiile servitorului său, care aştepta în apropiere. Ofiţerul veni şi îl îmbrăţişă.

— Când trec prin tabără nu aud decât oameni care îţi slăvesc numele. Te venerează. Ofiţerul făcu un gest către un divan jos, în faţa căruia se găsea un cufăr plin cu platouri încărcate de curmale şi cărnuri condimentate. Dă-ţi jos armura şi bea cu mine ca să sărbătorim.

— Vremea sărbătoririi a trecut, Omar.

— Amir?

Baybars aruncă o privire spre servitori. Cel care îi luase săbiile începuse să le cureţe. Alţi doi scormoneau cărbunii în vasele de încălzit, iar un al patrulea turna apă într-o cadă din argint.

— Lăsaţi-ne singuri.

Servitorii ridicară surprinşi privirile, dar după ce zăriră expresia de pe chipul stăpânului lor se grăbiră să plece. Baybars aruncă pergamentul pe cufăr şi îşi scoase armura plină de sânge, lăsând-o să cadă în nisip. Se aşeză cu greutate pe divan şi înşfăcă un pocal cu kumiz. Bău cu nesaţ. Laptele fermentat de iapă îi ungea gâtul.

Omar se aşeză lângă el.

— Sadeek? insistă el, revenind, acum că servitorii plecaseră, la apelativul mai familiar d*e prieten.* În cei optsprezece ani de când te cunosc, nu te-am văzut niciodată înfuriat de o victorie. Care e motivul?

— Kutuz.

Omar aşteptă ca el să continue şi rămase tăcut câtă vreme Baybars îi povesti despre refuzul sultanului de a-i îndeplini cererea. După ce prietenul său termină, Omar se lăsă pe spate şi clătină din cap.

— În mod sigur Kutuz se teme de tine. Reputaţia te precede, iar el e foarte conştient de puterea armatei de a da jos un sultan. În definitiv, şi el a urcat pe tron prin forţă. Kutuz domneşte de doar un an şi poziţia lui nu e sigură în

rândul tuturor regimentelor. Aş spune că el crede că vei avea o putere prea mare dacă ţi-ar da Alepul. O putere pe care tu ai putea să o foloseşti împotriva lui. Omar îşi depărtă braţele. Cu toate acestea, nu văd ce ai putea face. Cuvântul sultanului e lege.

— Trebuie să moară, rosti Baybars încet.

Atât de încet, încât Omar nu fu sigur că auzise bine.

— Sadeek?

Baybars îi aruncă o privire.

— Îl voi ucide şi voi pune un conducător mai potrivit pe tron. Un conducător care îşi va recompensa ofiţerii. Un conducător care să le aducă victoriile pe care aceştia le merită.

Privirea lui Omar se îndreptă spre intrarea în cort. Copertina era deschisă şi afară se vedeau flăcările tremurânde ale torţelor şi umbrele oamenilor care stivuiau prada obţinută pe câmpul de bătălie.

— Nici măcar să nu gândeşti aşa ceva, murmură el. Mai bine dormi puţin. Mâine e o nouă zi şi poate că furia ta se va stinge odată cu visele.

— Omar, poate că eşti unul dintre cei mai buni ofiţeri ai mei şi ca un frate pentru mine. Dar dacă tu crezi aşa ceva, atunci poate că nu mă cunoşti deloc. Ai fost acolo când l-am omorât pe Turanshah, ayyubitul. Mâna mea a ţinut sabia care a luat viaţa sultanului. O pot face din nou.

— Da, replică Omar încetişor. Am fost acolo.

Se uită în ochii lui Baybars şi nu zări nicio urmă de îndoială. Omar mai văzuse acea privire.

În acea zi, cu zece ani în urmă, se odihnea alături de alţi ofiţeri din regimentul Bahri după victoria împotriva francilor la Mansurah, o victorie al cărei artizan fusese Baybars. Pe atunci, regimentul Bahri alcătuia garda personală a sultanului Ayyub, ai cărui predecesori formaseră şi crescuseră armata mamelucă. Cu puţin timp înainte de bătălia de la Mansurah, Ayyub murise, iar pe tron se urcase Turanshah, moştenitorul lui. Turanshah îi batjocorise pe mameluci punându-şi apropiaţii în poziţiile-cheie, aşa că Aibek, comandantul regimentului Bahri, îi ceruse lui Baybars să îndrepte situaţia cu puterea de convingere a oţelului rece. Târziu în acea noapte, Baybars se dusese la Omar şi la alţi ofiţeri, în vreme ce Turanshah organizase un banchet. Cu săbiile ascunse sub haine, trupa de asalt pătrunsese în forţă în sala unde se ţinea petrecerea. Turanshah se refugiase într-un turn de pe malurile Nilului, însă Baybars îl urmărise ca un copoi şi

ordonase ca turnului să i se dea foc. Văzând că flăcările devorează lemnul, sultanul sărise în apele fluviului şi de acolo, ca un şobolan pe jumătate înecat, ceruse îndurare pentru viaţa lui. Baybars sărise de pe mal şi curmase viaţa sultanului şi dinastia ayyubiţilor cu o singură lovitură, dându-le puterea mamelucilor şi transformând sclavii în stăpâni. Omar n-avea să uite niciodată clipa în care Baybars îşi înfipsese sabia în pântecele lui Turanshah, cu chipul schimonosit de ură.

Acum, Omar clătină din cap.

— De data asta nu va merge. Kutuz este în permanenţă înconjurat de gărzi. Ai fi omorât.

O voce din umbră îi făcu pe amândoi să tresară violent, iar Baybars se întinse din instinct după pumnalul ascuns în cizmă.

— O, va merge. Va merge! Va merge!

Cuvintele fuseră urmate de un chicotit şi Baybars se linişti.

— Vino aici.

O clipă mai târziu, o siluetă se materializă din umbre. Era un bătrân cu un rânjet ştirb, păr negru ciufulit şi o piele închisă la culoare, zbârcită precum coaja unui fruct uscat. Individul purta un veşmânt jerpelit din bumbac, era desculţ şi avea tălpile pline de cicatrici. Unghiile de la picioare erau galbene, iar ochii îi erau lăptoşi de la cataractă. Omar se relaxă puţin când îl recunoscu pe Khadir, ghicitorul lui Baybars. De mijlocul bătrânului atârna un pumnal cu mâner de aur, pe care era incrustat un rubin mare, faţetat. Pumnalul era singurul indiciu că sărmanul om fusese odinioară războinic în cadrul faimosului Ordin al Asasinilor, un grup de războinici de elită radicali înfiinţat în Persia înainte de prima cruciadă. Şiiţi, o minoritate musulmană care se separase de sunniţii tradiţionalişti după controversele referitoare la succesiunea profetului Mahomed, Asasinii urmăreau distrugerea duşmanilor credinţei lor şi făcuseră asta cu o eficienţă brutală. Din fortăreţele lor secrete ascunse în munţii Siriei, se furişau neobservaţi şi se aruncau ca nişte păianjeni negri, tăcuţi şi letali, asupra ţintelor alese, otrava şi pumnalul fiind modalităţile lor preferate de a ucide. În decursul anilor, cruciaţii, arabii, turcii şi mongolii învăţaseră pe bună dreptate să se teamă de ei. Din când în când însă, aceştia îi foloseau pentru scopurile lor personale, contra unui preţ exorbitant, căci nu existau profesionişti mai buni ai crimei.

Omar nu ştia de ce Khadir părăsise ordinul. Se zvonea că ghicitorul fusese dat afară, dar motivele reale ale îndepărtării sale rămăseseră incerte. Tot ce

ştia cu certitudine Omar era că bătrânul ajunsese în Cairo, îmbrăcat cu aceleaşi haine jerpelite ca şi acum, la scurt timp după ce lui Baybars i se încredinţase conducerea regimentului Bahri, şi îi oferise noului comandant serviciile şi loialitatea sa.

În vreme ce Khadir se apropia de luminile pâlpâitoare ale vaselor cu tăciuni aprinşi, Omar observă vipera încolăcită pe mâna bătrânului.

— Vorbeşte, îi ceru Baybars.

Khadir se aşează pe nisip, urmărind ca vrăjit cum şarpele se strânge în jurul încheieturii mâinii, după care sări iarăşi în picioare. Privirea lui se opri asupra lui Baybars.

— Omoară-l pe Kutuz, rosti el cu răceală în voce. Vei avea sprijinul armatei.

— Eşti sigur?

Khadir chicoti şi se aşează din nou pe nisip, încrucişându-şi picioarele. Prinse capul şarpelui între degetul mare şi arătător, îl descolăci de pe braţ şi îi şopti ceva, după care îl lăsă să alunece pe sol. Vipera şerpui pe nisip înspre divan, lăsând în urma ei o dâră subţire. Omar rezistă impulsului de a-şi ridica picioarele când şarpele îi trecu peste cizmă. Era o viperă tânără, dar oricum veninul ei era ucigător.

Khadir bătu din palme în vreme ce şarpele se apropia de Baybars.

— Vezi! Îţi arată răspunsul!

— Vrăjitoriile lui sunt o insultă la adresa lui Allah, rosti încet Omar. N-ar trebui să-l laşi să facă aşa ceva.

Privirea lui Khadir se întoarse spre Omar, care se uită în altă parte, incapabil să întâlnească acei ochi albi.

Baybars urmărea şarpele care aluneca printre picioarele lui în căutarea întunericului de sub divan.

— Allah i-a dăruit acest dar, Omar, şi el nu se înşală niciodată.

Înainte ca vipera să se facă nevăzută, Baybars îşi ridică cizma şi zdrobi capul reptilei. Aruncă leşul şarpelui cu piciorul şi se uită la Khadir. Ghicitorul îşi scărpina o rană de pe picior.

— Spui că armata m-ar sprijini, dar cum rămâne cu regimentul Mu'izziyya? Garda regală nu l-ar apăra pe Kutuz?

Khadir dădu din umeri şi se ridică în picioare.

— Poate că da, dar loialitatea lor poate fi cumpărată cu aur, iar prada zilei de azi e păzită de oamenii *tăi.* Îndreptându-se spre divan, bătrânul luă de pe

jos vipera moartă. După ce se uită trist la trupul ei zdrobit, ascunse şarpele sub haine. Îl privi pe Baybars cu ceva ce aducea a mândrie părintească. Văd un viitor luminos pentru tine, stăpâne. Naţiunile vor cădea şi regii vor pieri, iar tu te vei ridica deasupra tuturor pe un munte de cranii şi un râu de sânge. Vocea i se transformă într-o şoaptă în timp ce îngenunchea la picioarele lui Baybars. Dacă mâna ta va ţine pumnalul care îl va omorî pe Kutuz, vei deveni sultan!

Baybars izbucni în râs.

— Sultan? Atunci Alepul va fi cea mai neînsemnată comoară a mea.

Râsul i se stinse de pe buze în vreme ce mintea începu să rumege cuvintele bătrânului.

După ce Baybars îl detronase pe Turanshah, pe tron se urcase Aibek, cel care ordonase asasinatul, comandantul regimentului Bahri. Însă Baybars nu fusese recompensat aşa cum se cuvenea pentru ceea ce făcuse, aşa că, refuzând să-l slujească pe omul pe care îl ajutase să se ridice, părăsise Cairo. Se întorsese cu un an în urmă, după ce Kutuz îl detronase pe succesorul lui Aibek, sperând că noul sultan se va dovedi mai credincios decât ceilalţi faţă de oamenii lui şi faţă de cauză. Dar fusese cumplit de dezamăgit.

Ridicându-se de pe divan, Baybars se duse la intrarea în cort. Afară cerul era roşu de la flăcările rugurilor, iar luna se ridicase deasupra deşertului. Dealurile se vedeau ca nişte umbre negre, dispărând în întuneric la contactul cu şesul care se întindea în faţa lui Baybars. Spre sud, Izvorul lui Goliat sclipea ca oţelul în lumina lunii. Francii ajunseseră odată în această zonă ca să-l provoace pe sultanul egiptean, Saladin, cu crucile şi săbiile lor. Armata lor fusese înconjurată, rutele de aprovizionare le fuseseră tăiate, dar necredincioşii supravieţuiseră pescuindu-şi hrana în firul de apă, iar Saladin, incapabil să le cotropească tabăra, fusese obligat să se retragă. De aproape două secole, francii le măncau mâncarea, îi masacrau pe dreptcredincioşi şi le întinau locurile de rugăciune. Acolo unde odinioară fusese slăvit Allah acum se bălăceau în noroi porcii.

Stând acolo, cu privirea aţintită asupra Izvorului, Baybars începu să simtă cum ranchiuna era înlocuită de un sentiment de anticipare. Cuvintele lui Khadir trosneau ca un foc în mintea lui. Avea un destin şi un rol de jucat în exterminarea francilor. O simţea înlăuntrul lui.

— Dacă aş fi sultan, murmură el, m-aş bate atât de aprig cu francii barbari că nici măcar vulturii n-ar mai avea ce să culeagă de pe oasele lor.

Omar veni lângă Baybars.

— Ştiu că îţi doreşti cu ardoare să le verşi sângele, dar nu-i socoti pe franci nişte sălbatici lipsiţi de minte. Sunt războinici temerari şi strategi vicleni şi nu-ţi va fi uşor să-i distrugi.

Baybars se întoarse spre Omar.

— Te înşeli. Sunt barbari. În Apus, francii trăiesc precum porcii. Casele lor sunt nişte cocioabe, iar drumurile, stricate şi pustii. Au privit spre Orient şi au văzut frumuseţea oraşelor noastre, eleganţa oamenilor noştri şi marile noastre şcoli de învăţătură. Au privit spre Orient şi au vrut ce e aici pentru ei, aşa că au venit cu cruciadele lor. Nu pentru Dumnezeul lor, ci pentru jaf. Baybars închise ochii. Fiecare zi pe care o trăiesc pe pământurile noastre trebuie răzbunată.

— Sultanul ţi-a dat nişte ordine, zise Omar. Cu mongolii trebuie să ne batem.

— Nu ne va lua mult ca să-i zdrobim. După asta vom întocmi şi planuri pentru Kutuz. Baybars îl prinse pe Omar de umăr. O să fii alături de mine?

— Nu-i nevoie să întrebi aşa ceva.

— Ia ce aur am, zise Baybars, arătând spre un cufăr mic, şi îngrijeşte-te de plata ofiţerilor. Plăteşte-i bine, căci dacă voi trece la acţiune contra lui Kutuz trebuie să-i atrag pe cât mai mulţi dintre ei la cauza noastră.

— Şi după aceea?

— După aceea? Baybars se uită la Khadir, care stătea ghemuit pe nisip. Ochii bătrânului sclipeau în lumina roşie a vaselor de încălzit. După aceea ne pregătim de război.

4

Templul Nou, Londra
14 septembrie 1260

Săbiile de lemn se ciocniră cu un zgomot ascuţit. Will îşi întări strânsoarea în vreme ce braţul îi vibră din pricina şocului. Adversarul lui, un sergent cu păr auriu pe nume Garin de Lyon, se clătină când alunecă în noroi. În ultimele trei zile plouase torenţial şi câmpul mustea şi era plin de băltoace cu apă maronie. Înspre dreapta, terenul de instrucţie se întindea până la malul Tamisei, pe care pâlcuri masive de arbuşti şi lăstăriş ascundeau privirii apa fluviului, înspre stânga şi spate se înălţau clădirile preceptoriului, pe jumătate pierdute în ceaţă. Aerul era umed şi răcoros, opunând o rezistenţă înverşunată razelor soarelui, dar chipurile băieţilor erau pline de broboane de sudoare. Tunica neagră a lui Will se strânsese în spate, făcându-l să se simtă inconfortabil. Will reuşi să pareze din nou lovitura lui Garin. Fentând spre stânga, îşi roti şi el sabia într-un arc mare spre celălalt tânăr.

Garin neutralizã lovitura şi se dădu în spate ca să adopte poziţia de luptă. Ochii lui albaştri îl urmăreau pe Will.

— Credeam că voi, scoţienii, sunteţi câinii războinici ai Britaniei.

— Abia m-am încălzit, replică Will, rotindu-se în jurul lui. Şi încă nu m-am decis ce eşti tu azi.

Garin zâmbi.

— Ei bine, eu am ales ce eşti. Eşti un sarazin.

Will îşi înălţă privirea spre cer.

— Iarăşi? îşi ridică sabia. Bine. Atunci tu eşti un ospitalier.

Garin se strâmbă şi scuipă pe jos. Cavalerii Sfântului Ioan, fondatorii azilelor pentru pelerini, erau de multă vreme rivali înverşunaţi ai templierilor. Or fi fost ambele ordine militare formate din nobili creştini care luptau pentru Dumnezeu şi creştinătate, dar asta nu-i împiedica pe membrii lor să se războiască pentru pământuri, influenţe comerciale şi alte interese.

Will se întinse în faţă. Abia reuşi să se ferească şi să-şi ridice sabia când Garin răspunse cu o lovitură puternică spre cap.

— Opriţi-vă!

La ordinul instructorului, cei doi băieţi se depărtară unul de celălalt, gâfâind. Cavalerul veni spre ei, cu poala mantiei plină de noroi.

— De Lyon, trebuie să-ţi dezarmezi adversarul. Nu să încerci să-l omori.

— Îmi cer iertare, domnule, zise Garin, plecându-şi capul. Lovitura a fost prost ţintită.

— Da, aşa e, fu de acord cavalerul, cu o căutătură plină de duritate, deloc diminuată de faptul că bărbatul avea doar un ochi. Celălalt era acoperit cu un petic uzat din piele. Continuaţi! lătră el, întorcându-se la marginea terenului pe care erau înşiraţi şaisprezece băieţi de vârsta lui Will şi Garin.

Nu toţi sergenţii Templului erau instruiţi în arta luptei. Mulţi aveau să slujească drept muncitori: bucătari, fierari, croitori sau grăjdari în numeroasele preceptorii şi proprietăţi ale Templului, fără să participe vreodată la război. Dar cei care urmau să ajungă cavaleri trebuiau să devină luptători destoinici până când împlineau optsprezece ani. Pe instruirea de bază – retorică, gramatică şi logică, disciplinele în care erau instruiţi majoritatea călugărilor din ordinele sfinte – nu se punea prea mult accent, deşi sergenţii erau obligaţi să înveţe pe dinafară cele şase sute de articole ale Legii. Astfel că, până la cincisprezece ani, băieţii puteau să galopeze înarmaţi cu lance şi scut, dar, cu câteva excepţii, printre care se numărau Will şi Garin, majoritatea nu ştiau să-şi scrie nici măcar numele.

Will se întoarse spre Garin, ţinându-şi bine arma în faţa lui. Sabia de lemn era uzată de atâta folosire, iar marginile erau crăpate. Garin făcu prima mişcare, strigând în timp ce ataca. Will reuşi să evite prima lovitură, dar Garin şarjă în continuare, forţându-l pe Will să se retragă cu o serie de lovituri scurte şi puternice. Will îşi recuceri poziţia şi cei doi îşi încleştară săbiile. Se împinseră reciproc cu putere, căci niciunul nu voia să cedeze. Respiraţia lor se transforma în aburi, iar picioarele frământau noroiul într-un soi de clisă alunecoasă şi neagră. Will mârâi în faţa lui Garin şi împinse sabia înainte. Garin făcu ochii mari când piciorul îi alunecă în lateral în noroi. Căzu. Cu o lovitură fulgerătoare, Will îi smulse arma din mână, aruncând-o în aer, după care se aşeză deasupra lui Garin, căzut pe spate, şi îndreptă vârful sabiei spre gâtul lui. Din rândul sergenţilor de pe margine izbucniră câteva urale.

Cavalerul îi reduse la tăcere cu un gest scurt.

— Această luptă nu merită lăudată. Arătă înspre Will şi Garin. Staţi jos.

Will îşi îndepărtă sabia de la gâtul lui Garin şi îi oferi băiatului mâna. Garin o acceptă şi se sprijini de ea ca să se ridice şi să-şi recupereze arma. Se

duseră în pas alergător pe margine, cu tunicile şi ciorapii ude. Will se încruntă atunci când cavalerul începu să le vorbească băieţilor.

— Apărarea lui Campbell a fost slabă. O defensivă puternică i-ar fi îngăduit să-l slăbească pe de Lyon, al cărui asalt de deschidere a fost dezordonat şi uşor de anticipat. Cavalerul se întoarse spre cei doi tineri şi privirea i se aţinti asupra lui Will. Astfel n-ai fi fost obligat să apelezi la metode atât de barbare ca să-l învingi pe de Lyon. Ultima ta mişcare n-a fost decât forţă brută şi n-a avut niciun pic de tehnică. Bine că măcar Campbell a folosit avantajul terenului. Se întoarse spre Garin. Unde ţi-a fost echilibrul, de Lyon? Când Garin deschise gura ca să răspundă, cavalerul i-o reteză scurt: Brocart. Jay! Făcu semn spre doi sergenţi care aşteptau. Ocupaţi-vă locurile.

Will îşi flexă braţele, relaxându-şi muşchii încordaţi, iar ceilalţi doi sergenţi se duseră în centrul terenului de instrucţie. Will se uită la Garin, a cărui privire era aţintită asupra cavalerului.

— Unchiul tău e în buna lui dispoziţie obişnuită.

— Cred că e preocupat de întâlnirea de mâine. Garin se întoarse spre Will. Am auzit că vei fi şi tu acolo.

Will ezită. Amintirea ameninţării lui Owein îi era încă proaspătă în minte, la fel ca şi băşicile din palme după curăţarea boxelor din grajduri, umplerea ieslelor cu fân şi lustruirea şeilor.

Garin se apropie de el.

— Mie îmi poţi spune, rosti el, asigurându-se că sergenţii ceilalţi nu puteau să-i audă. Şi eu voi participa la întâlnirea cu regele. Voi purta scutul unchiului meu.

— Îmi pare rău, zise Will, relaxându-se. Owein mi-a interzis să vorbesc despre asta.

— Şi unchiul meu mi-a interzis, dar de dimineaţă i-a scăpat faptul că vei fi şi tu acolo. Garin se uită trist la Will. Mă tem că perspectiva prezenţei tale la un eveniment atât de important îl nemulţumeşte.

Will se uită la cavalerul cu chipul sever care îi urmărea pe sergenţii care se duelau. Jacques de Lyon, un comandant templier retras din activitate, se luptase cu musulmanii la Herbiya şi Mansurah. În prima bătălie pierduse un ochi din pricina sabiei unui turc, iar în a doua, trei sute de camarazi cavaleri. La Templul Nou, rănile căpătate şi temperamentul îi făcuseră pe ucenicii lui să-l poreclească „Ciclopul“. Era un nume rostit doar în şoaptă, căci se

zvonea că ultimul sergent care îl folosise în gura mare fusese exilat permanent într-o localitate invadată de muşte la treizeci de kilometri sud de Antiohia.

— Tot ceea ce fac eu îl nemulţumeşte pe unchiul tău.

— Nu pe tine te-a vizat acum, murmură Garin, muşcându-şi o unghie deja roasă şi uitându-se cum cei doi sergenţi care se duelau îşi dădeau târcoale. Îşi întoarse din nou privirea spre Will. Şi îl poţi învinovăţi pentru asta? Trebuie să fii mai atent. Spune că vei fi exclus dacă mai încâlci vreo regulă. A zis că se va asigura de asta.

Cei doi sergenţi se aruncară unul asupra celuilalt. Brocart, mai scund decât celălalt, ţipă când Jay îl antrenă într-o şarjă neelegantă, lovindu-l peste tibie cu latul sabiei.

— Cel puţin noi am fost mai buni decât ei, zise Will, pe când cei doi băieţi care se duelau căzură împreună la pământ.

— Asculţi ce spun?

Will îl privi pe Garin.

— Ce?

Băiatul îi aruncă o privire îndurerată.

— Spuneam că trebuie să fii atent. Ţi-ai neglijat îndatoririle de dragul unei ore în plus de somn şi ţi-ai petrecut ultimele zece zile plătind pentru asta. Abia dacă te-am mai văzut.

— N-a fost de dragul somnului. Eu…

Will făcu o pauză, apoi îşi coborî vocea la nivelul unei şoapte şi îi povesti prietenului său despre iniţierea la care fusese martor împreună cu Simon.

— Ai *înnebunit?*

Garin clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Trebuia să văd.

— Dar într-o zi o să iei parte la aşa ceva.

Pe chipul lui Garin se citea neîncredere şi încă ceva.

— Nu puteam aştepta cinci ani. Am discutat mereu despre asta, nu-i aşa? Nu ne întrebam mereu ce se întâmplă acolo? Will se strâmbă. Aş fi văzut mai multe dacă servitorul ăla cu nasul ca un cioc nu ar fi intrat acolo.

— Şi Simon? întrebă Garin. Pe el de ce-l implici?

— Aveam nevoie de cineva de încredere ca să-mi acopere spatele. Will se opri, observând expresia lui Garin. Te-aş fi rugat pe tine, se grăbi el să adauge, dar ştiam care va fi răspunsul. Ştii că aş fi preferat să apelez la tine.

Garin clătină din cap, deşi lui Will i se părea mai împăcat.

— N-a fost deloc corect să asişti la o iniţiere, şi cu atât mai puţin în compania unui grăjdar. Simon nu e la fel ca noi.

— Poartă aceeaşi tunică.

Garin oftă.

— Ştii la ce mă refer. Simon e fiul unui tăbăcar. Noi suntem fii de cavaleri. Simon nu va ajunge niciodată cavaler, nu va fi niciodată nobil.

Will ridică din umeri.

— Dacă originea înnobilează un om, atunci eu sunt doar pe jumătate nobil. Cealaltă jumătate e la fel de umilă ca un grăjdar.

Garin râse încet.

— Nu e adevărat.

— Ştii că e. Poate că tata e acum cavaler, dar bunicul nu a fost, iar mama a fost fiică de negustor. Nu ne-am născut toţi cu avantajul moştenirii familiei tale.

— Dar tatăl tău e cavaler, şi asta ajunge ca să fii nobil.

Când Garin se întoarse, tunica îi alunecă într-o parte, dând la iveală o pată purpurie chiar sub claviculă.

Will se încruntă şi arătă spre semn.

— Cum ai căpătat chestia aia?

Garin urmări privirea lui Will şi îşi îndreptă repede tunica.

— M-ai atins tu cu sabia ieri. Se forţă să schiţeze un zâmbet. Uneori nici tu nu-ţi cunoşti puterile.

Pe terenul de instrucţie, Brocart îl dezarmă pe Jay cu o lovitură la încheietura mâinii, durerea făcându-l pe băiat să scape sabia. Sergenţii de pe margine se agitară nervoşi când Jacques veni spre ei urmat de cei doi combatanţi, Jay ţinându-se de mână. La sfârşitul antrenamentului, cavalerul îl pedepsea pe sergentul care luptase cel mai prost. Asta însemna de obicei zece ture de teren. Will îndepărtă o aşchie de pe sabia lui, fără să-şi facă deloc probleme. Oricât de mult îl displăcea Jacques, pe el niciodată nu-l pedepsise după vreun duel. Cavalerul îi cercetă pe fiecare în parte. Will se uită drept în ochii lui, dar Garin îşi plecă privirea.

Jacques trecu de amândoi, apoi se opri.

— De Lyon. Astăzi tu vei face ture.

Garin îşi înălţă capul, surprins. Şi ceilalţi sergenţi erau la fel de uimiţi. În special Brocart, a cărui performanţă fusese jalnică.

— Domnule?

Garin se străduia să-şi păstreze calmul. Ca şi Will, nici el nu fusese pedepsit până acum.

— M-ai auzit, rosti Jacques cu voce morocănoasă. Douăzeci de ture.

— Da, sir, murmură Garin. Mulţumesc.

După ce cavalerul se răsuci pe călcâie şi Garin ieşi din formaţie, Will atinse braţul prietenului său.

— Nu e corect, şopti el. Jacques greşeşte.

— Campbell!

Will îşi lăsă braţul în jos în timp ce cavalerul se apropia de el.

— Ce-ai spus? tună Jacques.

— Să spun, domnule?

Ochii lui Jacques se îngustară.

— Nu te juca aşa cu mine, băiete. Ce i-ai spus lui de Lyon?

Will se uită scurt la Garin, care clătină uşor din cap.

— Nimic, domnule. Doar că… Se opri, căutând din priviri sprijin la ceilalţi sergenţi. Cu toţii plecară ochii. Will se încruntă şi se întoarse spre Jacques. Mă întrebam de ce l-aţi ales pe Garin ca să alerge. Încercă să-şi menţină vocea calmă, formulând cuvintele ca pe o întrebare. Nu credeam că el e cel mai slab pregătit.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Înţeleg, rosti Jacques, cu o voce ameninţătoare prin calmul ei. Şi atunci, după tine, cine ar merita să fie pedepsit?

Will se uită la camarazii lui, apoi din nou la Jacques.

— Haide, Campbell, insistă cavalerul. Dacă nu crezi că de Lyon a fost cel mai slab, atunci trebuie să ai idee cine a fost. Când Will vru să vorbească, Jacques ridică mâna. Se dădu înapoi, făcând un gest spre locul pe care îl ocupase. Un pas în faţă, domnule instructor!

Will se conformă ordinului. Privirea lui se furişă spre Brocart şi Jay. Brocart se uita drept înainte, dar Jay îi susţinu căutătura, încruntându-se, căci ştia ce gândea camaradul lui.

— Ei bine? tună iarăşi cavalerul.

Will rămase tăcut alte câteva clipe. În cele din urmă, clătină din cap.

— Nu ştiu, domnule.

— Mai tare! lătră Jacques, cu o voce şfichiuitoare ca un bici.

— Nu ştiu cine a fost cel mai slab, domnule.

— Bineînţeles, zise Jacques, cu un rictus. Se întoarse către ceilalţi sergenţi şi arătă spre Will. Căci cum ar putea un băiat fără experienţă de luptă, binecuvântat cu o ascendenţă nobiliară care abia se întinde pe parcursul unei generaţii şi căruia i se îngăduie doar lauda de sine să aibă habar despre astfel de chestiuni?

Will observă rânjetul lui Jay. Garin privea fix în pământ.

— Pe viitor, Campbell, rosti Jacques, apropiindu-se de Will, ar fi bine să-ţi păstrezi părerile pentru tine. Te vei simţi mai puţin stânjenit. Cavalerul se aplecă până la nivelul lui Will. Să nu-mi mai pui *niciodată* la îndoială judecata, murmură el, împroşcându-i cu salivă obrazul. Se îndreptă de spate. De Lyon! tună el iarăşi, fără a-şi lua ochii de la Will. Campbell tocmai ţi-a făcut rost de zece ture suplimentare.

Will se uită prostit la cavaler. Auzind o voce mică şi răguşită mulţumindu-i cavalerului pentru pedeapsă, se întoarse spre Garin, încercând să-i transmită scuze din priviri şi în acelaşi timp să-şi ceară iertare. Numai că Garin nu se uita la nimeni. Ieşi din formaţie şi începu să alerge. Simţind că-i ia foc faţa, Will îl urmări pe Jacques cum se îndreaptă spre clădirile preceptoriului. Mâinile îi tremurau, dornice să se transforme în pumni cu care să şteargă zâmbetul acela nenorocit de pe chipul Ciclopului. În jurul lui, ceilalţi sergenţi îşi strânseră armele în tăcere şi părăsiră terenul de instrucţie. Will prinse câteva priviri pline de simpatie, dar şi pe unele acuzatoare. Le ignoră pe toate şi îl urmări pe Garin cum aleargă împleticit în jurul terenului noroios, care acum părea mai mare ca niciodată. După câteva momente, Will începu şi el să alerge.

Jacques răsfoi pergamentele de pe masă până ce găsi ce căuta. Citi încet raportul, ochiul său fiind o pată în semiîntuneric. O făcea pentru a doua oară. Făclia era pe terminate, iar în încăpere era aproape beznă, cu excepţia celor câteva raze de lună care pătrundeau pe fereastră şi se reflectau de dalele de piatră. O bufniţă ţipă afară. Jacques îşi duse mâna la sprânceană. Cuvintele de pe pergament se transformau în nişte linii negre lipsite de sens. Cavalerul îndepărtă peticul şi-şi masă pielea din jurul orbitei goale. Găvanul era plin de ţesuturi cicatrizate. Cu toate că îşi pierduse ochiul cu şaisprezece ani în urmă, Jacques continua să aibă impresia că locul îl înţeapă ori de câte ori citea prea mult timp. De câteva ore, stătea singur în sala cea mare, neducându-se la masă şi la ultima slujbă. Ceva mai devreme, Owein îi sugerase să se ducă la culcare, spunându-i că, dacă nu se pregătiseră bine

până atunci pentru întâlnirea de a doua zi, n-aveau să mai fie niciodată. Jacques nu-l ascultase, încercând să se asigure că Henric nu putea să găsească nicio portiţă de scăpare. Dar cavalerul era obosit. Puse pergamentul pe masă şi se duse la fereastră ca să se bucure de adierea vântului de afară. Lumina lunii îi făcea pielea cenuşie, iar umbrele contrastante îi ascuţeau pomeţii şi nasul. Se văzu o sclipire albă când bufniţa zbură din ascunzişul ei şi dispăru dincolo de acoperişurile clădirilor. Jacques se răsuci pe călcâie când se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, rosti el, cu o voce răguşită.

În cadrul uşii apăru un servitor în tunică maro, cu o expresie de tulburare pe faţă.

— Îmi cer scuze, domnule, ştiu că e târziu, dar cineva vrea să vă vadă. El… în fine, sir, el insistă că e ceva urgent.

Jacques se încruntă, supărat din pricina întreruperii, dar şi întrebându-se cine putea avea nevoie de îndrumarea unui servitor ca să ajungă la el.

— Pofteşte-l înăuntru.

Servitorul se dădu imediat la o parte şi în cameră pătrunse o persoană înaltă, îmbrăcată cu o pelerină cenuşie. Servitorul se feri pentru ca individul să nu-l atingă în trecere. Jacques făcu ochii mari când bărbatul îşi dădu jos gluga şi înclină capul în semn de salut.

— Hasan, murmură cavalerul.

— Doriţi ceva, sir? se auzi, ezitantă, vocea servitorului din cadrul uşii. Poate ceva de băut pentru… Privirea lui se furişă temătoare spre omul în cenuşiu…oaspetele dumneavoastră?

— Nu, răspunse Jacques, continuând să-l privească pe vizitator. Lasă-ne singuri.

Servitorul se înclină recunoscător şi închise uşa. Porni în grabă de-a lungul coridorului, făcându-şi cruci.

***

Scoţia
9 iunie 1257

Will se postă în uşă, sprijinindu-se de cadru. Focul din cămin sfârâia vesel. Pe capra de lemn erau şapte peşti albi, spintecaţi, lucind argintii în lumina lumânărilor. Servitoarea urma să-i gătească pentru cină. La masă şedea James Campbell, cu spatele întors şi picioarele întinse. Will putea zări

chipul tatălui său doar din profil: bărbia ascuţită şi sprânceana stufoasă deasupra unui nas drept. Părul era înspicat cu argintiu pe la tâmple, dar barba era neagră ca pana corbului. James privea spre uşa deschisă prin care pătrundea o adiere caldă care mirosea a mentă şi coada-şoricelului. La lumina zilei, priveliştea de afară ar fi dezvăluit câmpiile şi pădurile care se întindeau de la marginea micii proprietăţi până în oraşul Edinburgh care, în zilele senine, se vedea ca o pată cenuşie la orizont. Acum totul era întunecat. Odată cu adierea vântului, de afară venea şi sunetul gâlgâitor al unui pârâu care trecea printr-o cascadă stâncoasă, în drumul către un lac aflat la câţiva kilometri distanţă spre vest.

James se întorsese acasă în acea seară după o săptămână petrecută la Balantrodoch, preceptoriul scoţian al Templului, acolo unde el îl ajuta pe maestru să ţină registrul de cheltuieli şi venituri. Pe spătarul scaunului atârna o mantie neagră. James era grămătic al Templului şi, ca atare, îi era interzis să poarte hainele unui cavaler iniţiat. Deşi îşi petrecea o mare parte din timp la Balantrodoch, muncind, trăind şi rugându-se alături de membri ai ordinului, James nu depusese jurămintele de castitate şi sărăcie, ci doar pe cel de supunere. Aşa că se îngăduia să-şi respecte în continuare îndatoririle de soţ şi tată, împărţindu-şi timpul între Templu şi proprietatea sa. Mantia neagră avea culoarea păcatului omenesc, căci doar cei puri aveau dreptul să poarte albul unui templier.

Will rămase lângă uşă, uitându-se cum pieptul tatălui său se ridică şi coboară la fiecare respiraţie. Se îngrijorase atunci când părintele lui îl chemase pe un ton atât de neobişnuit de solemn. Din camera alăturată, unde surorile mai mari ale lui Will – Alycie şi Ede – se jucau cu mezina familiei, Mary, răsunau râsete cristaline.

James Campbell se întoarse auzind zgomot şi zâmbi văzându-l pe Will.

— Vino aici, William. Am ceva pentru tine.

După ce Will luă loc la masă, tatăl lui acoperi cu palma mâna lui mică. Degetele lungi ale lui James aveau pete maronii de la cerneala din rumeguş de stejar pe care o folosea ca să ţină la zi registrele preceptoriului, iar palmele îi erau moi, deosebite de cele ale celor câţiva cavaleri pe care îi cunoscuse Will, palme cu pielea aspră şi plină de băşicile provocate de folosirea îndelungată a sabiei. De-a lungul celor treisprezece ani de când lucra pentru Templu, James îşi petrecuse câteva anotimpuri alături de cavaleri, învăţând cum să călărească armăsarii lor de luptă şi cum să se

bată, dar principala lui obligaţie era legată de ţinerea registrelor. Pentru Will însă James era un războinic la fel de bun ca oricare dintre cei pe care-i cunoscuse; ba, în mintea băiatului, chiar mai bun, căci James putea să citească, să scrie, să socotească şi vorbea latina la fel de bine ca papa. Will îl auzise chiar rostind câteva cuvinte într-o limbă muzicală şi melodioasă despre care James îi spusese că era araba, limba sarazinilor.

— Îţi aminteşti că vorbeam despre darul pe care bunicul tău mi l-a lăsat la moartea lui?

Will se gândi imediat la proprietate. Locuinţa spaţioasă şi confortabilă, cuibărită la poalele unui povârniş, cu hambarele şi magaziile ei, aparţinuse pe vremuri bunicului său. Angus Campbell fusese un negustor bogat de vinuri care, iritat de certurile din familia lui, îşi părăsise clanul pentru a se ocupa singur de afaceri. Ajuns bogat şi cunoscut de lume, îşi crescuse fiul ca un gentleman, îi găsise o soţie pe măsură, iar la scurt timp după naşterea primilor doi copii ai lui James, Angus îl introdusese pe acesta în societatea templierilor din Balantrodoch, unde în decursul timpului el îşi consolidase relaţii strânse de afaceri. La moartea lui, Angus lăsase aurul strâns ordinului, iar proprietatea, fiului său.

— Casa noastră?

— Nu casa. Altceva.

Will clătină din cap.

— Presupun că erai prea mic atunci ca să-ţi aminteşti acum.

James se ridică şi se duse spre foc. Ceva era proptit de marginea de piatră a căminului. Iniţial, Will crezu că era un vătrai, dar când tatăl lui luă obiectul şi se întoarse cu el la masă, Will văzu că era o sabie, un iatagan. Lama scurtă şi curbată, care se lăţea spre vârf, părea, după petele de pe marginea convexă, să fi fost folosită în luptă. Opritorul lamei era în formă de disc, iar mânerul era traversat de-a curmezişul de o bandă de argint pentru o prindere mai bună. Era o armă solidă, proiectată pentru un infanterist. Will privi cum tatăl său pune sabia pe masă.

— Această sabie e moştenită. Bunicul tău a primit-o de la tatăl lui şi mi-a dat-o mie înainte de a muri. Acum e a ta, William.

Will se holbă la taică-său.

— O sabie adevărată?

— Nu poţi lupta la nesfârşit cu un băţ de lemn. James zâmbi. Ei bine, ziua când o vei folosi în luptă este încă departe şi sper că, dacă Dumnezeu va

voi, ziua aceea nu va veni niciodată. Dar cred că eşti destul de mare ca să fie a ta acum. Am vorbit cu maestrul de la Balantrodoch şi el te-a acceptat cu gradul de sergent pentru a fi instruit.

Will atinse încetişor mânerul. Oţelul era cald pentru că stătuse în apropierea focului.

— Chiar o să mă duc?

— Să te duci?

— La Balantrodoch.

James studie chipul fiului său.

— Eu te-am instruit cum am putut mai bine, William. Te-am învăţat literele şi cum să călăreşti şi să te lupţi, dar abilităţile tale trebuie rafinate de instructori mai buni decât mine. Într-o bună zi, William, vei primi mantia albă şi vei fi acceptat drept cavaler al Templului, iar atunci, jur pe Dumnezeu, voi fi alături de tine!

Will se sprijini de spătarul scaunului, încercând să pătrundă bine cele auzite. Avea să devină sergent în Ordinul Templului. De când era mic, acel nume îl umplea de respect. Tatăl lui îi spusese că nu exista organizaţie pe pământ mai puternică decât Templul, cu excepţia, evident, a Bisericii. Will ajunsese să stea pe pat în odaia pe care o împărţea cu sora lui mai mică şi să se viseze cavaler, unul dintre cei mai mari oameni din lume, stând drept şi plin de demnitate precum tatăl lui: nobil în spirit, onorabil în luptă, generos în inimă.

Will se îndreptă brusc pe scaun.

— Putem termina mai întâi barca?

James râse şi îşi petrecu o mână prin părul lui Will.

— Nu vei ajunge sergentul meu decât peste mai bine de un an. Avem suficient timp ca să terminăm barca.

— Aia e sabia tatălui tău, James?

Will întoarse capul şi o văzu pe maică-sa intrând, în braţe cu un vas de lut plin cu mentă. Era o femeie înaltă, îmbrăcată cu o rochie simplă de lână, cu părul de culoarea vişinei sălbatice. Rochia îi stătea bombată peste pântece datorită copilului pe care îl purta acolo. În urma ei venea Mary, sora lui Will, în vârstă de opt ani. Will se încruntă din pricina întreruperii, în vreme ce Mary fugi repede spre tatăl lor.

— Chiar aşa, Isabel – zise James, prinzând-o pe Mary şi aruncând-o în sus, spre bucuria fetei –, dar acum e sabia lui William.

Isabel ridică o sprânceană în direcţia soţului ei şi puse vasul pe masă.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi a papei. Ce caută pe masa mea?

James îi dădu drumul lui Mary şi o trase pe Isabel, în ciuda protestelor ei, în poală.

Femeia îl lovi în joacă peste cap.

— Nu veţi avea ce să mâncaţi dacă nu-mi dai drumul şi nu iei bucata aia de fier de pe masă!

James se prefăcu a fi şocat.

— Aia e sabia clanului nostru, femeie, nu o bucată de fier!

— Noi nu avem clan, tată, remarcă Alycie, fata cea mai mare, în timp ce intra în bucătărie alături de Ede.

Ca şi mama lor, amândouă aveau părul roşu-închis, în vreme ce al lui Mary era de culoarea mierii de albine.

— Aşa e, fuse James de acord, mai ales după ce bunicul vostru a părăsit familia, dar oricum face parte din moştenirea noastră. Îi dădu drumul lui Isabel şi apucă sabia. Uitaţi-vă. E din oţel scoţian de calitate.

Lovi puternic aerul cu arma. Lama sabiei prinse vasul cu mentă, care zbură de pe masă şi se făcu ţăndări într-un colţ al încăperii. Will începu să râdă.

***

Templul Nou, Londra
15 septembrie 1260

Simţea mânerul rece sub degete. Sabia era puţin ruginită în jurul opritorului, iar benzile de argint de pe mâner nu mai erau chiar atât de bine prinse. Will întoarse privirea când auzi un sforăit de pe priciul alăturat. Lumina de la candela de veghe dansa, aruncând umbre asupra siluetelor celor opt sergenţi care împărţeau aceeaşi încăpere cu el. La fel ca în toate camerele din aripa sergenţilor, dormitorul lui Will era o cameră întunecoasă, cu tavanul jos. Nouă priciuri erau aliniate de-a lungul unui perete, fiecare acoperit doar cu o pătură aspră din lână. De cealaltă parte a priciurilor se aflau două scrinuri mari cu hainele şi cele câteva obiecte personale ale sergenţilor, precum şi o masă pentru suportul lumânării. Prin fereastra îngustă se furişa un vânt rece, care flutura pânza de sac ce o acoperea şi aducea cu el izul umed şi sărat al Tamisei. Cum sergenţilor şi cavalerilor li se interzicea să doarmă goi, Will era îmbrăcat cu o cămaşă de piele şi izmene,

dar pentru că aerul era rece, îşi înfăşurase în jurul umerilor şi mantia lui scurtă de iarnă. Lumina candelei de veghe arunca umbre pe pereţi şi făcea pânzele de păianjen să sclipească argintii prin colţurile încăperii.

Will puse cu atenţie sabia pe prici şi îşi duse genunchii la piept, strâmbându-se de durere din cauza spatelui. De fiecare dată când se mişca, o săgeată dureroasă îi străpungea muşchii. Avea picioarele umflate şi o băşică pe unul dintre călcâie, acolo unde îl rosese gheata. Trecuse de miezul nopţii şi el era epuizat, iar starea de disconfort şi gândurile îl împiedicau să adoarmă.

După ce îl ajunsese pe Garin din urmă pe terenul de instrucţie, prietenul lui nu rostise nimic o vreme, aşa că făcuseră împreună primele ture în tăcere. Intr-un târziu, Garin vorbi.

— De ce faci asta?

Will ridicase din umeri, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă.

— Mi-am zis că ţi-ar prinde bine compania cuiva.

Era tot ce trebuia spus. Printre gâfâieli, cu părul în ochi, vorbiseră şi râseseră pe tot parcursul executării pedepsei impuse de Jacques, încurajându-se reciproc atunci când terenul li se părea fără de sfârşit, iar picioarele îi ardeau de durere. După aceea, într-un mărunt, dar aducător de satisfacţie act de rebeliune, Garin stătuse de pază cât timp Will se căţărase într-unul dintre pomii din livadă şi culesese câteva mâini de prune. Ascunşi printre stâlpii rotunzi din spatele capelei, devoraseră fructele în vreme ce soarele îndepărta ultimele rămăşiţe de ceaţă şi le usca hainele. Pentru Will, amintirea felului în care fuseseră lucrurile însemna doar conştientizarea modului în care ele se schimbaseră în decursul timpului.

Trecuseră peste doi ani de când Will îl cunoscuse pe Garin, în dimineaţa când sosise la Templul Nou. Will, care nu ajunsese niciodată la Balantrodoch aşa cum îi promisese tatăl lui, fusese condus direct pe terenul de instrucţie, unde fusese prezentat sergenţilor alături de care avea să-şi petreacă următorii şapte ani de viaţă. Garin ajunsese şi el de scurt timp acolo, iar Will, care întregea grupul, fusese desemnat partenerul de antrenament al lui Garin. Ceilalţi sergenţi se dovediseră prietenoşi şi curioşi, îmbulzindu-se în jurul lui, dar Garin stătuse deoparte. După ce evitase să răspundă la întrebările lor, Will luase sabia de lemn care îi fusese dată şi urmase ordinele lui Jacques fără să scoată vreo vorbă. La orele de masă şi la slujbe, stătuse singur,

receptând vocile preoţilor care citeau din scripturi la cină şi pe parcursul slujbelor doar ca pe un zumzet constant şi plictisitor.

Lucrurile merseseră aşa timp de aproape două săptămâni, iar interesul iniţial al celorlalţi faţă de Will se diminuase, după ce colegii trăseseră concluzia că nou-venitul era fie mut, fie foarte arogant. Poate că Will ar fi continuat să tacă încă multă vreme dacă nu ar fi existat Garin. Acesta nu-l întrebase nimic despre casă sau familie. Nici de ce James Campbell era aşa de rar văzut în afara sălii mari unde muncea alături de Jacques şi Owein la registre în locul unui călugăr bolnav – îndatorirea care îi adusese pe James şi pe fiul lui la Londra.

La câteva luni după sosirea lor acolo, James fusese primit în capitul şi depusese ultimele sale două jurăminte: cel de castitate şi cel de sărăcie. Will îşi văzuse, şocat, tatăl îmbrăcat cu mantia albă a cavalerilor. Omul care era aproape un străin pentru el, rezervat şi formal, devenise acum de neatins, rece şi distant în acea haină albă ca neaua. Cu tunica lui neagră, încă plin de păcate, încă uman, Will avusese acut senzaţia că îşi pierduse pe vecie tatăl. Taică-său îi spusese că maică-sa şi surorile lui fuseseră duse la o mănăstire în apropiere de Balantrodoch, iar proprietatea fusese donată ordinului pentru ca James să devină cavaler. Femeile aveau să fie întreţinute de Templu şi, conform lui James, nu aveau să-şi mai dorească nimic. Însă aceste amănunte nu ostoiseră durerea lui Will şi nici nu-i diminuaseră senzaţia acută de responsabilitate pentru pierderea tatei, a familiei şi a singurului loc din lume pe care îl cunoscuse şi-l iubise.

Dezinteresul lui Garin faţă de lucrurile despre care Will nu dorea şi nu putea să vorbească îl făcuse pe cel din urmă să se simtă mai confortabil, iar când Garin îi propusese ca ei doi să continue exerciţiile în timpul liber, Will acceptase propunerea ca pe o binecuvântare. Cu ezitări, în cursul următoarelor săptămâni, Will începuse să vorbească, la început despre diverse mişcări cu sabia, apoi punându-i lui Garin tot felul de întrebări despre preceptoriu şi, în cele din urmă, despre sine. Umbra care-l urmase din Scoţia nu-l părăsea niciodată, dar când cei doi băieţi erau împreună devenea invizibilă.

După ce tatăl lui plecase în Ţara Sfântă, Will devenise tot mai îndrăzneţ. Atât el, cât şi Garin considerau şirul de corvezi şi slujbe zilnice ca pe o limitare a libertăţii lor şi se revoltaseră împotriva acelui regim strict. Nu erau singurii sergenţi care făcuseră asta, dar, împreună, erau, aşa cum îi definise

Owein, ca sacul cu peticul. Intr-o zi, cu o iarnă în urmă, când mlaştinile din afara porţii de nord a Londrei îngheţaseră, cei doi îndrăzniseră să părăsească pe furiş preceptoriul în toiul nopţii ca să patineze. Legându-şi bucăţi de gheaţă de picioare cu ajutorul unor fâşii de piele, aşa cum văzuseră că făceau băieţii din oraş, petrecuseră câteva ore de neuitat alergându-se unul pe celălalt pe gheaţă până când, pe jumătate îngheţaţi şi epuizaţi, se întorseseră la preceptoriu, jurând să nu povestească nimănui despre isprava lor.

Acum Will nu şi-l mai putea imagina pe Garin făcând aşa ceva. Întinse iarăşi mâna după sabie, o puse în poală, pipăindu-i tăişul. Prietenul lui nu venise la masa de seară, iar când nici Garin şi nici Jacques nu apăruseră la ultima slujbă a zilei, Will începuse să-şi facă griji. Se întreba ce trebuia să facă. Răspunsul îi veni în minte imediat, ca de obicei: nu putea face nimic. Jacques era cavaler, iar el era un amărât de sergent, aşa că nu avea nicio autoritate. Will îşi petrecu degetul peste mânerul sabiei, pipăind diferenţa subtilă dintre fier şi argint. Uneori, avea impresia că ştie cum se simte Garin. Iar alteori, se întreba dacă era mai rău să ai un unchi care te tratează rău sau un tată care nu vorbeşte deloc cu tine.

5

Templul Nou*, *Londra
15 septembrie 1260

Hasan se aşeză pe un scaun şi cercetă cu privirea sala cea mare.

Jacques dădu la o parte pergamentele de pe masă cu dosul palmei şi se aşeză şi el. Îi oferi oaspetelui unul dintre cele două pocale de lângă el şi zâmbi când Hasan refuză.

— E apă.

— Mulţumesc. Hasan acceptă pocalul şi îi întoarse zâmbetul. Nu sunt obişnuit cu compania prietenilor. Mi-e greu să renunţ la obiceiul de a refuza ceea ce mi se oferă cu cele mai bune intenţii.

Luă o înghiţitură. Apa îi mai curăţă gâtlejul de praful acumulat pe drum.

Jacques îl asculta cu atenţie, chinuindu-se cu accentul lui Hasan, care făcea ca o mare parte din vorbele lui să fie greu de înţeles.

— Îmi cer scuze, continuă Hasan, pentru surpriză şi ora târzie, dar n-am avut timp să te avertizez în privinţa vizitei mele. Am ajuns la Londra în această seară.

Jacques respinse scuza cu o mişcare scurtă a mâinii.

— Ce te aduce aici, Hasan? N-am mai auzit de ceva vreme de fratele Everard.

Hasan puse pocalul pe masă.

— A fost furată Cartea Graalului.

Cavalerul era obişnuit cu felul de a vorbi direct al lui Hasan. În rarele ocazii în care cei doi se întâlneau, îl aprecia chiar foarte mult. Dar acum, dacă apariţia omului reprezentase în sine un şoc, ea nu se compara nici pe departe cu impactul brutal al cuvintelor sale. Jacques îşi înăbuşi o exclamaţie şi rămase tăcut câteva clipe, cumpănind asupra celor aflate.

— Când s-a întâmplat? întrebă el într-un târziu. Şi cum?

— Acum douăsprezece zile. A fost luată din trezoreria preceptoriului de către un călugăr.

— Ştii cine a furat-o?

Jacques îşi trecu o mână prin părul lui încărunţit şi se luptă să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Jaful a fost descoperit atunci când trezorierul a dat peste trupul fără simţire al unuia dintre cei doi călugări care au grijă de sipete. Când şi-a revenit, omul a spus că se dusese acolo atras de un zgomot. A fost atacat de unul din colegii lui, un călugăr tânăr pe nume Daniel Rulli, care l-a bătut cu un vas pentru pomeni până ce l-a lăsat lat.

— Şi acest Rulli a furat cartea?

Hasan încuviinţă.

— Inspectorul ne-a cerut să cercetăm preceptoriul, dar fratele Everard era convins că Rulli îşi luase deja tălpăşiţa. Am fost trimis în oraş ca să-l găsesc. L-am prins în apropiere de poarta Saint-Martin.

Hasan îi povesti lui Jacques ce-i spusese călugărul înainte de a fi ucis.

— A fost obligat să o fure?

— Aşa a zis, frate.

Jacques se încruntă.

— Dacă a spus adevărul, putem să tragem concluzia că ucigaşul şi omul care l-a obligat pe Rulli să fure Cartea Graalului sunt una şi aceeaşi persoană sau că cel puţin lucrează împreună?

— Cred că da. Pare de bun-simţ să presupunem că Rulli se ducea să predea cartea. Poate că a fost ucis ca să nu dezvăluie unde se află sau identitatea celui care l-a forţat s-o fure, sau amândouă. Nu-mi dau seama de ce nu avea cartea la el. Poate că a ascuns-o undeva când şi-a dat seama că sunt pe urmele lui.

— Sau poate că transferul avusese deja loc.

— Şi asta e posibil. Din nefericire, nu l-am putut urmări pe ucigaş. Au apărut paznicii oraşului şi am fost obligat să fug. Mă îndoiesc că mi s-ar fi dat ocazia să explic de ce mă aflam în apropierea unui cadavru; singură înfăţişarea mea m-ar fi condamnat în ochii lor. M-am întors să caut, dar n-am găsit nimic.

Jacques rămase tăcut. Luă o înghiţitură zdravănă din propriul pocal, care era umplut cu vin.

— După ce m-am întors la preceptoriu, Everard s-a dus la Inspector şi i-a cerut să-i ia la întrebări pe trezorier şi pe cei doi călugări care, în afara lui Rulli şi a Inspectorului, aveau acces la vistierie. Niciunul nu avea habar de ce tânărul călugăr comisese o asemenea fărădelege sau cine l-ar fi putut obliga să o facă. L-am interogat şi pe un camarad al lui Rulli, un sergent. Acesta ne-a spus că Rulli părea tulburat de câteva zile, dar nu ştia de ce şi a

negat orice legătură cu furtul. Chiar şi atunci când a fost ameninţat cu încarcerarea la Merlan.

— Ştie cineva ce s-a furat?

— Călugării şi Inspectorul ştiu doar că este un document preţios care aparţine fratelui Everard. Habar n-au de adevărata ei importanţă.

— Măcar atât.

Jacques bău restul vinului dintr-o sorbitură.

— Când paznicii oraşului au venit la preceptoriu ca să ne informeze despre moartea lui Rulli, Inspectorul a declarat că jaful a avut ca scop câştigul bănesc. Ancheta orchestrată de Templu şi de seneşalul regelui nu a adus nimic nou.

— Înseamnă că regele a luat lucrurile în serios dacă a dispus ca şeful justiţiei să cerceteze cazul?

— A insistat Inspectorul.

Jacques se ridică şi îşi mai turnă vin.

— Trezoreria din Paris conţine multe comori nepreţuite. În aur, cartea valorează foarte puţin. A mai fost luat şi altceva?

— Absolut nimic. Ochii negri ai lui Hasan nu-l slăbeau pe cavaler. Pot vorbi deschis, frate?

— Bineînţeles.

— Oricât de periculoasă este situaţia, mă îndoiesc de capacitatea celui care a luat cartea de a înţelege ceva din ea. Pentru un cititor obişnuit nu pare altceva decât un poem dedicat Graalului, deşi unul mai puţin ortodox.

— Mai puţin ortodox? replică Jacques, aşezându-se din nou. Este o expresie prea blândă pentru ritualurile de sacrificiu şi desacralizarea Crucii. Orice se ridică împotriva cuvântului Bisericii este considerat erezie, Hasan. Sunt convins că ştii ce au păţit catarii.

Hasan încuviinţă. Nu se găsea în Apus când începuse cruciada împotriva catarilor, dar ştia prea bine ce soartă avuseseră aceştia. Catarii, o sectă religioasă care se răspândise în regiunile sudice ale Regatului Franţei, recunoşteau doi dumnezei: unul al bunătăţii supreme, celălalt al răului absolut. Conform doctrinei lor, catarii aderaseră la Vechiul şi Noul Testament, considerându-le mai degrabă alegorii decât interpretări literale ale credinţei. Credeau că dumnezeul cel rău crease lumea şi tot ce se găsea în ea şi, ca atare, tot ce era material era corupt. În consecinţă, catarii nu-l

socoteau pe Iisus ca fiind cu adevărat uman şi negau că divinul, care transcende Pământul viciat, ar fi făcut parte din fiinţa lui.

Susţinând o experienţă proprie a sacrului, catarii se opuseseră Bisericii, preoţilor şi bogăţiilor acumulate de aceştia. După ce învăţătura lor se răspândise şi devenise tot mai populară, Biserica i-a declarat eretici şi a declanşat războiul împotriva lor. Cruciada fusese dusă pe pământ francez, durase treizeci şi şase de ani şi se încheiase cu exterminarea majorităţii sectanţilor. Lovitura cea mai dură împotriva catarilor fusese dată cu şaisprezece ani în urmă, odată cu asedierea ultimei lor fortăreţe importante şi cu arderea de vii a două sute de bărbaţi, femei şi copii. În ochii Bisericii, erezia era o boală care trebuia tăiată de la rădăcină, chiar dacă asta implica amputarea unui membru, pentru a împiedica răspândirea infecţiei în restul organismului.

— În plus, continuă Jacques, punând pocalul jos, eu nu cred că acea carte va ajunge în mâinile unui cititor obişnuit, aşa cum spui tu. E clar că acela care l-a obligat pe călugăr s-o fure ştie că aparţine Frăţiei. Altfel de ce s-ar fi deranjat să-l pună să sustragă ceva aparent atât de neimportant din vistieria noastră plină de bogăţii?

— Dar numai câţiva oameni din interiorul Templului ştiu de ea, ca să nu mai vorbim de cei din afara lui.

— Au existat întotdeauna zvonuri.

— Zvonuri, da, dar nimic mai mult, răspunse Hasan. Spiritul Templului este o legendă. În toţi aceşti ani nimeni nu a reuşit să-i dovedească existenţa.

— Pentru că nu există dovezi care pot fi găsite, ci doar mărturiile celor implicaţi, care au jurat sub ameninţarea unei morţi în chinuri să nu divulge niciodată secretele noastre. Iar cartea aia blestemată… Jacques se lăsă greoi pe spătarul scaunului. Nu toţi cei care au părăsit cercul după despărţirea noastră sunt morţi. Poate că nu-i mai sperie jurămintele pe care le-au rostit. Poate că unul sau mai mulţi dintre ei au descoperit că Anima Templi îşi continuă munca şi fără ei? Că planurile sunt încă în desfăşurare? Poate că hoţul intenţionează să folosească acum Cartea Graalului ca dovadă împotriva noastră sau să ne şantajeze cu ameninţarea dezvăluirii ei? Jacques clătină din cap. Să nu judeci greşit, Hasan. Chiar suntem în mare pericol câtă vreme acea carte e pierdută. Dacă planurile noastre ar fi dezvăluite, Templul ar putea fi distrus, Frăţia s-ar putea confrunta cu moartea şi tot ce am construit în ultimul secol s-ar putea irosi zadarnic. Şi dacă Biserica va descoperi

ultimul nostru plan? Ei bine, cred că nu s-a inventat încă o pedeapsă suficient de crudă pentru asta, nici măcar de către inchizitori. Jacques ridică pocalul, îl duse la buze, apoi îl puse jos fără să bea. Nu ne putem continua munca fără puterea Templului şi fără resursele imense de bani şi oameni pe care acesta ni le oferă din belşug.

Hasan tăcu şi se gândi câteva clipe.

— Dacă hoţul a aflat de existenţa Frăţiei, poate de la un fost membru care ne-a divulgat secretele, cine ar putea fi? Cine ar vrea să ne distrugă pe noi, sau Templul?

— De-a lungul anilor ne-am făcut mulţi duşmani: oameni care ne invidiază puterea şi bogăţia. Templul răspunde doar în faţa papei şi e mai presus de legile regilor şi ale tribunalelor. În calitate de cavaleri, nu plătim taxe sau redevenţe şi avem dreptul să deschidem biserici prin intermediul cărora să obţinem donaţii. Facem comerţ aproape în toate regatele de partea asta a mării şi avem mai multă influenţă ca oricine dincolo de ea. A ne deranja pe noi înseamnă o crimă, iar a ucide sau a răni pe unul dintre noi se pedepseşte cu excomunicarea. Cine ar putea fi? Jacques îşi desfăcu braţele. Ospitalierii, mamelucii, negustorii din Genova sau din Pisa cărora le-am luat negoţul, diverşi regi sau nobili, cavalerii teutoni? Lista e lungă.

— O să găsesc cartea, frate, promise Hasan, chiar dacă pentru asta va trebui să răstorn cu fundul în sus chiar patul regelui Ludovic.

Jacques se uită la pergamentele de pe masă. Conţinutul lor îi ocupase gândurile în ultimele două săptămâni. Acum, acele documente nu păreau decât o joacă de copil.

— Cât mai poţi rămâne?

— Cât ai nevoie de mine, deşi, cu cât mă întorc mai repede, cu atât mai bine.

Jacques se duse la dulapul de lângă fereastră.

— Am treburi de rezolvat aici. Din nefericire, nu le pot lăsa baltă. S-ar ridica prea multe întrebări. Dar mă voi întoarce cu tine la Paris imediat ce am să pot ca să te ajut în căutările tale.

Deschizând uşile duble, băgă mâna în spatele unei Biblii de pe raftul de jos şi scoase o cutie mică. Luă o cheie de pe raftul de sus, o descuie şi scoase o pungă de piele. Luă de acolo câteva monede şi i le dădu lui Hasan, după care puse la locurile lor cheia şi cutia.

— O să le cer să-mi înşeueze calul pentru tine. Pe strada Friday e un han, la vest de Walbrook. Caută semnul semilunii. Dă-i hangiului aurul şi spune-i numele meu şi vei fi bine primit acolo. Trimit după tine imediat ce termin cu ce am de făcut aici.

Hasan schiţă un zâmbet.

— Un loc unde să stau cu un nume potrivit. Înghesui monedele în punga de la centură. Everard se va bucura. M-a trimis aici imediat ce s-a încheiat ancheta Templului. Ştiu că speră să te poţi întoarce cu mine.

— Sunt convins că preotul se va bucura. Deşi nu o va arăta.

Hasan se ridică de pe scaun şi îşi băgă mâna în sacul de pânză pe care îl ţinuse în poală pe tot parcursul întâlnirii.

— Un ultim lucru, frate.

Jacques îl urmări pe Hasan cum scoate o teacă din piele, legată cu sârmă ca să stea bine închisă.

— Ce e? întrebă el, luând obiectul.

— Singura veste bună pe care o am.

Jacques desfăcu sârma şi deschise teaca din piele, înăuntru era rulat un pergament. Când Jacques scoase documentul, simţi mirosul mării, care se impregnase în pielea groasă şi îngălbenită. Pergamentul era acoperit cu un scris îngrijit. Citi primele paragrafe, apoi se uită la Hasan.

— Chiar că sunt veşti bune. Trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptam să realizeze asta atât de repede. Pot să-l păstrez? Aş vrea să-l citesc pe îndelete.

— Bineînţeles.

Jacques ascunse scrisoarea sub celelalte pergamente de pe masă şi îi făcu semn lui Hasan spre uşă.

— Hai, te conduc la grajduri.

***

Fluviul Tamisa, Londra
15 septembrie 1260

Henric al III-lea, regele Angliei, îşi protejă ochii de soarele care se ivi de după un nor, transformând fluviul într-o imensă panglică de un argintiu orbitor. Era încă devreme, dar soarele arunca o căldură neobişnuită în creştetele monarhului şi ale celor din numerosul său anturaj, paji, funcţionari şi gărzi care stăteau rigizi pe banchete sau în poziţie de drepţi. Se auzi un strigăt când căpitanul şlepului regal ordonă unei ambarcaţiuni aflate la

tribord să elibereze calea. Tamisa era plină de bărci de pescuit, vase ale negustorilor, echipajul impunătoarei nave regale văzându-se nevoit să negocieze cu toţi pentru a-şi putea continua fără probleme drumul în amonte, lungile sale vâsle scufundându-se şi ridicându-se rapid.

Henric se pipăi în creştet, acolo unde părul se rărise, verificând efectul soarelui asupra pielii lui pătate de vârstă. Îi era frig, în ciuda căldurii şi a hainelor din catifea neagră încheiate la guler şi la manşete cu catarame în formă de lup. Regele se foi pe perna lui şi încercă să prindă privirea fiului său cel mai mare, care stătea pe bancheta din spatele lui, însă prinţul Edward se uita fix la doi bărbaţi dintr-o ambarcaţiune de negoţ, care acum vâsleau frenetic ca să se dea la o parte din calea şlepului. Henric îşi mută privirea spre bărbatul cu mantie neagră şi pălărie, aflat în stânga lui. Faţa omului părea mai palidă ca de obicei.

— Te deranjează apa, lord cancelar? întrebă Henric.

— Nu, Maiestate. Mă deranjează mişcarea.

— E cel mai rapid drum spre Templu din Turn, replică Henric, ca şi cum asta i-ar fi atenuat celuilalt disconfortul.

Îi făcu semn pajului care se apropia cu o tavă cu băuturi să se îndepărteze.

— Măcar pe aici e mai liber decât pe drumul pe uscat, răspunse cancelarul, iar pentru asta sunt recunoscător. Cu cât ne văd mai puţini oameni intrând în Templu, cu atât mai bine. Se ştie prea bine că afacerile Maiestăţii Voastre cu templierii le umplu trezoreria. E posibil ca oamenii să se întrebe de ce aveţi nevoie de mai mult aur când luaţi atât de mult de la ei. Şi aşa noile taxe sunt destul de nepopulare.

Henric se încruntă.

— Taxele alea au fost mărite la propunerea dumitale, cancelare.

— Şi vă asigur, Maiestate, că a fost un sfat bun. Eu doar vă spun ce este mai bine pentru dumneavoastră, iar astăzi cel mai bine pentru dumneavoastră este să faceţi din vizita la Templu un eveniment cât mai puţin vizibil. Şi-aşa este destul de rău că acceptăm să ne întâlnim cu ei. Templierii devin tot mai lacomi.

Henric privi în gol dincolo de apă şi îşi masă maxilarul, pe care îl simţea înţepenit. Pe malurile fluviului se înghesuiau, ca de obicei, negustori, curieri şi vânători de chilipiruri. Străzile erau pline de oameni călare, şarete sau căruţe trase de boi. Dincolo de asta, oraşul se înălţa ca o pădure de clădiri din piatră şi lemn, docuri de lemn, prăvălii, case şi mănăstiri, întrerupte ici şi

colo de clopotniţele semeţe ale capelelor şi de acoperişul catedralei St Paul. Pe Henric îl apucă durerea de cap din cauza strălucirii soarelui, a mirosurilor dinspre docurile de peşte şi a mişcării continue a grupurilor de oameni.

— Somaţia lor a fost o dovadă de impertinenţă, Maiestate, continuă cancelarul văzând că regele nu spune nimic. Niciun detaliu despre ce se va discuta, doar insistenţa ca la întâlnire să participăm eu şi personalul de la trezorerie.

Din cauza indignării, faţa cancelarului se înroşi brusc.

— Păi, asta e tot ce trebuie să ştii, cancelare, rosti sec Henric, frecându-şi sprânceana. Presupun că e vorba despre datoria noastră.

— Dar aţi discutat recent pe tema asta cu unul dintre ei.

— Cu fratele Owein. Un om insistent. I-am spus că voi plăti datoria când voi putea şi el a acceptat.

— Dacă aşa stau lucrurile, Maiestate, de ce această adevărată somaţie?

Henric deschise gura ca să răspundă, dar fiul lui i-o luă înainte.

— Poate că vor să discute despre o altă cruciadă?

Regele şi cancelarul îşi întoarseră privirile spre prinţ.

Ochii de un cenuşiu-deschis ai lui Edward sclipeau în razele reflectate de apă. În ciuda faptului că una dintre pleoape îi era căzută, dându-i aspectul cuiva mereu adâncit în gânduri, prinţul era un bărbat chipeş. Avea glasul potolit şi vorbea încet şi cu grijă ca să-şi mascheze uşoara bâlbâială care îl marca încă din copilărie.

— Cu siguranţă e nevoie de aşa ceva. Nu s-a mai organizat nicio campanie susţinută spre Orient de la cea a regelui Ludovic, iar aceasta s-a sfârşit de şase ani. Acum am primit unele rapoarte care susţin că mongolii şi-au extins invazia, iar mamelucii se pregătesc să mărşăluiască în Palestina ca să se bată cu ei.

— Deocamdată, replică Henric, trebuie să mă concentrez asupra problemelor interne decât pe necazurile externe care, într-o primă instanţă, pot fi rezolvate de ordinele militare. În definitiv, aceasta este justificarea existenţei lor.

— Au trecut zece ani de când ai luat Crucea, tată, rosti prinţul cu voce blândă, dar cu un ton provocator. Credeam că vrei să pleci în cruciadă. Asta le-ai spus cavalerilor atunci când te-au întrebat la ce vei folosi banii pe care ţi i-au împrumutat.

— Şi o voi face. Toate la timpul lor.

Henric se întoarse marcând sfârşitul discuţiei, dar regele continuă să simtă în ceafă privirea lui Edward.

Iar asta îi producea un disconfort. Cu un an în urmă la Curtea regală se răspândise zvonul că fiul lui era implicat într-un complot ce urmărea să-l răstoarne de pe tron, o conjuraţie condusă de Simon de Montfort, cumnatul lui Henric şi cel pe care el îl făcuse conte de Leicester. Avusese o discuţie dură cu Simon şi cu fiul său, dar, fără dovezi, se văzuse în cele din urmă obligat să se împace cu ei. Incidentul săpase însă o prăpastie între el şi Edward, prăpastie care părea să se adâncească pe zi ce trecea.

— Atunci va trebui să adoptăm o poziţie fermă faţă de cavaleri, Maiestate, zise cancelarul pe un ton hotărât. Indiferent de ceea ce ne vor cere!

Henric se cufundă în tăcere în vreme ce barja trecea de zidurile oraşului. În depărtare se înălţa preceptoriul templierilor.

***

Templul Nou, Londra
15 septembrie 1260

Uşile capelei se închiseră cu zgomot şi ultimii cavaleri se aşezară pe locurile lor, în vreme ce preotul păşi în spatele altarului. Will se furişă la locul lui din naos alături de ceilalţi sergenţi şi îngenunche. Preotul deschise slujba terce cu obişnuita lui fervoare. Will îşi împreună mâinile a rugă, dar nu gândurile spre Dumnezeu sau cele legate de întâlnirea cu regele îi umpleau mintea. Întârziase la slujbă şi încă nu îl zărise pe Garin. Mijind ochii, cercetă cu privirea interiorul capelei şi oftă uşurat când îşi zări prietenul. Garin era îngenuncheat cu câteva rânduri mai în faţă, cu capul plecat, părul lung acoperindu-i faţa.

Will se foi neliniştit când preotul începu să citească scripturile. Participase la şapte asemenea lecturi zilnic timp de doi ani, asta neincluzând mesa, pe care o auzeau o dată pe zi după slujba sext, sau rugăciunile şi pomelnicele pentru morţi din fiecare după-amiază. Cu toate acestea, slujbele nu păreau să devină mai scurte. În plus, existau servicii religioase speciale pentru momente festive: Naşterea Domnului; Botezul Mântuitorului; Buna Vestire; Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului; Sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul, astea fiind doar câteva dintre ele. Cel puţin în cazul unor asemenea ocazii speciale, după slujbă li se dădea mâncare bună.

Deranjat de agitaţia lui Will, un păianjen aflat într-una din spărturile dintre dalele de piatră o luă la fugă spre efigiile cavalerilor cu chipuri solemne şi săbii de granit pe piept, încastrate în podea. Naosul era o încăpere mare, circulară, de pe ai cărei pereţi vegheau capete de păcătoşi şi de demoni din piatră, cu feţele contorsionate în diferite expresii de durere şi răutate. Urma apoi un coridor care ducea la altar. Acesta era compartimentat de stâlpi de piatră, care se înălţau până la tavanul boltit, cavalerii umplând acum băncile dintre coloane.

Într-un târziu, preotul îşi înălţă mâinile.

— Ridicaţi-vă, fraţilor. Umili servitori ai lui Dumnezeu, apărători ai adevăratei credinţe şi păstrători ai Legii Divine. Ridicaţi-vă ca să rostim împreună *Pater Noster.*

Will se conformă, cu picioarele tremurând, ca să rostească rugăciunea. Glasul lui se uni cu vocile celorlalţi două sute şaizeci de bărbaţi din capelă. Cuvintele lor se împletiră până când vocile ajunseră să răsune ca una singură, ca un val care se sparge de ţărm.

— *Pax vobiscum!*

Se auzi zgomot de picioare târşâite în vreme ce preotul închidea cartea de rugăciuni, ceea ce marca încheierea slujbei.

Will aşteptă nerăbdător alături de ceilalţi sergenţi ieşirea din capelă a cavalerilor. Când îi veni rândul să plece, se grăbi să iasă, luând-o înaintea celorlalţi. După semiîntunericul din capelă, soarele părea excesiv de strălucitor, aşa că Will îşi feri ochii în timp ce trecea pe sub arcada de la intrare. Sergenţii mergeau în linie în urma cavalerilor, îndreptându-se spre sala mare. Clădirile din jurul curţii principale erau aurii în dimineaţa de toamnă. Cerul era de un albastru magnific, puţin ceţos, iar dinspre livadă venea miros de mere şi prune, ca o aromă dulce care acoperea izul omniprezent de sudoare şi excremente de cal ce umplea preceptoriul. Ceva din nuanţa acelei lumini de dimineaţă, modul în care acum totul părea să fie iluminat dinăuntru, îi amintea lui Will de sosirea lui la Templul Nou.

Cu fundurile amorţite şi obosiţi de cele două săptămâni în care călăriseră după ce părăsiseră Edinburghul, el şi tatăl lui ieşiseră din pădurea Middlesex, printre lanuri de porumb şi plantaţii de viţă-de-vie. Londra se întindea înaintea lor. Şi atunci era toamnă, căci frunzele începuseră să ruginească. Se opriseră ca să-şi adape caii la un pârâu şi Will privise uimit la imensul oraş care îi aştepta. În afara zidurilor, spre dreapta, văzuse mai

multe proprietăţi impresionante de-a lungul malurilor fluviului, convins că una dintre ele aparţinea Templului. Totul părea atât de mare şi de spaţios, încât Will îşi imaginase că în acele clădiri locuiau îngeri, nu oameni. Se întorsese, încântat, spre tatăl lui, dar fusese întâmpinat de rigiditatea tristă care marca faţa lui James de câteva luni.

Acum Will se strădui să alunge acea amintire. Odată ce era învăluit de umbrele trecutului, reuşea cu greu să le gonească, dar într-o asemenea zi refuza să lase întunecimea să-l cuprindă. Îl zări pe Garin printre sergenţii care umpleau curtea capelei şi coborî în grabă scările, silindu-se să zâmbească.

Garin întoarse privirea când Will se apropie de el.

— Vii la armurerie?

Will îl prinse de braţ.

— Unde ai fost seara trecută?

Pe faţa lui Garin apăru o grimasă.

— La infirmerie, cu fratele Michael şi cu crampe puternice. Mi-a zis că e de la ceva ce am mâncat. Nu i-am spus nimic despre prune.

— Am crezut… Will se opri, izbucnind în râs ca să mascheze implicaţiile legate de ceea ce rămăsese nerostit între ei. Asta o să ne înveţe minte. Din fericire, am un stomac de fier.

— Ar trebui să luăm scuturile, zise Garin, traversând curtea. La întâlnirea asta nu vreau să întârzii.

Cei doi băieţi porniră spre armurerie, ignorând privirile curioase ale sergenţilor mai tineri.

După ce luară scuturile stăpânilor lor, Will şi Garin se duseră spre curtea interioară. Will ţinea scutul lui Owein mai sus pe braţ, căci legăturile de piele îl zgâriau. Albite cu var şi secţionate de crucea stacojie, scuturile erau aproape la fel de mari ca băieţii. Aflată în centrul aripii destinate cavalerilor, curtea interioară era mărginită de intrări străjuite de arcade care duceau spre nivelurile inferioare ale clădirilor. Îmbrobonată de rouă, iarba era de un verde fosforescent. În mijloc fusese aşezată o capră lată pe post de masă, cu bănci de lemn, mai mulţi servitori agitându-se în jurul ei în dansul complex şi inconfundabil al celor crescuţi pentru a servi, cărând bănci, tăvi cu mâncare şi urcioare cu vin de la bucătării. Will se îndreptă spre Owein, urmat îndeaproape de Garin. Cavalerul discuta aprins cu unul dintre călugări.

Owein ridică privirea. Will deschise gura ca să-şi salute îndrumătorul, dar altcineva i-o luă înainte:

— Frate Owein.

Will se întoarse şi îl văzu pe Jacques venind spre ei.

Ignorându-i pe Will şi pe Garin, cavalerul dădu din cap înspre Owein.

— A sosit şlepul regal.

— Foarte bine, frate. Cred că suntem pregătiţi. Owein îi făcu semn lui Will. La locul tău, sergent, şi, ţine minte, vorbeşti doar dacă ţi se cere s-o faci.

— Da, domnule.

Se îndreptară spre masă şi spre băncile unde alţi doi sergenţi purtau scuturile maeştrilor lor. Garin se aşează lângă Will, ţinând în faţa lui scutul, cu o singură mână. Privirea lui Will se furişă spre Jacques, care stătea, alături de Owein, la marginea pajiştii. Chipul sumbru al Ciclopului şi atitudinea lui rigidă şi arogantă îl făcură pe Will să se zbârlească. La scurt timp după aceea, băiatul auzi sunet de voci şi zgomot de paşi care se apropie. Uşile duble de la marginea curţii interioare se deschiseră larg.

În fruntea alaiului care păşi pe pajişte se găsea Humbert de Pairaud, Maestrul Angliei. Era un bărbat masiv, cu pieptul lat şi cu o coamă de păr negru, templierul părând să umple spaţiul. Alături de Humbert mergea regele Henric. Părul lui încărunţit era buclat la vârfuri, după moda vremii, dar faţa îi trăda vârsta înaintată. În dreapta suveranului se afla prinţul Edward. Tânărul era aproape cu un cap mai înalt decât ceilalţi şi, la douăzeci şi unu de ani, avea deja postura unui monarh. Cei trei erau urmaţi de un bărbat palid, cu obrajii scofâlciţi, îmbrăcat în negru, de paji, funcţionari regali şi gărzi.

Owein păşi în faţă şi se înclină, mai întâi către maestru, apoi către rege şi prinţ.

— Lorzii mei, este o onoare să vă întâmpin în Templu. Lord cancelar, adăugă el, salutându-l cu un gest din cap pe bărbatul în negru.

Henric schiţă un zâmbet.

— Sir Owein. Cât mă bucur să te văd aşa curând după ultima noastră întrevedere.

Will se uită surprins la Owein. Nu ştia că îndrumătorul lui se întâlnise cu regele.

— Maiestate, interveni Humbert, cu vocea îngroşată de vârstă şi de autoritate, haideţi să ne aşezăm şi să discutăm confortabil.

— Chiar aşa, fu Henric de acord, privind contrariat aranjamentul din curte. Doi slujitori acoperiseră scaunul din capul mesei improvizate cu o bucată de mătase stacojie. Servitorii Templului se retraseră spre arcade în vreme ce regele luă loc, pajii învârtindu-se în jurul lui ca nişte molii. Suveranul îi concedie pe toţi cu un gest. Maestre templier, e un mister pentru mine cum puteţi locui în asemenea fortăreţe sărăcăcioase, zise el. Doar cei mai bogaţi oameni ai creştinătăţii îşi pot permite un pic de lux, nu?

— Noi îl slujim pe Domnul, Maiestate, replică Humbert imediat, aşezându-se pe scaunul din stânga regelui. Nu ne interesează confortul cărnii noastre.

Will se dădu înapoi pentru a-i permite lui Owein să se aşeze lângă maestru. Edward luă loc în dreapta regelui, urmat de trei cavaleri, între care şi Jacques, şi cinci funcţionari: doi de la palat şi trei de la Templu. Rămăsese un loc liber. Will presupuse că era pentru lordul cancelar, care alesese să rămână în picioare în spatele regelui, ca un corb lipit de spătarul băncii.

Henric se uită la tăvile cu fructe şi la urcioarele cu vin.

— Din fericire, aţi fost atât de amabili să ne oferiţi câteva plăceri lumeşti.

— Da, Maiestate. Humbert făcu semn unui servitor să toarne vin. Templul se bucură să-şi întâmpine oaspeţii în maniera şi conform propriilor sale obiceiuri.

Henric îl fixă câteva clipe pe Humbert, apoi îşi mută privirea în altă parte, în vreme ce servitorul turnă vin într-un pocal, pe care i-l dădu regelui cu o plecăciune. Suveranul cercetă audienţa şi se opri asupra lui Will.

— Soldaţii voştri par să fie mai tineri cu fiecare an. Sau poate îmbătrânesc eu? Câţi ani ai, băiete?

— Treisprezece ani şi opt luni, Maiestate.

Cu colţul ochiului, Will observă că Jacques se uita la el.

— Ah! exclamă Henric, fără să observe stânjeneala băiatului. Un scoţian, dacă nu mă înşală auzul?

— Da, Maiestate.

— Atunci eşti privilegiat să fi fost supusul a două dintre cele mai frumoase doamne de pe aceste insule. Soţia mea şi fata mea, Margaret.

Will se înclină, fără să spună însă nimic. Avea doar patru ani când Henric îşi măritase fata de zece ani cu regele Scoţiei. Dar, crescând cu ideile tatălui

său legate de această problemă, înţelesese că, prin Margaret, Henric se apropiase mai mult de Scoţia – o ţară la care regii englezi râvneau de secole.

— Bătrânii trebuie să-şi pună în tineri speranţele, continuă Henric, luând o înghiţitură de vin. Luna trecută l-am angajat pe cel mai bun artist din Anglia ca să-mi recreeze căderea Ierusalimului în apartamentele mele private din Turn. A fost epoca de aur a cavalerismului, când frăţiile erau ordine renumite şi când oameni precum Godefroi de Bouillon mergeau pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos, sacrificându-se pentru gloria lui Dumnezeu şi a creştinătăţii. Poate că, adăugă el cu viclenie, zilele acelea nu au apus pentru totdeauna.

Humbert ridică o sprânceană.

— Maiestate, eram convins că banii pe care vi i-am împrumutat erau pentru planificata cruciadă din Palestina, nu pentru împodobirea pereţilor din palatele voastre.

— Nu-ţi face atâtea griji pentru aurul dumitale, de Pairaud, căci e cheltuit cu folos. Îţi pasă prea mult de asemenea lucruri. Templul se ocupă de negoţul de bunuri pe pământ şi pe mare, taxează pelerinii pentru călătoria pe corăbiile sale, primeşte donaţii de la nobili şi regi şi, la împrumuturile de bani acordate pune o dobândă la fel de mare ca şi blestemaţii ăia de evrei! Regele întâlni privirea lui Humbert. Cred că numele de soldaţii săraci ai lui Iisus Hristos, cum am auzit că vă place să vi se spună, nu reflectă întru totul adevărul.

— Templul trebuie să folosească toate mijloacele posibile pentru a obţine bani în partea noastră de mare dacă vrem să continuăm lupta pe celelalte ţărmuri ale ei. Într-adevăr, e necesar să ne străduim ca ordinul să împlinească visul fiecărui bărbat, femeie şi copil creştini în ultimele două secole: scoaterea Ierusalimului din mâinile sarazinilor şi înfiinţarea unei Ţări Sfinte creştine. Fiind şi călugări, ne rugăm pentru asta, ca războinici formăm armate şi trimitem oameni ca să fortifice garnizoanele noastre din Outremer, iar ca bărbaţi producem şi vindem orice pentru a ne atinge scopul. Iar dacă noi nu vom reuşi să facem asta, adăugă Humbert, fixându-l pe Henric cu privirea, atunci cine, Maiestate? Poate că Apusul încă tânjeşte după visul lui, dar acum sunt tot mai puţini cei care se grăbesc să-l vadă împlinit.

— Te ascunzi în spatele pioşeniei, maestre templier, ripostă Henric, iritat de cuvintele lui. Se ştie prea bine că Templul, cu toate proprietăţile şi

bunurile sale, îşi construieşte un imperiu în Apus. Un imperiu în care poate nici măcar un rege să nu mai poată să-şi controleze regatul!

În curte se lăsă o tăcere apăsătoare. După câteva clipe, se auzi vocea moale a prinţului Edward.

— Aveţi ceva veşti noi dinspre Orient, maestre templier? În ultimul dumneavoastră raport ne-aţi informat că mongolii au atacat Bagdadul şi alte câteva cetăţi. Există vreun motiv să credem că ne vor primejdui posesiunile?

Henric se încruntă la fiul lui, dar Humbert îşi îndreptă atenţia asupra lui Edward.

— Nu, nu am mai aflat nimic nou, alteţă, răspunse maestrul templier. Dar cred că pericolul iminent nu vine din partea mongolilor. Pe mine mă îngrijorează mamelucii.

Henric pufni auzindu-i cuvintele.

— Kutuz, conducătorul lor, este un sclav! Ce putere poate avea?

— Un sclav-războinic, îl corectă Humbert. De fapt, nu mai e sclav. Fraţii mei şi cu mine suntem convinşi că mamelucii reprezintă o ameninţare mai mare decât sunt dispuşi să recunoască majoritatea suveranilor din Apus. Acum, doar mongolii îi împiedică să ne atace.

— Iar pentru asta ar trebui să le fim recunoscători, replică scurt Henric. Mongolii au de departe efective mai numeroase şi am auzit că folosesc femei şi copii creştini ca scuturi umane în bătălii. E bine că atenţia lor este îndreptată spre sarazini.

— Iertaţi-mă, Maiestate, dar vă înşelaţi. Da, mongolii sunt puternici. Dar Biserica i-a convertit deja pe mulţi dintre ei. În Bagdad, au fost ucişi doar sarazini, creştinii fiind cruţaţi. Ultimele rapoarte primite din Ţara Sfântă susţin că mamelucii se pregătesc să mărşăluiască împotriva Palestinei. Spionii noştri din Cairo spun că îi vor ataca pe mongoli pentru că aceştia le-au insultat sultanul. Avangarda lor va fi sub comanda unuia dintre cei mai capabili comandanţi mameluci, Baybars.

— Baybars?

— I se spune Arbaleta. Expresia de pe chipul lui Humbert se aspri. El i-a măcelărit pe trei sute din cei mai buni oameni ai Templului. Baybars a condus masacrul de la Mansurah, Maiestate. Bătălia care a pus capăt cruciadei conduse de cumnatul vostru, regele Ludovic.

Will simţi cum Garin înţepeneşte. Ştia motivul. Prietenul său îşi pierduse, la vârsta de patru ani, tatăl şi doi fraţi în acea campanie militară. Jacques

fusese singurul din familia de Lyon care supravieţuise masacrului de la Mansurah. Privirea lui Will se furişă spre cavaler. Ciclopul se încruntase. Avea o uitătură pierdută, de parcă mintea îi alerga în cu totul altă parte. Will întoarse capul, în vreme ce Humbert continuă:

— După ce armata lui Ludovic a cucerit oraşul Damietta, s-au îndreptat spre sud, prin Egipt, avându-l în frunte pe fratele regelui, Robert de Artois. S-au întâlnit cu mamelucii în afara oraşului Mansurah. Artois a condus un asalt îndrăzneţ asupra taberei mamelucilor, nesocotind ordinele regelui. Mulţi soldaţi mameluci au fost măcelăriţi, inclusiv şeful gărzii regale. Baybars l-a înlocuit şi ne-a întins o capcană în Mansurah, ştiind că îi vom urmări oamenii în oraş. Pe străzile de acolo fraţii noştri au căzut cu sutele pradă săbiilor oamenilor lui Baybars. Mamelucii nu trebuie în niciun caz subestimaţi, Maiestate.

Prinţul Edward se foi pe bancă.

— Avem suficiente forţe ca să contracarăm această ameninţare, maestre templier?

— Da! exclamă Henric înainte ca Humbert să poată răspunde. Cei care au jurat să-i protejeze pe creştinii din Ţara Sfântă nu pot să-şi respecte jurământul?

— Ca întotdeauna, şi aici se pune problema fondurilor, Maiestate, răspunse Owein.

Humbert îi aruncă o privire dură cavalerului.

— Mamelucii cunosc bine terenul în urma numeroaselor lor campanii, sire. Mai bine chiar decât coloniştii noştri, care şi-au făurit o viaţă într-un oraş sau altul, mulţumindu-se să rămână acolo. Folosesc porumbei ca să trimită mesaje, iar spionii lor sunt pretutindeni. Acum ei sunt într-o poziţie mai bună de atac decât suntem noi în apărare.

— Trebuie să acţionăm decisiv, zise Edward. O cruciadă ar…

— Se spune, îl întrerupse Henric, punând mâna pe braţul fiului său, că o decizie pripită duce la un deznodământ dramatic. Poate că e nevoie de o cruciadă, dar trebuie să o planificăm cu mare atenţie.

— Evident, tată, fu Edward de acord, cu o încuviinţare politicoasă, dar cam rigidă, din cap.

Henric se lăsă pe spate.

— Ei bine, ce spui dumneata este foarte tulburător, maestre templier. Dar în acest moment eu pot face foarte puţine lucruri, aşa că, te întreb, de ce m-ai

chemat aici?

— Dacă Maiestatea Voastră nu are nimic împotrivă, răspunse Humbert, fratele Owein va deschide discuţia.

Cavalerul se întoarse spre Henric.

— Sire, v-am garantat folosirea trezoreriei Templului pentru depozitarea bunurilor Maiestăţii Voastre şi accesul la fondurile noastre în funcţie de necesităţi, aşa cum am procedat şi cu tatăl dumneavoastră, regele Ioan, şi cu fratele lui, regele Richard. În vreme ce Templul este mulţumit să ofere asistenţă monetară familiei regale…

— Aşa sper şi eu, îl întrerupse Henric. Doar bunul Dumnezeu ştie câtă putere v-am acordat pe aceste pământuri în schimbul recompenselor mizere pe care mi le-aţi acordat în câteva ocazii.

— Bunul Dumnezeu ştie, zise Humbert, şi puteţi conta pe o răsplată pe măsură în Ceruri pentru bunăvoinţa pe care o arătaţi soldaţilor Lui pe pământ. Te rog să continui, frate Owein.

— Dar, chiar dacă vă facem acest serviciu cu plăcere, fondurile noastre nu sunt nelimitate. Owein întinse mâna spre unul din funcţionarii Templului, care îi înmână un pergament rulat. Cavalerul împinse documentul peste masă, spre rege. După cum puteţi vedea, Maiestate, datoriile voastre către noi au crescut considerabil în ultimul an.

Henric începu să citească pergamentul încruntându-se tot mai mult. Dădu documentul cancelarului, care îl luă, îl parcurse rapid, după care îl înapoie suveranului. Edward se aplecă în faţă ca să-l vadă şi el. Regele îşi mângâie barbişonul şi se uită la Owein.

— Banii ăştia mi-au fost daţi cu bună-credinţă. Îi voi returna când voi putea, dar actuala mea situaţie nu-mi permite aşa ceva.

— Maiestate, zise Owein, aruncând o privire scurtă spre Jacques, am aflat că de curând aţi organizat o serie de petreceri la Cheapside pentru desfătarea curtenilor voştri francezi. Cine a plătit pentru ele?

Jacques dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Henric se uită urât la amândoi.

— Cu siguranţă, cavalere, că poţi înţelege poziţia tatălui meu, zise Edward, ridicându-şi privirea din pergament. Ca suveran al acestei naţiuni, este de datoria lui să acorde oamenilor protecţie în timp de război şi distracţii în timp de pace.

— Înţelegem prea bine, replică Owein, dând din cap cu respect în direcţia prinţului. Dar nu ne putem permite ca datoriile să rămână neplătite. Avem nevoie de tot aurul pe care îl putem strânge pentru a ne întări poziţia din Ţara Sfântă.

— Dar ce se întâmplă oare cu caritatea? izbucni Henric. Oare templierii sunt excluşi de la această îndatorire creştină?

— Dacă sunteţi în căutarea carităţii, sire, interveni Humbert, atunci, cu tot respectul, v-aş sugera să le cereţi bani ospitalierilor.

Henric se făcu roşu la faţă.

— Câtă insolenţă! aruncă pergamentul pe masă. Vă veţi primi curând blestemaţii voştri de bani! Am mărit taxele aici şi pe pământurile mele din Gasconia, dar, vă avertizez, nu mă mai insultaţi, căci altfel nu veţi vedea înapoi niciun bănuţ!

— Timpul pentru a trage foloase de pe urma taxelor este prea lung, sire. Iar noi avem nevoie de bani cât mai curând.

— Iisuse Dumnezeule! Vreţi să-mi vând hainele de pe mine? Nu pot culege aur din copaci şi nici nu pot să-l fabric din plumb!

Owein se uită la Humbert, care încuviinţă tăcut.

— Există o cale de a rezolva problema, sire.

— Care, blestematule?

— Să ne încredinţaţi bijuteriile Coroanei, Maiestate. Le vom păstra ca gaj până la plata datoriilor.

— *Ce*? tună regele.

Edward se îndreptă repede de spate, iar cancelarul se uită uluit la Owein. Will se strădui să-şi păstreze chipul imobil.

— Este singura cale, Maiestate, întări Humbert.

Regele se ridică abrupt, răsturnând bancheta. Bucata de mătase stacojie alunecă în iarbă. Henric bătu cu pumnul în lemnul caprei, ameninţând să răstoarne câteva pocale.

— Bijuteriile Coroanei sunt simbolurile neamului meu şi podoabele regalităţii, nu ale unor soldaţi linge-blide care par să se considere mai presus de Dumnezeu!

Smulse pergamentul de pe masă, îl rupse în două şi aruncă bucăţile pe jos.

Humbert se ridică şi el, păstrându-şi însă vocea măsurată:

— Ţin să vă amintesc că loialitatea Templului v-a fost mereu benefică şi, aşa cum ar spune unii, esenţială pentru suveranitatea acestei naţiuni. Ar fi o

mare ruşine, Maiestate, dacă aţi pierde-o.

— Ar trebui să îţi tai *capul*! ripostă Henric, indignat.

La marginile pajiştii, gărzile regale se agitară neliniştite. Doi cavaleri se ridicaseră deja de la masă, strângând mânerele săbiilor.

Edward îşi puse mâna pe braţul lui Henric.

— Haide, tată, cred că întâlnirea asta a luat sfârşit.

Henric îi aruncă lui Humbert o ultimă privire furioasă, apoi, smulgându-şi braţul din strânsoarea fiului, porni să străbată pajiştea. Cu un gest scurt din cap înspre Humbert şi Owein, Edward îl urmă, împreună cu restul alaiului regal.

Cancelarul rămase. Se uită la Humbert, cu buzele strânse.

— Veţi fi oficial înştiinţat de decizia regelui în termen de o lună, maestre templier.

Humbert aruncă o privire spre bucăţile rupte de pergament, de pe iarbă.

— În încăperile mele private am copii după socoteli. Vrea Maiestatea Sa să le trimit la palat?

Cancelarul clătină din cap.

— O să le iau acum.

Humbert privi în jurul mesei.

— De Lyon, zise el, făcându-i semn lui Garin. Escortează-l pe lordul cancelar până la camerele mele. Ucenicul meu vă va da documentele care vă trebuie.

Garin se înclină adânc, apoi porni să străbată pajiştea împreună cu cancelarul. Will privi în jur când auzi vocea lui Owein în spatele lui.

— Nu a mers cum ne-am dorit. Sper doar ca regele să nu hotărască să se răzbune.

— Câinii care latră muşcă rareori, frate Owein, replică Humbert. Ultima dată când Henric a încercat să ne intimideze a dat repede înapoi când l-am ameninţat cu pierderea tronului.

6

Câmpia Sharon, Regatul Ierusalimului
9 octombrie 1260

— Ne apropiem de ultima etapă, Amir.

Baybars abia auzi cuvintele sultanului. Aerul care îi înconjura vibra în bătaia tobelor. Când mamelucii aveau să se întoarcă la Cairo, sărbătorirea victoriei lor avea să dureze şapte zile. Tobele pe care le luaseră de la mongoli erau crăpate şi înfipte în vârful parilor. Tăcute.

— Ne întoarcem triumfători acasă, continuă Kutuz, ridicându-şi vocea peste zgomotul din jur. Aşa cum ştiam că o vom face.

— Oraşul îţi va cinsti numele, stăpâne, zise Baybars, a cărui voce calmă nu trăda nimic din gândurile care i se învârtejeau în minte.

Kutuz zâmbi.

— Mongolii se vor gândi de două ori înainte de a mă provoca din nou, mai ales acum, după ce ne-am întărit poziţia în Siria.

— Da, stăpâne, răspunse Baybars, privind peste umăr.

În spatele lui, armata mamelucă se întindea pe distanţă de câţiva kilometri. Steagurile şi stindardele de luptă erau ridicate deasupra căruţelor pline de pradă sau de sclavi. Sfătuitorii sultanului şi ofiţerii Mu'izziyya îi obturau vederea. Pentru câteva clipe, Baybars reuşi să-l zărească pe Omar la ceva distanţă în spate, conducând regimentul Bahri, apoi acesta se pierdu din nou în masa de oameni.

Baybars îşi întoarse atenţia spre drum. Soarele asfinţea, părând un ochi roşu care se închidea încet pe măsură ce se afunda la orizont. În depărtare, o bandă largă verde traversa câmpia Sharon, adăpostind un râu care se vărsa în mare la aproximativ treizeci şi cinci kilometri distanţă spre vest. Drumul traversa firul de apă în punctul de adâncime minimă, după care şerpuia spre sud. Armata se apropia rapid de Gaza, unde avea să se odihnească înainte de a parcurge etapa cea mai fierbinte a marşului, peste deşertul Sinai, în Egipt.

Cu colţul ochiului, Baybars îl studie pe Kutuz care stătea rigid în şa, încruntat. Sultanul avea dreptate: se întorceau acasă triumfători. Mamelucii reuşiseră ceea ce nimeni altcineva nu ar fi fost capabil să facă şi nici măcar nu *îndrăznise:* se confruntaseră cu armata mongolă şi o zdrobiseră. Pentru Baybars însă victoria avea un gust amar. În campania militară pierduse mai

mult decât Alepul. Pierduse ocazia de a se răzbuna – o răzbunare pe care o plănuise şi o derulase de-a lungul anilor de mii de ori în minte. De când începuseră marşul înapoi spre casă încercase să se concentreze asupra planurilor lui legate de Kutuz. Timpul se împuţina cu fiecare kilometru străbătut, dar Baybars nu găsise niciun moment prielnic ca să pună la punct amănuntele loviturii.

La cinci zile după bătălia de la Ayn Jalut, mamelucii mărşăluiau prin Damasc, cu mongolii căzând seceraţi pe capete înaintea lor. De acolo se duseseră în nord către Homs şi Hamah, unde emirii care fugiseră din calea invaziei mongole fuseseră restauraţi, iar oraşele înapoiate legii musulmane. Mongolii rezistaseră în Alep aproape o lună de zile, dar în cele din urmă mamelucii îi învinseseră şi cuceriseră oraşul. După încetarea luptelor, Kutuz inspectase străzile. Musulmanii, care suferiseră sub ocupaţia mongolă, ieşiseră cu prudenţă din casele lor ca să-şi salute eliberatorul. În schimb, creştinii, care prosperaseră, fuseseră ucişi.

Până la ajungerea cortegiului sultanului în piaţa centrală din Alep, vestea se răspândise şi cetăţenii musulmani se adunaseră deja cu sutele acolo jubilând şi ovaţionându-l pe noul lor stăpân. Baybars stătuse tăcut alături de Kutuz cât timp sultanul făcuse un spectacol elaborat din predarea controlului asupra oraşului unui alt guvernator mameluc. La sfârşitul ceremoniei, când guvernatorii şi ofiţerii regimentelor se adunaseră în jurul lui Kutuz ca să-şi felicite conducătorul triumfător, Baybars se pierduse în mulţime. După ce vorbise cu unul dintre soldaţii săi, se îndreptase spre platforma pentru sclavi care se înălţa în mijlocul pieţei.

Nu i se părea că trecuse atât de mult timp de când el însuşi stătuse în lanţuri acolo, uitându-se fix la oamenii care îl măsurau cu privirea, de parcă ar fi fost un animal vândut la o licitaţie. Dincolo de piaţă, undeva la sud de moscheea oraşului, se găsea casa în care slujise şase luni ca sclav.

Baybars se căţără pe scândurile de lemn, cu uralele armatei răsunându-i în urechi.

— *Allahu akbar!* Domnul fie preaslăvit!

Două ore mai târziu, Omar îl găsi stând la marginea platformei.

— Amir?

Baybars îşi ridică privirea, uşor surprins să constate cât de mult se deplasase soarele pe cerul oraşului.

Omar se căţără alături de el.

— Te-am căutat, zise el, aranjându-şi centura de care era prinsă sabia. Ai stat aici tot timpul?

— Da.

— Am veşti pentru tine. Ofiţerii au fost plătiţi. Ai sprijinul lor.

Baybars dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Omar continuă:

— Înţeleg de ce ai stat aici în loc să te întorci în tabără. Kutuz s-a îmbătat cu victoria obţinută şi îi ridică osanale guvernatorului numit de el. Cred că a fost dezamăgit că n-ai fost acolo ca să fii martor la lăudăroşenia lui.

Baybars se mulţumi să continue să privească dincolo de piaţa devenită aurie în lumina începutului de seară. Mulţimile dispăruseră, dar un escadron de mameluci rămăsese să patruleze pe străzi, în vreme ce corpul principal de armată se retrăsese în afara oraşului ca să-şi ridice tabăra. Kutuz şi apropiaţii lui se pregăteau să sărbătorească victoria. Baybars se întoarse spre Omar.

— Nu sultanul este motivul pentru care nu m-am aflat alături de oameni. Poate că n-am obţinut Alepul, dar când Kutuz va fi mort nu laude va primi noul guvernator al oraşului de la mine. Voi obţine acest oraş destul de curând. Îşi roti privirile de jur împrejur. Pe lângă multe altele.

— Şi atunci de ce să te ascunzi aici? Haide, vom organiza o sărbătoare a noastră.

— Nu mă ascund, aştept.

— Aştepţi? replică Omar, nedumerit. Ce anume?

— Un vechi prieten.

Baybars se ridică, privind fix străzile care porneau din piaţă. Domul moscheii se vedea ca un clopot imens, auriu, suspendat deasupra acoperişurilor ascuţite şi albe ale caselor.

Omar se ridică şi el, urmând direcţia privirii prietenului său.

— Nu mi-ai spus că ştii pe cineva din oraş. Cât a trecut? Optsprezece ani de când ai fost aici?

— Nouăsprezece. Baybars îşi dusese mâinile la spate. Întoarce-te în tabără. Vin şi eu în curând.

— Ofiţerii au fost plătiţi, dar momentul şi locul n-au fost stabilite. Câtă vreme avem ocazia să vorbim singuri, ar trebui să punem la punct…

— Îmi nesocoteşti ordinul, ofiţere? i-o reteză Baybars, fără a se uita la el.

— Iartă-mă, Amir, replică Omar, cu o voce din care răzbăteau surprindere şi durere. Nu mi-am dat seama că e un ordin.

Se întoarse să plece, dar se opri când Baybars sări jos de pe platformă. Un soldat mameluc venea călare de pe una dintre străzile din apropiere. Omul privi în jur, apoi se îndreptă încet spre Baybars.

— Amir.

Soldatul descălecă şi se înclină.

— Ai găsit casa?

— Da, Amir, dar omul pe care m-ai trimis să-l caut nu era acolo.

— Ce?

— Casa a fost abandonată de ceva vreme. Am întrebat în jur, dar puţini cunosc familia care locuia acolo. Am găsit un negustor care crede că-şi aminteşte de cavalerul din Apus care a deţinut cândva proprietatea. Crede că omul a murit, iar familia lui s-a întors acasă acum zece ani sau chiar mai mult.

Baybars făcu un pas în spate şi se sprijini de marginea platformei.

— Asta-i tot, Amir? întrebă soldatul.

Baybars îi făcu semn să plece.

Soldatul făcu o plecăciune. Urcându-se din nou în şa, se îndepărtă la trap.

Omar sări jos lângă Baybars.

— Cine e cavalerul?

— Întoarce-te în tabără.

— Sadeek, vorbeşte cu mine, insistă Omar, frustrat. Nu mi-ai povestit niciodată ce ţi s-a întâmplat în Alep, dar văd că locul ăsta te bântuie. Cavalerul a fost stăpânul tău de aici?

Omar icni când Baybars îl prinse de umeri şi îl învârti, izbindu-l cu spatele de platformă.

— Am spus să *pleci!* Omar se uită fix în ochii lui, gâfâind. Baybars îşi lăsă mâinile să cadă şi se dădu înapoi. Vom vorbi în curând. Ai cuvântul meu. Dar nu azi.

Plecă de acolo, lăsându-l pe Omar singur în piaţă în vreme ce chemarea la rugăciunea de seară umplea aerul.

Baybars strânse hăţurile calului. În jurul lui, tobele continuau să bată constant, rapid şi pe un ton jos, ca o inimă care o ia razna. Se străduia să se concentreze asupra problemelor imediate. Era comandant în armata mamelucă. Se luptase cu creştinii şi mongolii, şi învinsese. Fusese sclav şi avea nume de sclav, dar nu avea să intre în posteritate ca sclav. Faptul că nu reuşise să facă ce-şi propusese în Alep îl afectase, dar acum nu mai dispunea

de răgazul necesar ca să se gândească la trecut. Cavalerul plecase sau murise. Nu mai putea să se răzbune.

— Astăzi eşti tăcut, Amir. S-a întâmplat ceva? îl întrebă Kutuz.

— Nu, stăpâne.

Sultanul îl cercetă pe comandant, dar chipul lui Baybars era impenetrabil. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un perete.

— Evident, vei fi foarte bine recompensat pentru contribuţia ta la victorie după ce ajungem la Cairo.

— Generozitatea ta este apreciată, stăpâne.

— Luminate sultan!

Un cercetaş se îndrepta spre ei. Omul salută în vreme ce îşi struni calul şi veni lângă Kutuz.

— Drumul trece pe lângă un sat, la cinci kilometri spre est, stăpâne.

— O altă aşezare creştină?

— Da, stăpâne, se vede o biserică.

— O să trimit gărzile regimentului Mu'izziyya.

— Oamenii tăi sunt obosiţi, stăpâne, interveni repede Baybars. Ar fi a patra aşezare pe care o nimicesc în patru zile. Simt nevoia să-mi întind mădularele, aşa că lasă-mă pe mine să iau regimentul Bahri.

Kutuz se gândi câteva clipe, apoi încuviinţă cu un gest scurt.

— Atunci du-te. Noi ne vom continua drumul spre Gaza. Sunt convins că nu e nevoie să-ţi amintesc ce trebuie să faci.

— Nu, prealuminate. Fii sigur că toate lucrurile de valoare îţi vor fi aduse ţie.

Baybars izbi cu călcâiele în burta calului. La ordinul lui, cinci sute de oameni se desprinseră din corpul principal de armată şi îl urmară. Mai multe căruţe ieşiră de pe drum după ei: cuştile de lemn fixate pe ele puteau primi şi alţi sclavi.

Satul era cuibărit între două pante domoale de deal, care se ridicau din câmpia Sharon şi unde măslinii creşteau groşi şi deşi. Cele şaizeci de locuinţe erau înconjurate de o baricadă de ţepe de lemn legate între ele; şirurile de colibe din paiantă erau dispuse în jurul a trei clădiri mai mari din piatră şi al unei biserici. Focul din cămine se înălţa spre cerul rozaliu. Fermierii care lucrau pe plantaţii se întorseseră seara acasă pe caprele carelor trase de vite.

Imediat ce ajunseră în perimetrul satului, mamelucii dărâmară gardul din ţepe. Fermierii care-i văzuseră pe soldaţi îndreptându-se spre ei dinspre câmpie dăduseră alarma, iar acum satul era străbătut de un val de panică ce se răspândea de la colibă la colibă, în vreme ce clopotul bisericii bătea un avertisment inutil. Unii săteni se grăbiră să se înarmeze cu tot ce găsiseră la îndemână: pietre, coase, mături. Alţii pledau pentru evacuarea satului, în vreme ce alţii cereau o negociere cu intruşii. Dar mamelucii pătrunseseră deja în aşezare.

Puţinii fermieri care se adunaseră în spatele unui şir de care pentru a face faţă atacului se împrăştiară imediat ce călăreţii se năpustiră asupra lor. Îmbrăcaţi cu armuri, soldaţii loviră cu săbiile şi cu buzduganele lor ghintuite în capetele descoperite şi spinările oamenilor care o luaseră la fugă. Bărbaţi şi adolescenţi în floarea vârstei căzură sub loviturile de sabie, fiind zdrobiţi de copitele cailor care veneau în urmă. Reuşind să evite lovitura îndreptată spre capul lui, un fermier o luă la goană. Trei soldaţi îl urmăriră, chiuind excitaţi de vânătoare. Mirosul puternic de măsline zdrobite umplu aerul când carele fuseră răsturnate de iureşul soldaţilor care năvăleau prin spărtura din baricada de lemn, fructele rostogolindu-se pe pământ ca nişte mărgele de pe un şir de mătănii rupte.

Baybars intră în sat. Sătenii fugeau din calea lui, la adăpostul ipotetic al cocioabelor. Privi uliţele ce se deschideau în faţa lui, în vreme ce soldaţii zdrobeau ultimele urme ale rezistenţei fermierilor.

Pe teritoriul Palestinei existau multe asemenea sate, odinioară locuite în majoritate de copţi, armeni şi greci ortodocşi, ale căror familii lucraseră acele pământuri timp de generaţii. Când îşi făcuseră apariţia primii cruciaţi din Apus, relativa pace dintre creştinii nativi şi stăpânii lor musulmani fusese distrusă de război. Ducii şi prinţii francilor luaseră în stăpânire Antiohia, Ierusalimul, Bethlehemul şi Hebronul, preluând în scurt timp controlul asupra unei mari părţi din sudul şi centrul Palestinei, precum şi din nordul Siriei. Cruciaţii împărţiseră acest teritoriu în patru state care formau noul lor imperiu: Outremer, pământul de dincolo de mare. Ele se numeau Regatul Ierusalimului, Principatul Antiohiei şi Comitatele Edessa şi Tripoli. Fiecare provincie era guvernată de case puternice ale nobilităţii apusene, iar peste toate acestea domnea noul rege creştin al Ierusalimului. De atunci, musulmanii recuceriseră unele oraşe – printre care şi Ierusalimul şi unul dintre state, Edessa dar pentru Baybars aceste victorii nu erau suficiente.

Se uită la biserică. Cenuşiul compact al zidurilor ei era un semn al influenţei Apusului şi al credinţei romane a infidelilor.

— Ordine, Amir? întrebă unul dintre ofiţeri, îndreptându-se călare spre el.

Baybars făcu semn spre colibe.

— Ardeţi-le. Nu vom găsi nimic de valoare acolo. Arătă spre clădirile de piatră din jurul bisericii. Cercetaţi-le pe acelea.

Ofiţerul plecă în galop ca să transmită ordinele.

În scurt timp, colibele începură să ardă după ce mamelucii porniră călare pe uliţe, aruncând torţe aprinse peste acoperişurile joase din lemn. Fumul deveni tot mai gros şi bărbaţii, femeile şi copiii dinăuntru ieşiră din adăposturi înecându-se, doar ca să fie omorâţi sau prinşi pe drum. Din mijlocul satului se auziră zgomote puternice atunci când soldaţii începură să izbească în porţile clădirilor din piatră. Sunetul lemnului făcut ţăndări fuse urmat de ţipete. Conducătorul satului, ai cărui strămoşi veniseră din Apus, fuse scos pe uliţă împreună cu soţia lui. Copiii lor fuseră împinşi spre căruţe, de unde văzură oripilaţi cum părinţii lor sunt obligaţi să îngenuncheze şi cum mamelucii le tăiară capetele.

Baybars descălecă atunci când îl zări pe Omar îndreptându-se călare spre el. Împreună cu acesta venea un alt ofiţer din regimentul Bahri, Kalawun, un bărbat înalt şi plin de graţie, cu o faţă osoasă şi plăcută. Cei doi bărbaţi îşi opriră caii şi se dădură la rândul lor jos din şa.

— Începeam să mă întreb dacă mai veniţi, zise Baybars.

— Trebuie să vorbim, Amir, rosti încet Omar.

— Nu aici. Sultanul are ochi peste tot. Mă supraveghează de când am plecat din Ayn Jalut. Nu are încredere în mine.

— Atunci nu e atât de prost precum credeam, spuse Kalawun cu un început de zâmbet.

Cei trei se întoarseră când o femeie ieşi în fugă, ţipând, din coliba de lângă ei. O parte din acoperiş se prăbuşise în interior, împroşcând scântei peste tot. Femeia ţinea o legătură de cârpă, mică, albă, la sân. Când un soldat se repezi la ea, femeia se dădu într-o parte, încercând să se ferească. Dar soldatul fu mai rapid. Bărbatul îşi înfipse sabia în burta ei, apoi scoase lama într-un arc roşu de sânge. Legătura căzu din braţele femeii în vreme ce ea se prăbuşea în praf. Soldatul privi surprins în jos când auzi un scâncet. Dădu la o parte pânza cu vârful armei şi descoperi un bebeluş. Omul se uită nesigur la el, apoi îl văzu pe Baybars.

— Amir? îl strigă el, arătând spre bebeluşul care începuse să urle. Ce să fac?

Comandantul se încruntă.

— Intenţionezi să-l alăptezi tu?

Câţiva dintre mamelucii din preajmă râseră.

— Nu, Amir, replică soldatul, roşu la faţă.

Omul ridică sabia.

Omar se uită în altă parte. Poate că era o dovadă de compasiune să ucizi un bebeluş, care ar fi murit oricum lent din pricina expunerii la soare şi a foamei dacă ar fi fost lăsat în viaţă, dar asta nu însemna că era obligat să vadă aşa ceva. Când îşi întoarse iarăşi privirea într-acolo, soldatul plecase deja, iar în jurul bebeluşului se întindea o pată mare de sânge, colorând în roşu cârpele albe.

Baybars se uită spre biserică. Porţile erau închise; nimeni nu pătrunsese încă în acea clădire.

— Veniţi, le spuse el lui Omar şi lui Kalawun, îndreptându-se într-acolo.

Porţile bisericii scârţâiră şi se crăpară când el se împinse în ele, apoi se blocară în ceva aflat de cealaltă parte. Înăuntru, Baybars auzi o voce de bărbat, tremurătoare, dar sfidătoare.

— Înapoi, diavolilor!

Împingând cu umărul în lemn, Baybars îşi croi drum înăuntru. Banca de lemn care bloca intrarea scrâşni pe podeaua de piatră în timp ce era şi ea împinsă înapoi. Baybars intră, scoţându-şi sabia, urmat de Omar şi de Kalawun. Cuprinse încăperea dintr-o privire. Biserica era mică şi neîmpodobită, cu excepţia altarului sărăcăcios dintr-un capăt, deasupra căruia era suspendat un crucifix din lemn sculptat. Un preot bătrân, îmbrăcat cu o sutană ponosită, stătea în spatele altarului, apărându-se cu un suport de lumânări masiv, din fier. Încăperea era luminată doar de razele de lumină chihlimbarii care pătrundeau prin ferestrele înguste din ziduri. Afară, satul ardea.

Preotul îndreptă suportul spre Baybars.

— Înapoi, te avertizez! Era o arătare de om, dar în vocea lui se ghicea forţa. N-ai dreptul să intri aici. Aici e casa Domnului!

— Biserica ta, preotule, replică Baybars, se găseşte pe pământurile noastre. Avem tot dreptul.

— Este pământul Domnului!

— Tu şi cei ca tine sunteţi nişte furnici, preocupaţi doar să vă construiţi biserici şi castele, fără să vă gândiţi unde sunteţi sau ce faceţi. Sunteţi o molimă.

— M-am născut aici. La fel ca poporul meu! ţipă preotul, dând din mână înspre ferestrele prin care se auzeau trosnetele focului de afară.

— Fii şi fiice de franci. Sângele de apusean e în voi toţi. Sunteţi cu toţii mânjiţi şi nu poţi nega asta.

— Nu! strigă preotul. *Asta* e casa noastră!

Ieşi din spatele altarului şi lovi în aer cu suportul.

Baybars făcu repede un pas în faţă, cu sabia ridicată. Preotul se feri, dar lovitura nu era îndreptată spre el. Lama tăie frânghia subţire care susţinea crucifixul. Acesta căzu în faţa altarului, pe podeaua de piatră şi se crăpă. Baybars călcă pe el, iar cizma lui grea zdrobi chipul lui Hristos.

Preotul se uită dispreţuitor la el, apoi se aplecă şi luă o bucată de lemn.

— Poate că te-ai născut pe aceste pământuri, dar duci cu tine mizeria Apusului. Baybars lovi cu piciorul resturile crucifixului. Ce am făcut aici vom face pe tot cuprinsul Palestinei. Se repezi la preot şi îi aruncă suportul din mână cu latul sabiei. Bărbatul se albi şi începu să tremure când vârful armei se opri în dreptul gâtului său. Dumnezeul tău, preotule, va plânge văzând cum ard bisericile şi relicvele Lui. Cenuşa creştinătăţii se va împrăştia în vânt şi adierea acestuia va fi ca o boare dulce pentru toţi musulmanii.

— Vei muri încercând să faci asta, şopti preotul. Războinicii lui Hristos te vor zdrobi.

Baybars întinse braţul şi lama pătrunse în gâtlejul preotului, apoi îşi continuă drumul, tăind carne şi oase. Bătrânul horcăi, iar trupul lui fuse cuprins de un spasm când sabia ieşi pe partea cealaltă. Baybars răsuci mânerul şi sângele începu să gâlgâie din gura preotului. Mamelucul îşi retrase arma şi prelatul se prăbuşi într-o parte, peste altar, apoi se rostogoli pe podea. Baybars ridică sabia şi începu să ciopârţească leşul, până când podeaua din jur fu inundată de sânge. Respiraţia lui devenise şuierătoare, iar ochii îi luceau înfricoşător în lumina palidă. Avea să se răzbune! Avea să se răzbune pe toţi! Baybars se răsuci ca ars când simţi o mână pe braţ şi îl văzu pe Omar. Se împletici înapoi, gâfâind.

— E mort, Amir, zise ofiţerul.

Întorcându-şi faţa de la cadavrul hăcuit, Baybars îşi băgă mâna în punga de la centură şi scoase o cârpă. Se uită la feţele întrebătoare ale lui Omar şi Kalawun în vreme ce îşi ştergea lama sabiei de sânge.

— Ei bine? Vreţi să vorbim sau nu?

Kalawun făcu un pas în faţă.

— Omar mi-a spus de planul tău, Amir. Te voi sprijini când va sosi clipa.

Baybars dădu scurt din cap a mulţumire. Kalawun intrase în regimentul Bahri la doi ani după el şi Omar. Urcase în ierarhie şi îşi dovedise abilităţile la Damietta, unde participase la asasinarea lui Turanshah.

— Loialitatea ta va fi răsplătită.

— Nu va fi uşor, zise Omar. Sultanul este înconjurat de gărzi aproape tot timpul. Poate că cel mai bine ar fi să aşteptăm să ajungem în Cairo.

— Nu, replică Baybars cu fermitate. Trebuie să se întâmple înainte. Kutuz nu trebuie să se bucure de siguranţa citadelei, căci acolo va fi şi mai greu de atacat.

— Atunci poate ceva otravă? sugeră Omar. L-am putea mitui pe unul din servitorii lui.

— E prea riscant. În plus, nu plătesc pe nimeni pentru ceea ce pot face singur.

După ce îşi curăţă sabia, Baybars o băgă la loc, la centură.

— Şi ce propui, Amir? întrebă Kalawun.

— Vom lovi când vom ajunge în Egipt. După ce vom traversa peninsula Sinai, ne vom opri la al-Salihiyya. Oraşul e la doar o zi de Cairo, iar Kutuz va fi mai puţin temător în apropierea oraşului său. Dacă reuşim să îndepărtăm o parte din gărzi, avem o şansă.

Omar dădu încet din cap.

— De acord, dar încă nu mi-e clar cum vei urca pe tron după moartea sultanului. Cu siguranţă că unul din guvernatorii lui va…

— Khadir va avea grijă de asta, i-o reteză Baybars.

Omar păru dintr-odată preocupat.

— Ar fi mai bine să-ţi ţii ghicitorul în lesă, Amir. Am auzit că Ordinul Asasinilor l-a izgonit pentru că era prea însetat de sânge, chiar şi pentru ei. E periculos.

— Va avea grijă să-şi îndeplinească sarcina. Sunteţi cu mine?

— Da, Amir, răspunse Kalawun.

Omar încuviinţă, după o pauză.

— Suntem cu tine.

— Amir Baybars.

Cei trei se răsuciră când un soldat se ivi în uşa bisericii.

— Satul a fost cucerit, anunţă bărbatul, înclinându-se. Acum încărcăm căruţele.

— Veniţi, rosti Baybars spre Omar şi Kalawun după plecarea soldatului. Haideţi să-i ducem sultanului cea de pe urmă pradă.

Plecară împreună de la biserică. Flăcările se înălţau spre cer în vreme ce ultimele femei şi copii erau băgaţi în cuşti, mânaţi de la spate de săbiile mamelucilor.

Kutuz se răsuci în şa şi privi în depărtare, în întuneric. Dealurile care se înălţau din câmpie erau încoronate cu un uşor nimb portocaliu. Îşi imagina cu uşurinţă limbile de foc care semnalau faptul că Baybars cucerise aşezarea. Kutuz îşi întoarse privirea la drum şi îşi frecă ceafa. Îşi simţea umerii ca de plumb, şi nu doar din pricina drumului lung străbătut.

De câteva săptămâni era neliniştit, sentiment ce crescuse în intensitate după ce plecaseră din Ayn Jalut.

Avusese dubii şi înainte de asta. Dar îndrăzneala cu care Baybars ceruse guvernarea oraşului Alep dovedea mai presus de orice ambiţiile lui nemăsurate. După ce-l refuzase, Kutuz se aşteptase ca Baybars să fie furios sau trist; calmul care urmase îl îngrijora. Sultanul inspiră adânc şi-l căută din ochi pe şeful său de stat-major. Acesta se afla puţin în spate.

— Am o vorbă cu tine, Aqtai, strigă el tare.

Bărbatul corpolent şi cu ten măsliniu ridică privirea şi îşi îndemnă imediat calul să meargă mai repede.

— Prealuminate sultan?

— Am nevoie de sfatul tău, zise Kutuz, în vreme ce omul veni lângă el.

— Cum te pot ajuta, mărite? întrebă Aqtai cu o voce mieroasă.

— Mi-a intrat o aşchie sub piele. Vreau să o scot de acolo.

7

Templul Nou, Londra
13 octombrie 1260

Jacques luă o pană de gâscă din vasul de lut de pe masă şi începu să o rotească absent între arătător şi degetul mare în timp ce îşi privea nepotul.

— Ştiai că tatăl tău şi cu mine am câştigat două asemenea turniruri când eram de vârsta ta? Eşti aici de doi ani. A venit vremea să învingi.

Garin îşi ridică privirea, surprins de menţionarea tatălui său. Jacques rareori vorbea despre fratele lui mort.

— Va fi prima mea ocazie de a face asta, domnule, rosti el încet. Anul trecut am fost bolnav şi cu un an înainte abia îmi începusem antrenamentele.

— Anul ăsta va fi altceva, nu-i aşa?

— Îmi voi da toată silinţa, domnule.

— Asigură-te de asta. De dimineaţă te-am menţionat oaspeţilor noştri, iar maeştrii templelor noastre surori se aşteaptă la fapte mari de la nepotul meu.

Garin înghiţi în sec. În acea dimineaţă, maeştrii preceptoriilor scoţian şi irlandez sosiseră cu escorta lor de cavaleri pentru marea întâlnire care avea să aibă loc peste patru zile. Capitulul general se întrunea în fiecare an ca să discute treburile Templului din Britania, iar a doua zi se organiza un turnir în onoarea evenimentului.

— Competiţia va fi dură, domnule. Will este un luptător excelent şi…

— Campbell este un ţăran, i-o reteză Jacques, strângând pana de gâscă în pumn. Tu faci parte din familia de Lyon. Când vei candida pentru poziţia de comandant, trecutul tău trebuie să vorbească de la sine. Campbell nu va fi niciodată comandant. Pentru el nu e important să câştige. Pentru tine însă este obligatoriu.

— Da, domnule.

Garin începu să-şi roadă o unghie, apoi îşi prinse strâns mâinile la spate. Unchiul lui ura acel obicei.

Jacques oftă şi se lăsă pe spate, aruncând pana pe masă.

— Ai o datorie faţă de familia ta. Cine altcineva să păstreze faima numelui tău, acum, când tatăl şi fraţii tăi sunt morţi? Zilele mele de glorie au trecut. Mama ta a fost martora dispariţiei soţului şi fiilor ei şi, odată cu asta, a visurilor de reintrare a familiei în rândurile nobililor cavaleri, locul care i se

cuvine pe drept. Se comportă cu demnitate, Garin, dar Cecilia mi-a spus că în multe nopţi adoarme plângând în bordeiul acela plin de umezeală. Pe vremuri avea bijuterii, parfumuri, rochii: tot ce şi-ar fi dorit o femeie cu statutul ei. Acum nu mai are decât amintiri.

Garin se luptă cu lacrimile. Nu o văzuse niciodată pe mama lui comportându-se cu demnitate. Expresiile de pe chipul ei arătaseră întotdeauna ce simţea: furie, amărăciune, frustrare, ciudă. Îl durea fizic să se gândească la ea plângând noaptea în dormitor, speriată de râcâitul păsărilor pe acoperiş sau de trosnetele duşumelei. Pe mica proprietate din Rochester, plătită din pensia modestă pe care ea o primea de la Templu, lucrau trei menajere care-i găteau şi-i făceau curăţenie, dar Garin ştia că cele trei femei erau o replică palidă a armatei de servitori pe care Cecilia o comandase în Lyon, unde tatăl lui fusese un cavaler bogat înainte de a se alătura Templului.

— Promit că voi face ca lucrurile să fie mai bune pentru ea, domnule, şopti el.

Jacques îşi înmuie puţin tonul.

— Mama ta şi cu mine am cheltuit enorm în termeni de timp şi efort ca să te pregătim pentru a purta această povară. De la şase ani ai avut cei mai buni profesori pe care ea şi-i putea permite, iar acum eşti sub tutela mea. În anii în care am slujit Templul am căpătat o experienţă vastă. Poţi beneficia de pe urma ei, dacă eşti dispus să înveţi.

— Sunt.

— Bun băiat.

Jacques zâmbi, o reţea fină de riduri apărându-i la colţul ochiului.

Garin fu surprins de reacţia lui. Făcu involuntar un pas înapoi când unchiul său se ridică şi înconjură masa, îndreptându-se spre el.

Jacques îşi puse mâinile pe umerii nepotului său.

— Ştiu că am fost dur cu tine în ultimele luni. Dar a fost pentru binele tău, înţelegi?

— Da, domnule.

— Aici ai nişte perspective extraordinare, Garin, mai mari chiar decât cea de comandant.

— Mai mari, domnule?

Jacques nu răspunse. Îşi luă mâinile de pe umerii lui Garin şi se dădu înapoi. Zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Acum du-te. Ne vedem pe teren, la antrenament.

Garin se înclină.

— Mulţumesc, domnule.

Se întoarse ca să plece, simţindu-şi picioarele moi.

— Garin.

— Da, domnule?

— Fă-mă să fiu mândru.

După ce părăsi încăperea pentru a se îndrepta spre dormitor, Garin nu îşi făcu nicio iluzie în legătură cu sensul vorbelor unchiului său. „Fă-mă să fiu mândru" era doar o altă modalitate de a spune „Nu mă dezamăgi".

Garin găsi dormitorul gol, aşa că închise uşa şi se sprijini de ea. Sub fereastră stătea una dintre pisicile preceptoriului, într-un petic de lumină. Lângă ea era o pasăre. Ochii ei mici erau pe jumătate închişi, lipsiţi de viaţă şi avea abdomenul sfâşiat. Garin se aplecă în vreme ce pisica veni spre el şi începu să i se frece de picioare.

— Ar trebui să prinzi şoareci, rosti el mustrător, luând în braţe animalul şi aşezându-se pe priciul lui.

După ce se întinse, pisica sări pe burta lui, iar el începu să-i mângâie blana moale şi neagră. Urma să fie comandant al Templului, dar îi invidia pe sergenţii care n-aveau perspectiva unui asemenea destin măreţ. Obosise să trăiască pe muchie de cuţit din pricina furiei unchiului său şi obosise să-şi poarte numele ca o piatră de moară în jurul gâtului.

Încă animată de uciderea păsării, pisica îl zgârie. Garin se ridică în capul oaselor, strâmbându-se şi urmărind picăturile de sânge ce ţâşneau din palma lui. Privi stăruitor sângele, surprins de strălucirea lui, în vreme ce pisica i se aşeză în poală şi începu să toarcă. Unchiul lui îi spusese că pentru a fi comandant trebuia să fii nemilos. Trebuia să înduri durerea, să treci peste greutăţi şi să ştii cum să-i faci şi pe alţii să suporte aceleaşi lucruri. Garin îşi muşcă buza, dar nu-şi putu reţine lacrimile. Îşi lipi faţa de blana caldă a pisicii şi izbucni în plâns.

Apucând pe o scurtătură prin grădina capelei spre dormitoarele cavalerilor, Will trecu pe lângă pietrele funerare care ieşeau ca nişte dinţi din iarbă. Sări peste zidul jos care separa capela de livadă, dar se opri după câţiva paşi auzind cântecul unei fete tinere. Deşi nu înţelegea cuvintele, recunoscu limba ţării lui Owein. Fata se plimba printre copaci. Se opri în lumina soarelui şi se lăsă pe vine, întinzând mâna după un măr din iarbă. Will auzise de preceptoriile surorilor din Regatul Franţei, dar intrarea unei

femei într-una din principalele fortăreţe ale ordinului era strict interzisă conform Legii, aşa că fata părea să vină de pe altă planetă. Privind-o stăruitor, Will realiză că o mai văzuse şi altă dată. Se întâmplase cam cu optsprezece luni în urmă, la puţin timp după plecarea tatălui său.

James Campbell de-abia se întorsese după o scurtă călătorie în care îl escortase pe Humbert de Pairaud la preceptoriul Templului din Paris când îl chemase pe Will în camera lui şi îi spusese băiatului că fusese trimis la Acra. Will îl implorase să-l ia şi pe el, dar James se dovedise neînduplecat. În dimineaţa plecării, trei săptămâni mai târziu, îl ţinuse pe Will de mână doar câteva secunde, apoi, fără a-i spune nimic, urcase la bordul vasului de război amarat la docul Templului. Will rămăsese acolo până târziu în acea seară, multă vreme după ce vasul dispăruse, iar cenuşiul Tamisei se transformase în negru.

A doua zi, îşi începuse ucenicia sub tutela lui Owein. Cavalerul se dovedise înţelegător faţă de situaţia lui Will, numai că şi el plecase, brusc, după câteva zile. Owein lipsise mai bine de o lună, aşa că Will îi fusese repartizat lui Jacques. Will nu ştia de ce-l dispreţuia Ciclopul, dar în cursul acelor câteva săptămâni şi după, cavalerul îi dăduse de înţeles că nu-l socotea cu nimic mai presus decât noroiul de pe tălpile cizmelor lui. Iar felul în care îl trata Jacques îl durea şi mai mult din pricina faptului că Owein şi tatăl lui Will păruseră întotdeauna să-l stimeze pe cavaler. Pentru Will asta era similar cu o trădare.

Într-o seară, când Will lucra la grajduri, Owein se întorsese. Băiatul fusese surprins să vadă o fată cam de vârsta lui în spatele cavalerului. Cei doi fuseseră întâmpinaţi la grajduri de Humbert de Pairaud. Fata, care sărise jos din şa fără niciun fel de ajutor, era înaltă şi zveltă, pierdută în faldurile unei rochii pătate din pricina călătoriei şi care părea cu câteva măsuri prea mare pentru ea. Părul ei lung era ciufulit, iar pielea albă era întinsă peste pomeţii proeminenţi. Lui Will i se păruse o creatură sălbatică, rece. Ochii ei mari şi luminoşi priveau în toate părţile, inclusiv la maestrul pe care ea îl studie cu atenţie, ca şi cum ar fi fost dreptul ei să facă asta. Fata plecase de acolo a doua zi de dimineaţă. Când Will întrebase cine era, Owein îi zisese că era nepoata lui şi că nu mai putea rămâne în Powys, dar refuzase să-i spună mai multe despre ea.

Cât de diferit arăta acum nepoata lui Owein. Mlădioasă mai degrabă decât rigidă, cu obrajii împliniţi şi cu pielea bronzată de soarele verii, parcă în

ciuda modei şi a necesarei modestii. În vreme ce majoritatea fetelor îşi ascundeau părul sub o bonetă, al ei era lăsat liber în jurul umerilor, cu luciri arămii-aurii. În timp ce Will se îndrepta spre ea, fata îşi ridică privirea şi se opri din cântat. Se ridică în picioare, cu poala rochiei plină de fructe.

— Bună!

Will rămase tăcut câteva clipe, neştiind sigur ce trebuia să spună.

— Eşti nepoata lui sir Owein.

— Aşa este. Ochii ei, de un verde mai deschis decât ai lui, scânteiau. Dar îmi place să mi se spună Elwen. Tu cine eşti?

— Will Campbell, răspunse el, pus în dificultate de privirea ei iscoditoare.

— Sergentul unchiului meu, rosti ea, cu un început de zâmbet. Am auzit de tine.

— Da? făcu Will, încercând să pară nonşalant. Îşi încrucişă braţele la piept. Şi ce ai auzit?

— Că vii din Scoţia şi ai mereu probleme pentru că tatăl tău e în Ţara Sfântă şi ţie îţi este dor de el.

— Nu ştii *nimic* despre mine, ripostă Will, aşa cum nu ştie nici unchiul tău!

Elwen făcu un pas înapoi când detectă mânia din glasul băiatului.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să te supăr.

Will îşi mută privirea în altă parte, luptându-se cu furia care îl cuprinsese dintr-odată.

— Eşti doar o fată. Lovi iritat cu piciorul unul dintre merele de pe jos. Ce ştii tu?

Elwen se îmbăţoşă.

— Mai multe decât un băiat care îşi petrece zilele lovind cu băţul tot ce întâlneşte în cale!

Se măsurară din priviri fără să mai spună nimic. Un strigăt îi făcu pe amândoi să se răsucească pe călcâie. Will înjură printre dinţi când îl văzu pe preotul care ţinuse slujba de dimineaţă venind spre ei, tivul sutanei negre măturând iarba.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? tună prelatul, uitându-se urât la Will.

— Vorbeam, răspunse băiatul.

Cu colţul ochiului văzu că Elwen îl privea impasibilă.

— Şi de ce, sergent, *vorbeşti* când sunt atâtea lucruri de făcut? Preotul se încruntă. Pentru ca lipsa de credinţă să nu se înstăpânească între aceste ziduri este nevoie de disciplină. Diavolul se exprimă prin indolenţă şi nesupunere. Acestea sunt lucrările lui şi acestea reprezintă un afront la adresa muncii Domnului nostru.

Elwen interveni:

— Noi doar…

— Tăcere, fetiţo! i-o reteză preotul, răsucindu-se ca să o privească pentru prima dată. Cu mari ezitări am acceptat cererea lui sir Owein de a te găzdui aici.

— Tutorele meu e bolnav. N-am unde să mă duc.

— Maestrul ne-a asigurat că vei sta în camera ta. Dar văd că prezenţa ta este…

Preotul se opri când observă fructele pe care le adunase în poala rochiei şi, dedesubt, picioarele ei goale şi bronzate.

Will fu încântat să vadă roşeaţa din obrajii prelatului.

— Şi ce mai e şi asta? continuă el, îndreptând un deget spre mere. Furi, nu-i aşa?

— Fur? Elwen păru jignită. Bineînţeles că nu. M-am gândit că servitorii pot face din ele o prăjitură pentru maestru.

Oprit din avântul lui, preotul deschise gura, apoi o închise la loc.

— Nu ar fi păcat să le las să putrezească? sugeră Elwen cu o voce dulce, întinzându-i un măr.

Will se văzu nevoit să-şi mascheze zâmbetul cu dosul palmei. Elwen îi prinse privirea şi expresia de pe chipul ei se mai îndulci.

Preotul se uită la amândoi, încruntat.

— La treburile tale, sergent! îi ordonă el în cele din urmă. Se întoarse către Elwen. Cât despre tine, o să te închid în camera ta, şi acolo vei rămâne. Poate că maestrul, Domnul să-l ţină în putere, consideră potrivit să încalce Legea după bunul plac, dar eu nu o să îngădui o asemenea violare flagrantă a ordinii din acest aşezământ.

Întinse mâna ca s-o apuce de braţ, dar se opri la câţiva milimetri de pielea ei, ca şi cum s-ar fi temut să o atingă. Până la urmă, fata i-o luă înainte. Cu fustele pline cu mere, Elwen plecă de acolo fără să mai spună nimic.

Clătinând admirativ din cap pentru îndrăzneala fetei, Will sări peste gardul livezii şi pătrunse în curtea principală. Înainte de slujba de după-amiază

trebuia să mai facă ceva, ceva ce amânase prea mult. „Scrie-i mamei tale“, îi spusese taică-său înainte de a pleca. Fusese singurul lucru pe care i-l ceruse, iar până în acel moment Will nu se conformase. Îl urmăreau încă amintirile legate de despărţirea lor din Scoţia, buzele mamei lui care îi mângâiau uşor obrazul şi zâmbetul ei chinuit. Însă timpul vindeca rănile şi acum avea măcar cu ce să se laude, căci purtase scutul maestrului său la o întâlnire cu regele.

Will ciocăni în uşa sălii mari, sperând ca înăuntru să se afle Owein şi nu Jacques. Aşteptă, apoi bătu din nou, mai tare de această dată. Niciun răspuns. După ce inspectă coridorul, Will deschise cu prudenţă uşa şi privi înăuntru. Nimeni. Vru să închidă uşa la loc, dar se opri zărind un teanc de pergamente pe masă. Cuibărit sub pervaz, un porumbel îşi luă zborul la intrarea lui.

Documentele erau ordonate în trei teancuri. Will le cercetă repede, căutând un pergament gol. Toate tecile din piele fuseseră folosite. Deosebi scrisul curgător al lui Owein de cel ascuţit al lui Jacques. Ridică unul din pergamente, dar se opri când văzu, la capătul tecii din piele, pecetea regală în ceară roşie. Will se uită spre uşă, apoi din nou la document. Privirea lui cercetă curioasă actul. Adresată lui Humbert de Pairaud, scrisoarea era o cerere de reconsiderare a cererilor cavalerilor privitoare la bijuteriile Coroanei. Nimic deosebit, aşa că Will se uită şi pe restul documentelor. Erau înregistrări ale datoriilor lui Henric, ceea ce îi captă interesul. Will lăsă chiar să-i scape un fluierat uşor când văzu câţi bani împrumutase regele Angliei de la Templu în ultimii ani. După câteva clipe, puse documentele la loc. Privirea lui se îndreptă spre dulap. Se duse acolo şi deschise uşile duble. Pe unul dintre rafturi, Will descoperi câteva pergamente goale, întinse mâna după unul din ele, dar nu reuşi decât să le împrăştie. Când se aplecă să pună totul la loc, observă că unul era scris. Luă teaca de piele, o despături şi scoase de acolo pergamentul îngălbenit, intrigat de faptul că un asemenea document se afla colo şi nu împreună cu celelalte misive. Era în latină, dar atenţia lui Will fu atrasă mai degrabă de faptul că scrisul îngrijit nu părea firesc, ca şi cum autorul se străduise să nu lase să se vadă că îi aparţinea. Căută sigiliul, dar, la fel de ciudat, nu descoperi niciunul, după cum nu descoperi nici cui îi era adresată scrisoarea. Înscrisul avea însă o dată.

1 aprilie. Anno Domini 1260

Îmi cer scuze că nu am trimis de veste mai repede, dar până acum am avut prea puţine de raportat. După ce am ajuns cu bine în toamna anului trecut,

am luat legătura cu Frăţia din Acra. Ei trimit salutări maestrului lor şi cer să te informez că lucrarea de aici merge bine, deşi mai încet decât ne-ar plăcea. Unul din fraţii noştri a trecut la cele sfinte în cursul iernii, rândurile noastre fiind astfel rărite. Ceilalţi se întreabă când vei veni aici ca să-i introduci şi pe alţii în cercul nostru.

Sunt şi alţi factori care mi-au făcut misiunea mai dificilă decât se anticipa. Anul a început cu război şi a continuat în acelaşi fel. În ianuarie, mongolii au năvălit în oraşul Alep, iar până în martie au intrat în Damasc. Luna trecută am aflat că generalul lor, Kitbogha, a ordonat trupelor sale să cucerească oraşul Nablus, forţele noastre fiind înconjurate. N-au încercat să ne atace şi pe noi, dar ameninţarea l-a făcut pe Marele Maestru Berard să întărească poziţiile Templului. Am încercat să negociem cu ei, dar până acum nu am reuşit.

În ciuda acestor obstacole, am reuşit să mă achit de sarcina încredinţată. Contactul pe care l-am stabilit în tabăra mamelucă s-a dovedit deja foarte util şi am învăţat multe de la el. Frăţia este optimistă în legătură cu beneficiile pe care le-am putea obţine în viitor. Contactul ocupă o poziţie înaltă într-unul din regimentele lor – mai importantă decât am sperat noi – şi va face tot ce poate ca să sprijine lucrarea noastră de aici. Sunt sigur că vei afla despre asta destul de curând prin canalele obişnuite, dar mamelucii se pregătesc acum de înfruntare cu mongolii la…

Will îşi ridică brusc privirea când auzi mişcare pe coridor. Strecură documentul înapoi în teanc şi se furişă în spatele paravanului din lemn care compartimenta încăperea, chiar în clipa în care uşile fuseră deschise cu putere. Cu inima bătându-i nebuneşte, Will se ghemui. Auzi paşi, apoi fâşâit de pergamente. După câteva secunde, îndrăzni să privească pe după paravan. Inima i-o luă şi mai tare la goană când îl zări pe Jacques de Lyon aplecat deasupra documentelor de pe masă. Cavalerul luă unul din teancuri şi se întoarse să plece, după care se opri şi privi, încruntându-se, la uşile deschise ale dulapului. Străbătu încet încăperea, uitându-se în jurul lui. Will încremeni, dar cum stătea ghemuit era cu mult sub linia privirii lui Jacques ca să fie observat. Cavalerul se aplecă spre raftul cu pergamente nefolosite, de unde, fără nicio ezitare, scoase scrisoarea. Încruntat, puse misiva în teancul de documente pe care le luase, apoi propti bine uşile dulapului, apăsându-le de două ori cu mâna liberă ca să verifice că acestea rămâneau

închise. Will aşteptă ca uşile încăperii să se închidă şi zgomotul paşilor să se stingă pe coridor înainte de a ieşi de după paravan.

***

Palatul Westminster, Londra
13 octombrie 1260

Regele Henric se uita pe fereastră. Vitraliile îi pictau faţa cu diamante roşii şi albastre. Din mlaştinile care înconjurau labirintul de clădiri se ridicase deja o ceaţă deasă, care se încăpăţâna să rămână la nivelul solului.

Romanii fondaseră o aşezare pe insula formată la confluenţa celor două braţe ale râului Tyburn cu Tamisa. Insula Thorney fusese reşedinţă regală încă de pe vremea lui Edward Confesorul, diferitele stiluri ale clădirilor stând mărturie pentru gusturile suveranilor care se succedaseră de atunci. În spatele palatului, zidurile albe ale Westminster Abbey se ridicau spre cer, numeroasele dependinţe îngrămădindu-se în jurul abaţiei ca nişte copii aşezaţi la picioarele unui bunic înţelept. Lui Henric îi plăcea foarte mult palatul: nu era atât de auster ca Turnul Londrei şi era mai aproape de oraş.

În spatele lui se auzi o tuse uşoară.

— Voiaţi să mă vedeţi, Maiestate?

Henry se întoarse cu spatele la fereastră. Lordul cancelar îl privea într-o atitudine expectativă. Hainele simple, negre şi tenul alb contrastau puternic cu acele culori vii ale încăperii în care se afla. Lungi de douăzeci şi şapte de metri, pereţii camerei erau decoraţi cu picturi şi tapiserii. Ferestrele aveau vitralii, iar podeaua era acoperită cu covoare groase şi bogat ornamentate. În cameră se găseau boluri imense cu plante, o masă de stejar şi cinci fotolii sculptate, canapele şi mai multe statuete şi alte obiecte de decor. Oricine putea crede că se afla într-o trezorerie. Regele investise mult aur în proprietăţile lui, dar pentru Camera Pictată cheltuise o adevărată avere.

Henric se duse la masa de stejar şi luă de acolo un document.

— Asta a venit acum o oră.

Aruncă pergamentul spre cancelar.

În vreme ce demnitarul începu să-l citească, în încăpere intră prinţul Edward. Părul îi era lipit de frunte din pricina transpiraţiei, iar costumul de călărie şi cizmele erau pline cu noroi.

— Tată, salută el, înclinându-şi scurt capul şi închizând uşa. Mă pregăteam să conduc o partidă de vânătoare, adăugă el, privind scurt spre

cancelar. Mi s-a transmis că e vorba despre o urgenţă.

Henric îi arătă pergamentul pe care îl citea cancelarul.

— Citeşte chestia aia. Se aşează cu greutate pe una dintre canapele. Vor să le ducă la preceptoriul lor din Paris! Socotesc că cel mai bine e să păstreze bijuteriile cât mai departe de privirile şi influenţa mea, blestemaţi să fie în iad!

Edward luă pergamentul de la cancelar şi îl parcurse repede cu privirea.

— Ar trebui să cerem o nouă întâlnire, zise el, uitându-se la taică-său. Să încercăm să renegociem.

Henric îşi trecu o mână prin păr.

— La ce bun? Deja le-am cerut templierilor să-şi reconsidere pretenţiile. Făcu un gest înspre document. Răspunsul lor? O *cerere politicoasă* ca transferul să aibă loc în nouă zile!

— Ce veţi face, Maiestate? întrebă cancelarul.

Henric se lăsă pe spate pe perne şi închise ochii, simţind cum începe să-l doară capul.

— Dacă îi sfidez pe cavaleri, cancelare, ce crezi că vor face ei?

— E imposibil de spus cu certitudine, Maiestate, dar bănuiesc că vor cere aprobarea papei. Mă aştept să folosească actuala situaţie din Outremer pentru a întoarce decizia papală în favoarea lor. E posibil ca după aceea Sfântul Părinte să vă facă o rugăminte personală.

— Atunci nu pot decât să accept.

Edward se încruntă.

— Cedezi atât de uşor? Trebuie să fii mai ferm cu cavalerii. Fii tare pe poziţie, aşa cum ai fost la Templu. Tu eşti regele, nu ei.

— Cu toată puterea pe care o au ar putea fi ei în locul meu.

— Bijuteriile Coroanei sunt ale noastre, tată. *Ale noastre.*

Henric făcu ochii mari şi se uită urât la fiul lui.

— Crezi că vreau să fac asta? Ce opţiuni am? Să aştept un edict papal, apoi, după ce îl ignor, excomunicarea? Henric se ridică în picioare, ţinându-se de frunte. Le vom înapoia banii atunci când vom putea, după care ne vom primi comoara înapoi. Până atunci, o vor păstra cavalerii. Cel puţin aşa nu îmi vor mai sta în spate. Porni spre uşă, tivul mantiei din catifea măturând podeaua. Dă-le de ştire cavalerilor, cancelare. Spune-le că le accept termenii. Nu mai suport să mă gândesc la asta.

Intenţionând să protesteze, Edward vru să se ducă după rege, dar cancelarul îl opri înainte de a face vreun pas. Prinţul se uită la mâna de pe braţul lui, apoi la omul care îl ţinea pe loc. Ochii cenuşii ai înaltului demnitar scânteiau.

Deşi slujea Casa Regală de doar un an, cancelarul observase cel puţin o dată acea expresie pe chipul prinţului. Străbătea coridoarele palatului către o întâlnire cu personalul când zărise un tânăr paj care ducea un bol cu supă cum se împiedică şi, din greşeală, răstoarnă şi conţinutul acestuia pe jos. Prinţul Edward mergea chiar în faţa băiatului, aşa că o parte din lichid îi murdărise hainele. Prinţul, pe care până atunci cancelarul îl considerase un tânăr plăcut, decis şi cu stăpânire de sine, îl obligase pe bietul paj înspăimântat să lingă supa de pe jos, apoi să-i cureţe şi cizmele.

Cancelarul îşi luă mâna de pe braţul lui Edward.

— Iertaţi-mă, alteţă, dar cred că tatăl dumneavoastră are dreptate. Nu poate decât să dea bijuteriile cavalerilor.

— Tata e bătrân şi bolnav, rosti Edward pe un ton de gheaţă. Cine crezi că va trebui să achite datoriile după dispariţia lui? Până când îşi vor primi banii, cavalerii vor păstra bijuteriile cu care se presupune că ar trebui să fiu încoronat. Refuz să-i las să ia ceea ce mi se cuvine de drept.

— Nici eu nu vreau ca templierii să ia această comoară, zise cancelarul. Dar ar putea exista o cale de a profita de situaţie fără să-l mai supăraţi sau să-l implicaţi pe tatăl dumneavoastră. Deşi cred că va fi, probabil, nevoie de ajutorul… Cancelarul căută un termen politicos… valetului dumneavoastră.

— Continuă.

— Am descoperit ceva la preceptoriu, ceva care v-ar putea fi de folos.

8

Templul Nou, Londra
15 octombrie 1260

— Paris? întrebă Simon, neîncrezător.

— Mi-a spus Owein de dimineaţă, răspunse Will, zâmbind, în timp ce îşi ajuta prietenul să care un balot imens de fân. Voi escorta bijuteriile Coroanei.

— Doar tu? se miră Simon, uşor sardonic.

— Păi, cu Owein, alţi nouă cavaleri şi sergenţii lor şi cu regina Eleanor. Will dădu din cap în direcţia docurilor, unde arborele mare al unei nave se înălţa deasupra vârfurilor copacilor. O să navigăm cu *Endurance.*

— Cu epava aia? făcu Simon, strâmbând din nas. Nu pare în stare nici măcar să treacă de o băltoacă. Ridică puţin de capătul tău.

Will săltă balotul de fân. Picioarele îi alunecau pe solul umed. Plouase mult în ultimele două zile şi peste tot erau acum băltoace, inclusiv pe terenul de instruire. Rămăseseră doar trei zile până la turnir şi Will se rugase în cursul slujbelor să apară soarele pe cer. În acea zi rugile lui fuseseră răsplătite cu o dimineaţă rece, ceţoasă, care devenise însă răcoroasă şi plină de lumină. Împreună, el şi Simon ridicară balotul de fân peste pragul grajdului, după care îl lăsară jos. Will se aşeză greoi pe el, simţind căldura şi mirosul animalelor, în vreme ce Simon dispăru în magazie, unde se ţineau harnaşamentele. Grajdul era o încăpere lungă şi umbroasă. Caii de război erau ţinuţi într-un capăt, în vreme ce animalele de povară, folosite de sergenţi, se găseau în celălalt. Un băiat mătura podeaua. Praful stârnit se ridică şi-l făcu să strănute.

— Eşti pregătit pentru luptă? se auzi vocea lui Simon din magazie.

— Cât se poate de bine.

— Sir Jacques te împinge tare de la spate?

— Hm.

Will scoase un pai din balot şi îl răsuci în jurul degetului. În ultimele două zile, nu reuşise prea bine să se concentreze pe terenul de instrucţie. Jacques îl admonestase de câteva ori.

Dumnezeule din Ceruri, sergent, eşti surd sau pur şi simplu fricos? Nu te mai holba la mine şi pune-ţi nenorocitele alea de picioare în mişcare! Ai mare nevoie de exerciţii!

Însă lui Will îi venise tare greu să nu se holbeze la cavaler. Nu se putea gândi decât la scrisoarea pe care o descoperise în sala cea mare şi care părea să-i aparţină Ciclopului. Deşi o mare parte din misivă era clară, existau anumite cuvinte la care Will revenea mereu, cuvinte a căror semnificaţie nu reuşea s-o desluşească: *Frăţia, maestrul lor, cercul nostru.* Ştia că Templul avea o reţea de spioni care acţionau în teritoriile ostile, dar scrisoarea părea să indice mai mult decât atât, un soi de legătură între Templu şi duşman. Şi de ce nu exista niciun sigiliu? Dacă ar fi reuşit s-o citească în întregime…

— Vei câştiga, rosti Simon cu hotărâre, ieşind din magazie cu o şa, pe care o aruncă pe o bancă.

— Ce? zise Will, înălţându-şi privirea. A, poate.

Ridică din umeri, dar zâmbi, încântat de câtă încredere în el avea prietenul său.

— Deci, reluă Simon, apucând o cârpă şi un borcan cu ceară, cât vei sta la Paris?

— O săptămână. Will se apropie de Simon, care scosese din borcan o bucată de ceară galben-închis. Poate chiar mai mult?

Simon îşi privi prietenul şi începu să lustruiască şaua.

— Sper să nu mă uiţi când vei deveni un nobil cavaler şi vei pleca peste mări.

— Niciodată! Tu eşti pentru mine ca… Will clătină din cap, incapabil să găsească vorbele potrivite. Nu ştiu. Două lucruri care merg împreună.

— Musca şi rahatul? sugeră Simon.

Izbucniră amândoi în râs.

În curte se auzi zgomot de copite. Simon lăsă cârpa jos, îşi şterse mâinile de tunică şi se duse să-l întâmpine pe călăreţ. Câteva clipe mai târziu, Will, care rămăsese înăuntru, auzi voci. Prima, cea a lui Simon, părea îngrijorată şi nesigură; a doua, o voce de bărbat, îl făcu pe Will să tresară uimit. Porni spre intrare şi îl văzu pe Simon apucând hăţurile unui armăsar cu o stea albă în frunte. Will cunoştea acel cal: era al Ciclopului. Nu-l recunoscu însă pe călăreţ, cel care vorbise cu un accent pe care nu-l mai auzise până atunci. Omul purta o mantie cenuşie cu gluga trasă peste faţă, dar când dădu din cap înspre Simon şi se întoarse ca să plece, Will îi zări barba neagră şi pielea mai închisă la culoare decât cea a englezilor. Îl urmări pe individ cum străbate pe jos curtea în direcţia camerelor cavalerilor.

— Cine era? îl întrebă el pe Simon, care ducea calul în grajd.

— Nu ştiu. Pare a fi străin, nu crezi?

— De ce călărea calul Ciclopului?

— Cred că el trebuie să-l fi luat luna trecută. Şeful grajdului spunea că sir Jacques i-a împrumutat calul său unui tovarăş pentru câteva săptămâni. Simon aruncă hăţurile peste un par de prindere şi se aplecă să slăbească puţin chingile. Mai stai un pic pe aici? Ca să mă ajuţi?

— Nu, răspunse Will, cu mintea în altă parte. Nu pot, se grăbi el să adauge, observând dezamăgirea celuilalt. Am instrucţie.

— O să revii în curând? Nu te-am mai văzut de săptămâni întregi.

— Aşa voi face.

Simon urmări cum Will se îndepărtează, apoi scoase şaua de pe armăsar şi duse animalul în boxa lui. Se îndreptă spre balotul de fân şi începu să taie cu un cuţit frânghia cu care fusese legat. O umbră blocă parţial lumina din cadrul uşii grajdului. Simon ridică privirea şi văzu stând acolo un alt străin, care purta o mantie roşcată plină de pete.

Individul, cu păr lung şi o faţă prelungă şi ciupită de vărsat, îi aruncă lui Simon o privire dispreţuitoare.

— Unde sunt dormitoarele sergenţilor?

Simon se îndreptă de spate. Punându-şi cuţitul la centură, se apropie de om.

— Pe cine căutaţi?

Individul zâmbi, lăsând să se vadă o gură plină de resturi de dinţi îngălbeniţi. De centura lui atârna un pumnal curbat.

— Asta mă priveşte doar pe mine, băiete. Încotro?

Simon ezită, dar n-avea dreptul să-i ia la întrebări pe vizitatori sau să le refuze accesul în preceptoriu, oricât ar fi părut de străini locului sau, în acel caz, de urâţi.

— De cealaltă parte a curţii, răspunse el scurt, arătând spre clădirile din capătul îndepărtat al complexului. Cea înaltă de colo.

***

Turnul Londrei
17octombrie 1260

Şlepul aluneca încet spre podul Londrei, după ce-i lăsase pe toţi pasagerii, cu excepţia unuia singur, la docurile Walbrook. Ghemuit pe o bancă de la pupa, Garin urmări cu privirea căruţele care treceau pe lângă capelă şi

tarabele care se înşirau pe toată lungimea podului. Când barja trecu pe sub arcuri, zări capetele trădătorilor executaţi înfipte ca nişte globuri în pari. Garin se înfăşură mai bine în mantie ca să acopere crucea roşie de pe tunica neagră, îngrozit la gândul că putea fi recunoscut de cineva de pe maluri sau chiar de pe podul de deasupra. Ieşise singur din preceptoriu, fără aprobare. Gândul la asta îl făcea să ameţească. Dincolo de anxietate însă în sufletul lui se cuibărise un sentiment de curiozitate şi anticipare. Acest sentiment îl adusese până acolo, acesta şi teama unui refuz. În oricare altă zi, nimic nu l-ar fi convins să părăsească preceptoriul, dar astăzi se întrunea capitulul, iar cavalerii aveau să stea închişi în marea sală aproape toată ziua. Nimeni nu avea să-i remarce lipsa.

Dincolo de pod priveliştea era dominată de Turnul Londrei, cu zidurile sale mari coborând spre şanţul lat care îl înconjura pe trei laturi. Barja viră spre interior şi amară la doc înainte de a ajunge la ziduri: niciun vas de pasageri nu putea pătrunde prin poarta de acces dinspre apă fără o aprobare prealabilă. Imediat ce puntea de debarcare fu aruncată de unul dintre membrii echipajului, Garin se ridică de pe bancă şi păşi cu prudenţă pe mal. Urmând instrucţiunile primite, străbătu câteva alei până ce ajunse la zidul dinspre oraş al turnului. Aici dădu peste un pod îngust coborât peste şanţ care ducea spre o poartă mică, boltită, tăiată în zidul turnului. Două gărzi regale în haine stacojii stăteau de-o parte şi de cealaltă a ei. Unul dintre bărbaţi îşi scoase sabia când îl văzu pe Garin păşind pe pod.

— Rămâi unde eşti!

Garin se conformă şi aşteptă ca paznicul să vină la el.

— Spune ce treabă ai.

— Mă numesc Garin de Lyon. Ezită. Eu… cred că sunt aşteptat…

— Vino după mine!

Garin îl urmă pe individ pe pod. Al doilea paznic scoase un set de chei mari de la centură şi descuie poarta. Omul deschise larg poarta şi Garin zări o curte imensă care se întindea spre o fortăreaţă colosală, alb-cenuşie, din piatră şi marmură, ale cărei turle păreau să se înalţe până la cer. În jurul fortăreţei erau grădini mărginite de copaci şi mai multe dependinţe, inclusiv o structură de lemn care domina curtea prin mărime.

— Dă-i drumul mai departe, rosti, nerăbdător, primul paznic.

— Încotro trebuie să mă duc? întrebă Garin, simţindu-şi obrajii în flăcări.

— Cineva te va prelua din curte. Asta-i tot ce ni s-a spus.

Garin făcu câţiva paşi şi se strâmbă când auzi zgomotul metalic al porţii care se închidea în urma lui. Auzi apoi cheia răsucindu-se în broasca mare şi simţi cum puţina încredere în sine pe care reuşise să o capete până atunci îl părăseşte ca o haină veche, lăsându-l dezbrăcat şi insignifiant la baza imenselor ziduri crenelate de piatră. Porni mai departe fără să se grăbească.

Ajunse imediat la construcţia de lemn şi merse de-a lungul ei, strâmbând din nas când simţi un miros neplăcut care venea dinăuntru. Câteva gărzi îşi făceau rondul, iar în apropierea fortăreţei se vedeau mai multe siluete despre care Garin bănui că erau servitori, dar în afară de asta curtea era pustie. Garin se răsuci pe călcâie când auzi ceva asemănător unui târşâit venind din clădirea de lângă el. Curios, se apropie şi îşi lipi ochii de crăpăturile dintre lemne. Nu vedea nimic în întunericul dinăuntru. Observă apoi o deschizătură pătrată tăiată în lemnul structurii. Se duse acolo şi, ridicându-se pe vârfuri, se zgâi înăuntru. Mirosul era şi mai puternic acolo. Ceva atârna chiar în faţa deschizăturii. Semăna cu o bucată de piele cenuşie şi încreţită. Garin se săltă mai sus sprijinindu-se de marginile deschizăturii. Bucata de piele se mişcă şi Garin se trezi brusc că se uită drept la un ochi imens şi îngust. Ochiul clipi, iar spre Garin se răsuci un cap imens. Băiatul ţipă când prin deschizătură se ivi un şarpe uriaş. Căzu şi se lovi de cineva care stătea în spatele lui. Se întoarse şi se trezi holbându-se la faţa ciupită de vărsat a bărbatului care îl chemase acolo cu două zile în urmă. Dinspre structura de lemn se auzi un zgomot asemănător unei fanfare de trompete.

— Ce…! Ce e?

— Animalul favorit al regelui Henric, replică scurt omul. Grăbeşte-te. Punând o mână murdară pe umărul băiatului, individul îl îndreptă pe Garin spre turn. Mantia lui pătată flutura în bătaia vântului rece care mătura curtea. Te aşteaptă.

— Dar *ce* e acolo? insistă Garin, privind peste umăr la şarpele care se agita prin gaură. Băiatul văzu că acesta era lipit de faţa bestiei.

Individul, care-i spusese că se numeşte Rook, se încruntă, dar se forţă să se stăpânească.

— Un elefant. Un cadou de la regele Ludovic. L-a adus din Egipt.

Luându-şi privirea de la monstru, Garin se lăsă condus mai departe. Rook emana valuri de miros de transpiraţie şi respiraţie urât mirositoare care îl făceau pe băiat să inspire mai mult pe gură, ca să le evite. Şi aşa avea o senzaţie de greaţă.

— Ai spus cuiva că vii aici?

Garin clătină din cap.

— Nu. Am făcut ce mi-aţi zis. N-am spus nimănui şi n-am fost văzut plecând.

Rook îl studie cu atenţie pe băiat, cântărindu-l cu privirea. După câteva clipe, scoase un mormăit.

Garin aproape că trebuia să alerge ca să ţină pasul cu Rook, care se grăbi şi mai tare pe măsură ce se apropiau de clădirea principală. Merseră de-a lungul ei, trecând pe lângă mai multe gărzi care nu le acordară nicio atenţie, apoi înconjurară clădirea şi intrară printr-o uşă joasă de lemn. Părea o cale de acces pentru servitori; cu siguranţă, îşi spuse Garin nervos, că pe acolo nu erau primiţi de obicei oaspeţii. Rook îl ţinea acum pe băiat strâns de umăr. Îl conduse pe Garin de-a lungul unui coridor slab luminat, apoi în sus pe o scară în spirală tăiată într-un zid din capătul clădirii, mai mult împingându-l decât ghidându-l. Când ajunseră sus, Garin deja gâfâia. Acolo un şir de deschideri boltite dădeau înspre curtea pustie şi, mai departe, înspre zidurile de pe malul Tamisei. Respirând şi el greu, dar fără să încetinească, Rook îl conduse pe băiat către nişte uşi din lemn de stejar. Bătu de două ori, după care le deschise. În acel moment, Garin simţi o dorinţă nestăvilită de a se răsuci pe călcâie şi de a o lua la fugă. Nu mai era animat de curiozitate, iar în mintea lui nu mai exista decât întrebarea care îl frământase din clipa în care se întâlnise cu Rook în preceptoriu: Ce putea să vrea de la el moştenitorul tronului Angliei? Dar Rook stătea chiar în spatele lui şi Garin nu putea decât să meargă înainte. Încăperea era mare şi întunecoasă. Draperii negre şi grele acopereau ferestrele, blocând aproape total lumina zilei. Din când în când, câteva raze în care se vedeau particule de praf reuşeau să treacă şi să lumineze podelele mari şi netede de piatră. În afară de asta, în cameră se afla o singură lumânare care ardea pe masa din lemn de stejar, la ale cărei capete se afla câte o banchetă. Garin zări conturul unui pat mare lipit de peretele îndepărtat al încăperii. Când reuşi să se adapteze la semiîntuneric, băiatul îşi dădu seama că pereţii erau decoraţi cu picturi. Miji ochii, încercând să vadă despre ce era vorba: clădiri; o pădure; soldaţi călări; un bărbat înalt în mantie neagră. Ajungând la ultima scenă, Garin aproape că ţipă când pictura se desprinse de perete şi veni spre el.

— Sergent de Lyon, rosti, zâmbind, prinţul Edward. Mă bucur că ai venit!

Încă şocat, Garin uită să se încline.

Prinţul nu păru ofensat.

— Te rog să iei loc, zise el, arătându-i bancheta din faţa mesei.

Deşi simţea că îi tremură picioarele, Garin se conformă, după ce-i aruncă o privire lui Rook, care se postase lângă uşa închisă.

Edward se aşeză pe cealaltă banchetă. Lumânarea îi scotea în evidenţă maxilarele puternice şi pometii ascuţiţi. Prinţul luă carafa pusă lângă două pocale.

— Vrei să bei ceva?

Garin îşi înghiţi nodul din gât.

— Da. Adică, da, alteţă.

— E de pe pământurile tatălui meu din Gasconia, zise Edward, turnând vinul în pocale şi dându-i unul lui Garin. Cel mai bun vin din toată creştinătatea.

Fără să-l deguste, Garin luă câteva înghiţituri mari, încercând să-şi înmoaie gâtlejul uscat. După câteva clipe, simţi tăria şi căldura băuturii, aşa că se relaxă uşor.

Edward umplu din nou pocalul băiatului.

— Să înţeleg că n-ai avut probleme să părăseşti preceptoriul?

— Nu, alteţă.

— Bine. Edward se lăsă pe spate, ţinând pocalul în mâna lui cu degete lungi, pe care avea mai multe inele de aur cu pietre preţioase. Îmi cer scuze pentru că te-am chemat într-un mod atât de neobişnuit, Garin, dar am vrut să discut cu tine cât mai repede şi, din pricina naturii delicate a cererii mele, păstrarea secretului era absolut necesară. Sper că nu te-am alarmat mai mult decât e nevoie.

— Nu, alteţă.

Privind în jurul lui, Garin vedea silueta umbrită a lui Rook blocând uşa. Nu mărturisi că individul care îl convocase îl speriase mai tare decât solicitarea în sine. Rook îl încolţise în dormitor, îi spusese că prinţul voia să-l vadă, îi dăduse bani pentru călătoria cu barja publică şi nu plecase până ce Garin nu promisese că va veni la Turn.

— Motivul pentru care am vrut să te văd, continuă prinţul, cu voce înceată şi măsurată, este acela că eu cred că mă poţi ajuta cu o problemă. Regele a fost de acord să înstrăineze bijuteriile Coroanei la cererea maestrului de Pairaud. În cinci zile, ele vor fi duse la Paris, unde vor fi păstrate până când regele îşi va plăti datoria către Templu.

Garin dădu din cap. Unchiul lui îi spusese cu o noapte în urmă că regele Henric acceptase cererea maestrului şi că el, Garin, avea să facă parte din suita care va însoţi bijuteriile. Ştiind asta, se simţi şi mai nesigur în privinţa motivului pentru care se găsea acolo.

Edward făcu o pauză ca să ia o înghiţitură de vin şi îl studie cu atenţie pe băiat.

— O să fiu foarte sincer cu tine, Garin. Nu vreau ca bijuteriile să ajungă la ordinul vostru. Aparţin tatălui meu şi moştenitorilor lui. Am încercat să discutăm cu cavalerii şi le-am oferit alte modalităţi de plată, dar ei refuză dialogul şi insistă asupra acesteia. Nu mi-au lăsat altă opţiune decât să rezolv chestiunea cu propriile mele mijloace. Bijuteriile vor ajunge la cavaleri – aşa cum a promis tata –, dar eu le voi lua înapoi.

Garin se străduia să prindă înţelesul cuvintelor prinţului.

— Alteţă, dar eu…?

Edward ridică mâna ca să-l facă să tacă.

— Vreau să mă ajuţi să fac asta, Garin. Mama mea, regina, va însoţi bijuteriile la solicitarea tatălui meu, dar cavalerii nu ne-au împărtăşit detaliile călătoriei. Ca nepot al unuia dintre cavalerii implicaţi în aranjament, sunt sigur că tu cunoşti aceste detalii.

Realizând ce îi cerea prinţul, Garin sări ca ars. Se ridică în picioare, simţind că îl ia ameţeala de la vin şi de la revelaţia avută.

— Eu… îmi pare rău. Nu pot!

Aproape că se împiedică de banchetă îndreptându-se în grabă spre uşă, dorindu-şi să ajungă la aer, la lumina zilei, departe de încăperea plină de umbre şi de conspiraţiile adulţilor.

În spatele lui se auzi vocea lui Edward.

— Nu vrei să repui în drepturi numele familiei tale? Nu vrei ca de Lyon să fie iarăşi casa măreaţă şi nobilă care a fost odinioară în Regatul Franţei?

Garin ezită. Uitându-se înapoi la Edward, nu văzu că Rook făcuse un pas în faţă şi că îşi scosese pumnalul curbat de la brâu.

— Nu asta i-ai spus lordului cancelar când l-ai însoţit spre camerele maestrului? întrebă Edward. Nu i-ai mărturisit că ţi-e greu să fii nepotul unui cavaler de rang înalt? Că te simţi apăsat de datoria care ţi-a fost impusă de a reda bogăţia şi nobilitatea familiei tale?

Garin clătină din cap. Nu asta spusese.

— Eu pot face acest lucru pentru tine, Garin. Te pot face lord şi îţi pot dărui pământuri şi titluri. Te pot face bogat.

Garin se opri. În spatele lui, pumnalul lui Rook strălucea.

— Trebuie doar să-mi spui ce ştii despre voiaj. Atâta tot. Iar eu în schimb îţi voi da tot ce-mi stă în puteri.

— Şi dacă află cineva? şopti Garin, cu o voce care-i răsună ciudat în urechi.

— Nu va afla nimeni niciodată.

— Dar cum…? Garin se strădui să se uite în ochii prinţului. Cum veţi lua înapoi bijuteriile?

Edward îşi termină vinul şi puse pocalul pe masă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta. Nimeni nu va avea de suferit. Ridicându-se în picioare, ocoli bancheta şi se apropie de Garin. Pentru băiat, prinţul înalt şi chipeş semăna cu un războinic dintr-un poem antic, deopotrivă impresionant şi înspăimântător, mai mult o legendă decât un om în carne şi oase. Bijuteriile aparţin familiei mele. Eu fac doar ce trebuie ca să protejez proprietatea noastră, sunt sigur că înţelegi asta. Prinţul luă lumânarea de pe masă. Fă câţiva paşi împreună cu mine, Garin.

Băiatul ezită, dar apoi îl urmă pe prinţ spre peretele mare din spatele încăperii. Pe măsură ce se apropiau, flacăra lumânării dezvăluia picturile, petele negre transformându-se într-un evantai de culori.

— Tata a pus să i se picteze asta, zise Edward, ridicând lumânarea, în onoarea celor care şi-au dat viaţa acum aproape două sute de ani pentru a smulge Ierusalimul din mâinile necredincioşilor.

Garin văzu un oraş înconjurat de ziduri. Ierusalim. Clădiri albe cu domuri aurii în formă de ceapă se înşirau pe un deal către structura imensă, bogat ornamentată, de pe culme, probabil Domul Stâncii, un important sanctuar islamic înainte de căderea oraşului, după care fusese transformat în biserică. Întreaga scenă emana o frumuseţe maiestuoasă, care îi dădea lui Garin senzaţia că putea să se aşeze pe iarba pictată în fundal şi să se plimbe printre pâlcurile de măslini înspre acele ziduri albe şi înalte. Însă, pe măsură ce Edward mergea mai departe, imaginea se estompă şi lumânarea dezvălui o nouă scenă. De această dată oraşul era mai aproape şi câteva clădiri erau ascunse de nori de fum. În faţa zidurilor se afla o armată, o desfăşurare uriaşă de bărbaţi şi maşini de război, cai, căruţe, corturi şi drapele.

— Când papa Urban al II-lea a chemat la cruciadă în anul Domnului nostru 1095, mulţi bărbaţi au ridicat Crucea – cavaleri, nobili, regi şi ţărani – şi au plecat să smulgă Oraşul Sfânt din mâinile necredincioşilor. Dar abia după patru ani, după o călătorie plină de pericole, în cursul căreia mulţi şi-au pierdut viaţa, au văzut aceste ziduri în faţa lor. Edward arătă spre maşinile de asediu dispuse între oraş şi tabăra cruciaţilor. Au avut nevoie de aproape o lună pentru a-şi confecţiona arme pentru bătălie. Apoi, pe 13 iulie, epuizaţi după lunga călătorie şi numeroasele privaţiuni pe care le înduraseră, şi-au început asaltul.

Lumânarea se mişcă din nou, dezvăluind de această dată culori întunecate: negru şi roşu-aprins pentru fumul şi limbile de foc care se înălţau peste acoperişurile clădirilor; portocaliu şi roşu-deschis pentru sânge.

— Au trecut Oraşul Sfânt prin foc şi sabie, împlinind într-o singură zi visul lor şi pe al celor pe care îi lăsaseră în urmă. Ierusalimul era al nostru. Cavalerii au curăţat străzile de sarazini şi de evrei. Locurile sfinte unde Hristos i-a izgonit pe cămătari, mormântul unde El s-a sculat din morţi, locul unde a dormit odată Fecioara, toate au fost sanctificate de preoţii noştri. A fost o zi ca nicio alta. Ochii lui Edward sclipeau în lumina lumânării, iar pe chip i se citea emoţia. Îmi doresc să fi văzut toate astea.

Garin privi tăcut cum scena se lăţea şi văzu râurile de sânge curgând pe străzi, bărbaţi şi femei hăcuiţi de cavaleri, scoşi cu forţa din moschei şi case, munţi de aur şi bunuri jefuite alături de mormane de cadavre. Expresia victorioasă de pe feţele cruciaţilor părea demonică în reflexiile luminoase ale incendiilor care le fuseseră pictate pe obraji.

Edward se întoarse spre Garin.

— Acum şaisprezece ani, sarazinii ne-au luat Ierusalimul. Trebuie să îl recucerim dacă vrem ca vieţile celor care ne-au desţelenit calea spre Orient să nu se fi irosit în zadar şi dacă vrem să reaprindem speranţa creştinătăţii. Vrei ca ei să se roage la dumnezeul lor fals în sălile binecuvântate de preoţii noştri?

Garin nu ştia ce să răspundă. Se mulţumi să clatine din cap.

— Dacă străunchiul meu, Richard Inimă-de-Leu, ar mai fi trăit, crezi că ar fi aşteptat ca duşmanul să ne cucerească toate fortăreţele înainte de a întreprinde ceva? Bineînţeles că nu. Expresia de pe chipul lui Edward deveni mai dură. Tata nu va conduce nicio cruciadă în această viaţă. Sunt sigur de asta. Dar eu o voi face. Bijuteriile îmi aparţin de drept şi voi fi încoronat cu

ele când voi deveni rege. Nici eu şi nici tata nu ne permitem să plătim datoria către Templu când noi, *cu toţii,* avem nevoie de o nouă cruciadă. Vreau acelaşi lucru ca şi templierii, dar o voi face în condiţiile mele, nu în ale lor. Înţelegi asta, Garin?

Rozându-şi o unghie, băiatul încuviinţă.

Edward zâmbi, apoi se îndepărtă de perete şi se îndreptă spre un cufăr pus la picioarele patului, lăsând picturile să se estompeze în întuneric.

Garin îl urmă cu prudenţă şi văzu cum Edward săltă capacul cufărului şi băgă mâna. Scoase de acolo o pungă de catifea pe care i-o dădu lui Garin.

— Ţine!

Punga scoase un clinchet când ateriză, moale şi grea, în palma băiatului. Era plină cu bani.

— Ăsta e doar începutul, zise Edward, uitându-se la el cum strânge, cu ochii mari, punga în mână. Ajută-mă, Garin, şi îţi promit că te voi ajuta şi eu. Nu vei pierde nimic. În serviciul meu vei avea doar de câştigat.

Garin se gândi la mama lui în locuinţa ei insalubră din Rochester, plângând în camera ei noaptea, vânzându-şi rochiile şi hainele pentru a-i asigura lui educaţia, lucru pe care ea i-l reamintea de câte ori avea ocazia. Probabil că banii din acea pungă îi puteau cumpăra toate rochiile pe care şi le-ar fi putut dori. Apoi băiatul se gândi la unchiul lui şi la toate eşecurile şi greşelile lui. Putea oare să-l facă pe Jacques să fie mândru de el? Se străduise. Doamne, cât se mai străduise. Însă niciodată nu fusese suficient. Se uită la Edward.

— Veţi repune în drepturi numele familiei mele? Ne veţi face iarăşi nobili?

— Cu timpul, da.

Garin se uită la chipul prinţului. Zări viclenie acolo, ambiţie şi lipsă de scrupule, dar nu şi intenţia de a păcăli.

— Vreau doar ca mama să fie fericită, rosti el în şoaptă. Şi ca unchiul să fie mândru de mine.

— Ştiu cât de greu este să împlineşti aşteptările familiei, zise încet prinţul.

Garin clipi ca să-şi alunge lacrimile.

— Nava noastră, *Endurance,* nu ne va duce până la Paris, zise el într-un suflet. Va fi încărcată cu mărfuri, lână de la ţesătoriile ordinului din Londra, pentru a fi vândute în regatele Franţei şi Aragonului. *Endurance* va acosta la

Honfleur, la gurile Senei, unde noi vom debarca împreună cu bijuteriile, după care va naviga mai departe spre baza noastră din La Rochelle.

— Vei fi în suită? întrebă imediat Edward.

— Da. Unchiul meu a trimis vorbă la preceptoriul din Paris, cerându-le ca un vas mic să ne întâmpine la Honfleur. Cred că regina va petrece noaptea într-una din clădirile pe care le deţinem în port, după care vom naviga mai departe a doua zi de dimineaţă.

— Te-ai descurcat foarte bine, Garin. Sunt impresionat.

Garin îşi muşcă buza şi privi în podea. Simţea că i se face rău.

— Şi acum, zise Edward, cu un alt ton, cel mai bine ar fi să te întorci la preceptoriu. Să te ocupi de treburile tale zilnice ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă va trebui să te contactez din nou înainte de plecare, o să-l trimit pe Rook. Ascunde aurul într-un loc sigur, unde nu poate fi găsit. Edward porni spre uşă, dar se întoarse brusc şi se uită la Garin, punându-şi o mână pe umărul băiatului. Iar dacă spui cuiva despre această întâlnire, voi nega că a avut loc şi mă voi asigura ca tu şi familia ta să vă petreceţi viaţa asta şi cealaltă admirând priveliştea oraşului de pe podul Londrei. Mă înţelegi?

Garin dădu repede din cap, cu mintea încă plină de imaginile acelor capete retezate şi înfipte în pari. Îşi simţea vezica plină de la vin şi de teamă şi voia cu disperare să plece de acolo.

— Nu voi spune nimic, jur!

— Asigură-te de asta. Edward făcu un gest spre uşă. Aşteaptă afară. Rook te va conduce jos.

Garin porni spre uşă. O clipă, Rook rămase pironit acolo, cu o privire ameninţătoare, după care scoase un chicotit dispreţuitor şi se dădu la o parte, permiţându-i băiatului să iasă în fugă pe coridor.

Rook închise uşa.

— Credeţi că şobolanul ăsta va putea să-şi ţină gura? murmură el.

— Dacă nu credeam asta, nu-l lăsam să părăsească această încăpere, răspunse Edward cu voce joasă. Nu avem de ales. Va fi singura ocazie de a lua bijuteriile înapoi. Dacă vor ajunge în trezoreria din Paris mă îndoiesc că le vom mai vedea vreodată.

— Credeţi că amărâtul va coopera dacă o să mai avem nevoie de el?

— Cred că da. Dar află tot ce poţi despre familia lui ca să te asiguri de asta. Între timp trebuie să punem lucrurile în mişcare. Nu avem la dispoziţie

decât cinci zile.

— Nu vă faceţi griji, bijuteriile nu vor ajunge niciodată în trezoreria templierilor.

Edward zâmbi.

— Mă bucur că eforturile mele de a te scăpa de sentinţă nu s-au irosit în zadar, Rook. Un om cu talentele tale nu ar trebui niciodată condamnat la spânzurătoare.

Bărbatul îşi înclină capul.

— Viaţa mea vă aparţine.

9

Templul Nou, Londra
18 octombrie 1260

Will îşi scutură capul ca să-şi dea la o parte părul din ochi. Atenţia lui era îndreptată asupra sergentului cu umeri ca de taur din faţa lui, un băiat mai mare cu un an ca el, pe nume Brian. Era obişnuit cu sabia de lemn de la antrenament, aşa că acum lama de metal îi atârna grea în mână. Purta o vestă de piele netăbăcită ca protecţie, glezniere şi cotiere tot din piele apărându-i antebraţele şi partea de jos a picioarelor. Se învârti în jurul sergentului, cu care nu se mai luptase până atunci. Will îşi dădu imediat seama cu ce fel de adversar se confrunta. Brian era puternic, dar lent.

Ignorând cele câteva strigăte de încurajare de pe margine, Will rămase locului, bine înfipt pe picioare. Brian atacă. Will pară prima lovitură, se ghemui ferindu-se de a doua şi se răsuci, îndreptând sabia pe care o ţinea cu ambele mâini spre spinarea adversarului. Armele nu aveau tăişul ascuţit pentru a evita rănirile serioase, dar forţa loviturii îl făcu pe Brian să cadă în genunchi cu un geamăt. Ridicând sabia, Will o lăsă cu vârful în jos peste gâtul băiatului cu o mişcare care l-ar fi ucis dacă ar fi fost dusă până la capăt. Uralele care se auziră de pe marginile terenului le făcură pe cele câteva păsări aflate în stejarul din apropiere să-şi ia zborul. Heraldul rosti numele lui Will, iar Brian se chinui să se ridice în picioare, după care îl îmbrăţişă scurt pe învingător înainte de a părăsi terenul.

Uralele se stinseră imediat ce se ridică Humbert de Pairaud. Pe bancă, alături de maestrul Angliei, şedeau maeştrii Scoţiei şi cel al Irlandei. Pe postamentul din faţa lor se găseau premiile: o sabie pentru câştigătorul grupei de vârstă mai mare şi, pentru grupul lui Will, o insignă cu doi cavaleri călărind un singur cal – o replică a sigiliului ordinului. Will se înclină în direcţia celor trei maeştri.

— Îl declar pe William Campbell, sergent al lui sir Owein ap Gwyn, maestru al terenului! răsună vocea lui Humbert. Campbell va lupta în ultimul duel. Maestrul se uită la Will. Poţi pleca, sergent.

Will se înclină din nou, apoi o luă la fugă spre cortul care fusese înălţat pe margine.

Cu doar o oră în urmă, Will ieşise al cincilea din cei treizeci de sergenţi din grupa lui la cursa de galop. Ieşise al patrulea la echitaţie, aproape căzând de pe cal şi nereuşind să atingă de trei ori inelul cu lancea. Însă când Garin câştigase şi Will văzuse cum victoria îi scapă printre degete, se ambiţionase şi ieşise primul în cursa de alergare pe jos şi îşi învinsese cei trei adversari în dueluri. Îi amorţise braţul în care ţinea sabia, dar simţea triumful ca pe un drog fierbinte în vene, înlăturându-i orice urmă de epuizare. Câştigase duel după duel şi acum ajunsese la o singură luptă distanţă de o posibilă victorie. Şi-ar fi dorit ca tatăl lui să fi fost acolo să-l vadă.

Când intră în cort, Will îl văzu pe Garin lângă masa unde se găseau armele. Testa greutatea unei săbii, făcând diverse figuri cu ea prin aer. Într-unul din colţuri se afla un sergent mai în vârstă care îşi desfăcea legăturile vestei de piele. Afară, terenul era pregătit pentru următorul duel.

Punând arma la loc pe masă, Garin se uită la Will.

— Bine lucrat.

— Mulţumesc, răspunse Will, fără să observe lipsa de entuziasm din vocea prietenului său. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul braţului. Am avut un adversar puternic. N-am crezut că o să-l înving. Zâmbi. Dacă o să câştigi duelul, ne vom întâlni în bătălia finală.

Garin dădu absent din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Garin ridică din umeri văzând că Will se încruntă. Nu există niciun premiu pentru locul doi.

— N-are nicio importanţă, rosti Will, luat prin surprindere. Dacă ne vom lupta în duelul final vom fi amândoi campioni, indiferent de cine va câştiga. Aşteptă ca sergentul mai în vârstă să-și scoată vesta şi să iasă din cort. Unde ai fost ieri? îl întrebă el pe Garin, coborându-şi vocea.

— Nicăieri, îi răspunse repede Garin. Adică am fost în armurerie, adăugă el, ducându-se să ia altă sabie de pe masă.

— Te-am căutat. Voiam să te întreb ceva. Will făcu o pauză. Când a fost unchiul tău ultima dată în Ţara Sfântă?

— S-a întors după ce a fost rănit la Herbiya, după ce sarazinii au cucerit Ierusalimul. De ce?

Will îşi muşcă buza.

— A păstrat legătura cu cineva de-acolo, poate cu un străin, care poate l-a vizitat?

Garin se întoarse.

— De ce întrebi aşa ceva? Dădu din mână înspre terenul de afară. În câteva clipe trebuie să ies şi să mă bat. Despre ce e vorba?

Will se uită în jur, când îl auzi pe herald rostind numele lui Garin.

— Nimic. Doar o nelămurire de-a mea despre Ţara Sfântă. Poate că ar trebui să-l întreb direct pe el. Ar fi mai bine să te duci. Îşi puse mâna pe umărul prietenului său. Mult noroc!

Garin rămase pe loc uitându-se la terenul din afara cortului, apoi ieşi, strângând cu putere sabia.

Garin deschise atacul cu o serie de lovituri puternice care îl determinară pe adversar să dea înapoi. Acesta îşi reveni şi trecu la contraatac, cu un chip pe care se citea concentrarea. Cei doi începură să se tatoneze, ajungând în centrul terenului de luptă. Asistenţa încremenise, singurul sunet care se auzea fiind cel al săbiilor încleştate. La scurt timp după asaltul de deschidere, Garin reuşi să taie tunica adversarului şi să-i marcheze braţul cu o linie roşie. De pe margine se auziră chiote. Will nu-şi mai văzuse niciodată prietenul luptând atât de bine. Garin se mişca graţios, fiecare lovitură fiind precisă şi puternică, obosindu-şi adversarul.

Garin pară câteva lovituri scurte, pivotă uşor pe picioare şi se întoarse spre stânga adversarului. Două dintre fandările lui rapide ca un fulger fuseră respinse, celălalt sergent fiind însă nevoit să se răsucească pentru asta. Garin făcu o fentă spre dreapta, dar oponentul său nu căzu în capcană, ci păşi în faţă ca să-l întâlnească. Se ciocniră cu forţă, iar Garin se dezechilibră şi căzu în genunchi. Dar lupta nu se terminase încă. Blocând loviturile celuilalt sergent, Garin se ridică în picioare şi-şi reluă şirul de fandări rapide, forţându-l pe adversar să se retragă. În acel moment, Garin aruncă o privire spre banca judecătorilor. Jacques discuta cu maestrul Irlandei.

Sabia deveni brusc extrem de grea în mâna lui Garin. Încheietura mâinii lui nu mai avea flexibilitate – permiţându-i să execute mişcările fluide executate la început –, ci deveni rigidă, asta însemnând că fiecare lovitură era mai lentă şi fiecare parare, mai chinuitoare. Will îl văzu cum ratează ocazia de a-l atinge cu sabia din lateral şi cum abia reuşeşte să pareze o lovitură joasă, ca de coasă, îndreptată spre coapsa lui. Adversarul remarcase şi el schimbarea şi trecuse acum la atac. Sergenţii începură să chiuie, simţind iminenţa victoriei. Garin dădu o nouă lovitură cu jumătate de inimă. Will văzu cum strânsoarea lui slăbeşte. Sabia îi căzu din mână, încercă să o

recupereze, dar nu se dovedi suficient de rapid. Adversarul se repezi spre el şi îi tăie vesta de piele. Sergentul scoase un strigăt de triumf, ridicându-şi sabia, iar heraldul anunţă încheierea luptei. Will se uită cum Garin rămâne pe loc, uitându-se fix la Jacques, fără să-ncerce să-şi recupereze sabia. Cavalerul se ridicase în picioare, cu o expresie rece ca moartea. Garin porni spre cort, cu capul plecat. Will încercă să-şi croiască drum prin mulţimea de sergenţi entuziaşti ca să se ducă după el, dar se opri când numele lui fu anunţat pentru duelul final. Ezită câteva clipe, apoi se îndreptă spre terenul de luptă.

Când intră în cort, Garin îşi smulse vesta şi o aruncă pe jos. Se sprijini de bancă. Simţea cum nodul care se pusese în gât ameninţa să îl sufoce. Privirea i se înceţoşă şi atunci clipi cu furie, hotărât să nu lase cale liberă lacrimilor. Dacă începea să plângă, nu se credea în stare să se mai oprească.

— Ieşi.

Garin tresări auzind vocea. În deschizătura cortului era Jacques. Silueta lui înaltă umplea spaţiul. Lumina din spatele lui era prea puternică pentru ca Garin să-i poată vedea faţa, dar băiatul ştia ce expresie se oglindea pe chipul unchiului său. Totul se citea în vocea lui. Garin simţi cum în vintre i se formează un ghem, ca un şarpe al groazei care-i îngheaţă măruntaiele.

— Domnule, îngăimă el. Îmi pare rău… eu…

— Scuteşte-mă de scuzele tale, rosti Jacques cu acelaşi ton rece şi dur pe care Garin îl ura. Vino cu mine.

— Dar turnirul…?

Garin se dădu în spate, lovindu-se de bancă în vreme ce Jacques făcu un pas înainte.

Cavalerul îl apucă de braţ pe băiat şi îl scoase din cort. Pe jumătate împiedicându-se, pe jumătate alergând ca să ţină pasul cu unchiul său, Garin se uită înapoi în vreme ce era tras spre clădirile preceptoriului şi îl zări pe Will şarjând pe terenul de luptă, rotindu-şi în acelaşi timp sabia.

În curte era linişte. Doar câţiva servitori îşi vedeau de treburile lor. Câţiva se uitară din curiozitate la Garin şi la Jacques. Băiatul ar fi vrut să-i cheme şi să îi implore să-l salveze. Dar era incapabil să vorbească şi, oricum, n-o putea face: mândria lui nu putea fi atât de uşor învinsă, nici măcar de teroare. Când ajunseră în zona destinată cavalerilor, Jacques îl forţă să urce pe scări şi deschise cu putere uşa de la sala cea mare.

— Înăuntru, zise el, împingându-l pe Garin.

Băiatul se întoarse, masându-şi braţul, în vreme ce unchiul lui închidea uşa.

— Domnule, eu…

Vorbele îi rămaseră în gât când cavalerul îi trase cu sete un dos de palmă peste faţă, aruncându-l în masă, care se zgudui zdravăn. Un vas de lut se rostogoli şi căzu pe podea, făcându-se ţăndări. Garin se lovi cu şoldul de colţul ascuţit al mesei şi ţipă. Durerea se adăuga acum şocului primei lovituri primite. A doua palmă veni o clipă mai târziu, când Jacques făcu un pas înainte şi îl lovi cu pumnul peste cap. Garin îşi ridică braţele ca să se apere.

— Te rog, unchiule! imploră el, ferindu-se în măsura în care putea, în vreme ce loviturile începură să curgă asupra lui. În ciuda forţei palmelor şi pumnilor, dar şi a sângelui care începuse să-i curgă din nas şi din buza spartă, reuşi să rămână în picioare. Ar fi fost mai rău dacă se prăbuşea la podea. Unchiul şi-ar fi folosit cizma. *Te rog!*

— Ţi-am spus că vreau să învingi! tună Jacques, gâfâind din pricina efortului. Ce ţi-am spus?

— Să înving, ţipă Garin, mi-ai spus să înving. Dar n-am putut… am…!

— Te-am văzut, neobrăzatule! Ai pierdut intenţionat lupta! Ca să-mi faci mie în ciudă, nu? Jacques îl prinse pe Garin de umeri şi îl scutură zdravăn. *Nu-i aşa?*

— Nu!

De afară se auziră chiote dinspre terenul de luptă. Jacques îi dădu drumul lui Garin. Printre urale se auzi numele lui Campbell strigat de herald. Deja roşie, faţa lui Jacques deveni pământie. Cavalerul sudui amarnic, apoi se întoarse către nepotul lui.

— Auzi? L-ai lăsat pe nemernic să câştige!

Distras de strigăte, Garin îşi ridică prea târziu braţul ca să se protejeze de lovitura brutală care se abătu asupra feţei lui. Şocul îl făcu să se împleticească până în colţul dinspre fereastră al încăperii. Rămase acolo câteva clipe, aproape suspendat în aer, apoi se scurse încet la podea. Obrajii în flăcări şi amprenta roşie a palmei primite se adăugară la rănile mai vechi care începeau să se redeschidă. Îşi simţea faţa plină de sânge, iar nasul începu să-i curgă.

— Ridică-te!

— Nici măcar nu te-ai uitat, zise Garin, luptându-se să vorbească şi simţindu-şi pieptul greu.

— Ce?

Garin se uită la unchiul lui, fără să mai încerce să-şi oprească lacrimile.

— Nu m-ai privit luptând. Te-am văzut! Vorbeai cu maestrul Irlandei!

— Îi spuneam cât de impresionat sunt de tine! replică Jacques pe un ton plin de dispreţ.

Garin clătină din cap, plângând de-a binelea acum.

— Nu e vorba doar de ziua de azi. Mereu e la fel. Vrei să fac totul. Se ridică, sprijinindu-se de perete, tremurând, dar adoptând o atitudine sfidătoare. Dar chiar şi atunci când fac totul nu eşti mulţumit. Cum să te mulţumesc? Nu mi-ai dat niciodată vreo ocazie!

— Ţi-am dat toate ocaziile, băiete! Toate ocaziile pe care tatăl tău şi cu mine nu le-am avut când…

— *Eu nu sunt tu*! ţipă Garin, păşind în faţă, cu pumnii încleştaţi şi cu ochii albaştri scăpărând de durere, umilinţă şi furie. Nu sunt tu, nu sunt tata şi nu sunt fraţii mei! Ştiu că nu sunt suficient de bun ca să fiu. *Ştiu* asta! Dar am încercat mereu să dau tot ce am mai bun!

Jacques îşi privi nepotul, pe care nu-l mai auzise niciodată vorbind atât de deschis şi de plin de pasiune. Văzu sângele, lacrimile şi amprenta propriei palme pe chipul băiatului şi în minte îi apăru imaginea fratelui său, Raoul de Lyon.

Pe o stradă prăfuită din oraşul Mansurah, Raoul agoniza, cu spatele frânt şi pieptul străbătut de trei săgeţi. Calul îl aruncase din şa la scurt timp după ce un grup de soldaţi mameluci, sub comanda lui Baybars, aruncaseră drugi de lemn de pe acoperişuri ca să blocheze ulițele înguste ale oraşului şi să-i prindă pe cavaleri într-o capcană mortală. În apropiere, zăceau cadavrele celor doi fii mai mari ai lui Raoul. Lupta continuase, lăsând uliţa plină de leşuri, şi abia când zgomotele bătăliei se îndepărtaseră, Jacques îngenunchease lângă fratele lui şi-i luase trupul însângerat şi frânt în braţe.

— *Să ai grijă de soţia şi de fiul meu, frate,* rostise Raoul cu ultimele puteri.

Murise înainte ca Jacques să mai apuce să-i răspundă.

— Fac asta pentru tine, zise cavalerul, mai potolit acum, continuând să-l privească pe Garin. Trebuie să înţelegi asta.

Băiatul plângea prea tare ca să-i răspundă.

— Garin! Jacques se duse la el şi îşi puse mâinile pe umerii lui. Uită-te la mine. Băiatul încercă să se întoarcă, dar cavalerul îl apucă de bărbie. Crezi

că eu vreau să te pedepsesc? Mă obligi să fac asta când nu reuşeşti să realizezi ceea ce eu ştiu că eşti capabil să realizezi.

Garin îl privi pe Jacques. Ochiul drept începea să i se umfle şi să i se închidă.

— Voi fi făcut cavaler, unchiule, rosti el cu greutate. Nu trebuie să mă pedepseşti. Voi readuce onoarea familiei noastre şi o voi face fericită pe mama. Nu va mai fi obligată să trăiască în casa aceea insalubră. Voi face toate astea*, jur!*

— Dar eu nu mă refeream la a fi făcut cavaler, răspunse Jacques frustrat. Sunt alte lucruri pe care mi le doresc pentru tine. Lucruri despre care nu ştii nimic. Se duse la fereastră şi se sprijini de pervaz. Pe terenul de luptă, numele lui Will continua să fie scandat. Se întoarse către nepotul lui. Templul înseamnă mai mult decât ştii tu. Făcu o pauză lungă. Aparţin unui grup de oameni, *fraţi,* din cadrul ordinului nostru. Acum am rămas puţini, dar încă suntem puternici. În ultimul secol, după înfiinţarea Frăţiei noastre, mulţi ne-au slujit cauza, conştient sau nu. O vreme, regele Richard Inimă-de-Leu a fost unul dintre patronii noştri. Dar noi lucrăm în secret şi nici măcar Marele Maestru n-are habar de existenţa noastră. Ni se spune Anima Templi, Sufletul Templului.

Garin clătină uluit din cap.

— Nu pricep. Ce face grupul ăsta? Şi în ce fel eşti implicat?

Jacques ridică mâna.

— Încă nu-ţi pot spune tot, dar cu timpul o voi face. Momentan, suntem cu toţii în mare pericol. Ni s-a furat ceva foarte valoros care, dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie, s-ar putea dovedi fatal pentru noi şi poate chiar pentru Templu.

— Despre ce e vorba?

Jacques ezită. Pe chip i se citea în mod clar nehotărârea.

— Spune-mi, unchiule, îl imploră Garin. Dacă nu ştiu ce vrei de la mine, nu te voi mulţumi niciodată.

Cavalerul se uită iarăşi la el. După câteva clipe lungi, vorbi, cu voce înceată:

— Se numeşte Cartea Graalului. Este codul nostru şi conţine ceremonia de iniţiere şi detalii ale planurilor noastre, planuri de care nimeni nu trebuie să afle până ce noi nu vom fi pregătiţi să le punem în aplicare. După ce voi escorta bijuteriile Coroanei spre Paris, voi rămâne acolo ca să ajut la

căutarea cărţii. Se apropie de Garin. Vreau să mă însoţeşti şi să te întâlneşti cu conducătorul grupului nostru, Everard. Am sperat dintotdeauna că într-o bună zi îmi vei lua locul, dar ca să fii membru al Frăţiei trebuie să ai anumite calităţi, şi doar un om cu mare tărie de caracter îl poate impresiona pe Everard. Îmi pare rău, Garin. Niciodată nu mi s-a părut că a-i învăţa pe alţii este uşor. Temându-mă să nu fiu acuzat că nu sunt imparţial, probabil că te-am tratat mai dur decât pe ceilalţi. Dar intrarea în organizaţia noastră reprezintă o imensă responsabilitate, genul de responsabilitate pe care doar câţiva o pot purta pe umeri. De-asta te împing de la spate şi de-asta tu trebuie să fii mai bun decât băieţi precum Campbell. De-asta fac ce fac, încheie el, atingând obrazul nepotului său.

Oftă adânc şi îl luă pe băiat în braţe.

Garin îşi pironi privirea în podea. Auzea bătăile inimii unchiului său, rapide şi puternice. Închise ochii şi în minte îi reveniră cuvintele prinţului Edward: *Dacă vei spune cuiva despre această întrevedere… Mă voi asigura ca tu şi familia ta să vă petreceţi viaţa asta şi cealaltă admirând priveliştea oraşului de pe podul Londrei.* Sângele care-i curgea din nas pătă mantia albă a unchiului său.

***

Templul Nou, Londra
19 octombrie 1260

Elwen se plimba nervoasă prin încăpere, cu braţele încrucişate la piept. Era îmbrăcată cu o pelerină cu mâneci strâmte din in verde-deschis, iar în talie avea o centură din mătase aurie. Bluza îi era largă, iar fusta lungă o făcea să pară şi mai înaltă. Cina rămăsese neatinsă pe masa de lângă pat. Servitorul i-o adusese cu o oră în urmă, iar friptura se acoperise deja de o pojghiţă de grăsime sleită. Elwen strâmbă din nas. Aflată în anexa de lângă camerele cavalerilor unde se găsea garderoba preceptoriului, încăperea era mică şi mobilată spartan. Owein îi spusese că era magazia croitorului. Mirosea a lână şi piele veche. Lângă fereastră se afla un dulap în care atârnau câteva rochii şi o mantie albastru-închis. În afară de tava cu mâncare, pe masă se găseau o broderie şi câteva aţe colorate. Terminase de cusut jumătate din model: două dealuri, printre care curgea un râu albastru.

Elwen se duse la fereastră. Norii alergau pe cer. Pentru câteva clipe, din spatele lor se ivi soarele şi Elwen închise ochii din pricina strălucirii lui. Se

răsuci pe călcâie când auzi o bătaie în uşă.

— Elwen?

Auzind vocea lui Owein, înfundată din pricina lemnului gros, fata trase drugul de protecţie şi deschise uşa.

— Unchiule! îl întâmpină ea cu un zâmbet.

Owein intră şi închise uşa în urma lui. O trase pe fată spre el şi o sărută pe frunte. Când se dădu înapoi, privirea îi căzu asupra tăvii cu mâncare.

— Nu te-ai atins de masă.

— Nu mi-e foame.

Owein pipăi.

— Nu te simţi bine?

Elwen se îndepărtă.

— Nu, unchiule, doar că… Oftă adânc. Cât trebuie să mai stau aici? Mă simt ca la închisoare. Ieri nici măcar nu mi s-a permis să urmăresc turnirul. I-am auzit aclamând numele sergentului tău. El a învins?

— Trebuie să stai în camerele tale, replică Owein deopotrivă cu blândeţe şi cu fermitate. Nu putem abuza de bunăvoinţa maestrului. Dacă n-ar fi acceptat să te găzduiască aici, nu ştiu unde te-aş fi putut trimite.

— Îi sunt recunoscătoare pentru bunăvoinţă. Elwen se duse la masă, prefăcându-se că-şi studiază broderia. Dar o să înnebunesc dacă va mai trebui să stau închisă în camera asta multă vreme.

— De fapt, acesta e motivul pentru care am venit, Elwen. Vei pleca în curând.

— Protectoarea mea? Se simte mai bine?

Owein se uită în ochii fetei. Luând-o de mână, o conduse spre pat.

— Mă tem că nu, rosti el, îndemnând-o să ia loc. Protectoarea ta a murit, Elwen. Infirmeria din oraş m-a anunţat în această după-amiază. Evoluţia bolii a fost rapidă şi doctorul n-a mai putut face nimic. Owein se aşeză pe pat alături de Elwen şi îi înconjură umerii cu braţul. Îmi pare rău, dragostea mea. Ştiu că erai fericită acolo.

Fata îşi privea mâinile.

— Da. Rămase tăcută o vreme, după care, trăgând adânc aer în piept, îşi şterse lacrimile. Ce se va întâmpla cu mine? Voi rămâne aici?

Owein o strânse de umeri.

— Adăpostul acesta e doar temporar, Elwen. Templul nu e un loc potrivit pentru o femeie.

— Mă refeream la Londra. Elwen se răsuci spre el, cu ochii ei mari strălucind. Nu vreau să mă întorc în Powys, unchiule.

Owein zâmbi.

— Nici nu va trebui să o faci. Am trimis un mesaj unui camarad de-ai mei din Bath. Charles s-a retras din serviciul activ acum câţiva ani, din pricina unei răni, şi acum are grijă de una dintre fermele unde sunt crescuţi caii pentru Templu. Are o proprietate în afara oraşului şi sunt convins că te va primi în casa lui.

— Bath? Vocea lui Elwen trăda dezamăgirea. Mie îmi place aici.

Owein o mângâie pe păr.

— Peste trei zile plec la Paris. Nu ştiu când mă voi întoarce, iar până atunci nu voi avea răgazul să-ţi caut o locuinţă potrivită în oraş. Îţi va plăcea la Bath. Proprietatea lui Charles este cu siguranţă mai mare decât cele cu care ai fost obişnuită. Owein îi zâmbi în chip de încurajare. Charles are trei fete, una chiar de vârsta ta. Sub protecţia lui vei primi educaţia necesară unei tinere doamne.

Elwen ridică un colţ al păturii de pe pat şi trase de un fir deşirat.

— Cât voi sta acolo?

— Cel mult un an, până când vei ajunge la vârsta potrivită.

— Vârsta potrivită? întrebă ea încet. Potrivită pentru ce anume?

— Pentru măritiş, de îndată ce-ţi voi găsi un pretendent pe măsură.

— Unchiule! Elwen încercă să râdă. Dar nu vreau să mă mărit!

— Nu acum, bineînţeles, replică el.

— Nu! ripostă Elwen cu vehemenţă. Niciodată!

— Cu timpul te vei obişnui cu ideea, insistă Owein cu fermitate.

— E singura mea opţiune?

— Poţi alege să te măriţi sau să fii închisă într-o mănăstire.

— Nu vreau nici asta, replică ea imediat. Cel puţin lasă-mă să stau în Londra până când… Inspiră adânc. Până când îmi vei găsi un pretendent.

Owein îşi luă mâinile de pe umerii ei.

— Îmi pare rău, Elwen, dar nu poţi rămâne aici. Ferma din Bath este cel mai bun adăpost pe care ţi-l pot oferi şi care-ţi va aduce numeroase oportunităţi pentru viitor. Nu te-ai bucurat de îndrumările unui tată şi ştiu că te-ai obişnuit cu libertatea, dar ai trecut de vârsta la care să faci ce vrei şi să te duci unde vrei. Ai nevoie de o mână fermă care să te îndrume şi de instruirea necesară unei tinere femei. I-am promis mamei tale că voi avea

grijă de tine ca şi cum ai fi fiica mea. Elwen deschise gura să riposteze, dar Owein i-o reteză scurt: Nu voi permite să se treacă peste voinţa mea. Se ridică de pe pat. Mă aştept să primesc veşti de la Charles în următoarele săptămâni. Dacă totul decurge bine, când mă voi întoarce de la Paris vei pleca la Bath.

Se duse la uşă şi o deschise. Privi înapoi spre fată ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar plecă fără a mai scoate vreo vorbă, închizând încetişor uşa după el.

Rămasă singură, Elwen se cuprinse cu braţele şi se duse în mijlocul încăperii micuţe. Simţea că pereţii se prăbuşesc peste ea. După ce mama ei rămăsese văduvă şi sărăcia o forţase să îşi ia o slujbă în gospodăria unui proprietar de pământuri, Owein o urcase în şaua calului şi o dusese la Londra. Când fata izbucnise în plâns, unchiul ei crezuse că o face de tristeţe. În realitate, Elwen plânsese de uşurare.

În Powys, mama ei pleca dimineaţa devreme, tăcută şi palidă, pentru o zi de muncă istovitoare ca servitoare. Elwen trebuia să-şi îndeplinească propriile sarcini, adică să cureţe cele două odăi ale cocioabei umede şi întunecoase, să hrănească scroafele şi cei câţiva pui amărâţi pe care îi ţineau. După ce îşi termina treburile alerga pe câmpurile care îi dădeau senzaţia de libertate, căutând copaci în care să se caţere sau copii cu care să se joace. Pe urmă erau după-amiezile reci, în care îi urmărea pe fermieri şi pe fiii acestora întorcându-se de pe izlazuri şi strigându-se unul pe celălalt de parcă erau o mare familie. Pe măsură ce trecuse timpul, mama lui Elwen devenise tot mai retrasă, până când ajunsese ca o umbră care se prelingea pe lângă viaţa copilei ei. Orice voce ridicată sau orice izbucnire în râs păreau să-i provoace dureri, astfel încât Elwen învăţase să trăiască în tăcere. Când ajunsese la Londra, fata stătuse primele trei zile lângă uşa casei protectoarei ei, ascultând pur şi simplu zgomotul oraşului.

Anii petrecuţi frecând podelele ca să aibă ce să pună pe masă seara o transformaseră pe mama ei într-o umbră de femeie, care nu mai putea să dăruiască sau să primească iubire, care uitase să mai simtă sau să viseze ceva. Owein nu înţelegea. El cunoştea doar genul de moarte care era adusă de vârful unei săbii.

— Will Campbell!

Will căra găleţi cu apă către grajd pentru a umple jgheaburile. Când se auzi strigat, ridică privirea şi văzu doi sergenţi venind spre el.

— Te-am urmărit luptându-te în turnir, zise unul dintre ei, un băiat pistruiat şi cu nasul cârn.

— Şi ce-i cu asta?

— Putem vedea insigna? întrebă celălalt.

Will oftă, dar lăsă găleţile jos şi îşi băgă mâna în buzunarul tunicii. Scoase de acolo premiul primit în turnir.

— Uite, zise el, dându-i insigna pistruiatului.

Băiatul o luă plin de respect şi se lăsă pe vine ca să o studieze împreună cu prietenul lui. Will zări o uşă deschizându-se în clădirea de vizavi de el: infirmeria. Un sergent ieşi de acolo.

— Cum ai făcut ultima mişcare? întrebă pistruiatul.

Will nu-i răspunse. Sergentul care ieşise din infirmerie era Garin. Will îşi dăduse seama că era el doar după păr, căci chipul îi era de nerecunoscut.

— Maică Precistă! icni el, neluând în seamă surprinderea sergenţilor la auzul blasfemiei.

Smulse insigna din mâinile celor doi şi o luă la fugă. Prietenul lui avea ochiul drept umflat şi închis, iar pleoapa părea nefiresc de roşie şi de flască. Pielea din jur era de un vineţiu-închis, gălbuie şi umflată pe margini. Şi buza îi era umflată, iar pielea crăpase acolo unde fusese lovită. Întreaga parte dreaptă a feţei părea borcănată, ca şi cum Garin şi-ar fi băgat o cârpă în gură, în dreptul obrazului.

— Garin? Cum…?

— Lasă-mă în pace, mormăi băiatul, cu o voce deformată ca şi chipul.

Will puse insigna în buzunarul tunicii şi îl prinse pe Garin de umăr.

— Ciclopul ţi-a făcut asta?

— Nu-i spune aşa!

Garin îşi smulse braţul şi porni în grabă spre pasajul care ducea la docul preceptoriului. Will îl urmă.

Endurance, nava care avea să-i ducă la Paris, era deja amarată. Carena rotundă, cu cele două catarge, marginile înalte şi construcţiile de pe punţile de la pupa şi prora o făceau să fie pântecoasă, menită transportului de mărfuri, spre deosebire de corăbiile de război zvelte. Deasupra punţilor, velele se încrucişau ca nişte pânze de păianjen, iar de catargul de la prova flutura în vânt drapelul alb şi negru al Templului, cel care-i însufleţea în luptă. De gardă pe navă, marinarii din echipaj îşi ridicară imediat privirile

văzându-i pe cei doi sergenţi apropiindu-se în grabă de docuri, apoi se întoarseră la jocul lor de dame.

Garin se opri, cu pumnii încleştaţi, apoi se lăsă să cadă pe platforma docului.

Will se aşeză lângă el, privind înspre apă. Tamisa reflecta soarele ca o oglindă spartă, într-un milion de cioburi de lumină. Strălucirea apei îl făcea să lăcrimeze.

— Cum de a putut face aşa ceva? Eşti carne din carnea lui.

— Am pierdut turnirul. Era furios.

— Când s-a întâmplat?

— Ieri.

Will dădu din cap.

— Nu te-am văzut la cină. Eram îngrijorat.

Pe chipul lui Garin nu se putea citi nimic.

— Rănile nu mă deranjează. Le-am meritat. Am dat greş.

— Le-ai meritat? Will clătină din cap. Infirmierul ce a spus?

— Că ar trebui să văd din nou când se va redeschide ochiul.

— Iisuse!

— Poate că îmi va pune un petic peste ochi, zise Garin, uitându-se în altă parte. Scoase o pungă de pânză din buzunar. Era plină cu o substanţă verde-închis, cu un miros înţepător. Fratele Michael mi-a dat o pomadă pentru umflătură.

Garin studie punga câteva clipe, apoi dădu s-o arunce în apele fluviului.

Will îl prinse de braţ.

— Nu! Te va vindeca.

Garin se uită fix la el, apoi izbucni în râs.

Sunetul ascuţit şi forţat îl irită pe Will. Acesta se bucură când râsetul fu brusc curmat.

— M-aş putea duce la Owein. Poate că vorbeşte el cu unchiul tău ca să-l roage să înceteze cu toate astea.

— Este o problemă de familie, ripostă imediat Garin. N-are nimic de-a face cu Owein… sau cu tine. Las-o baltă.

— Nemernicul a mers prea departe de data asta, murmură Will. Poate că ar fi mai bine să-l înfrunţi.

— Aşa cum ai făcut tu cu tatăl tău? i-o întoarse Garin.

— Situaţia nu era aceeaşi. Tata nu m-a bătut niciodată.

— Odată mi-ai spus că ţi-ai fi dorit să o facă, replică Garin. Pumnii lui ar fi fost mai buni decât tăcerea, aşa mi-ai zis.

Will scrâşni din dinţi şi se uită în altă parte.

— Nu discutăm despre mine acum.

— Unchiul vrea să mă înveţe cum să fiu comandant. Vrea doar ce-i mai bun pentru familia noastră, la fel ca şi mine. M-a pedepsit pentru că am greşit. Nu e un om rău. E vina mea că nu fac lucrurile aşa cum trebuie.

— Cum poţi spune asta? El a schimbat totul! *Tu* te-ai schimbat. Pe vremuri ne distram împreună, nu?

— Am aproape paisprezece ani, Will, la fel ca şi tine. Dacă Owein nu te-ar fi ţinut în braţe, probabil că ai fi fost dat afară de luni de zile din pricina tuturor regulilor pe care le-ai încălcat doar pentru că ai crezut că e distractiv. Trebuie să începi să te comporţi ca un bărbat.

— Dacă a fi bărbat înseamnă să-ţi pierzi simţul umorului, atunci o să rămân aşa cum sunt acum. Iar majoritatea regulilor sunt *inutile.* Ne spun cum să tăiem brânza la masa de seară! Nu asta înseamnă să fii cavaler.

— Uneori, cred că nici măcar nu vrei să ajungi cavaler, zise Garin, pufnind.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, ripostă Will, iritat de cursul conversaţiei. Unchiul tău n-ar fi trebuit să facă asta. A trecut dincolo de o simplă pedeapsă, aşa cum ai numit-o tu.

Garin se strădui să râdă.

— Crezi că e prima persoană care mă bate? Mama mă lovea cu un băţ când făceam ceva ce nu-i plăcea, iar profesorul meu… el era altfel. Dacă nu înţelegeam ce preda, el alegea centura. Ochii lui Garin aruncau scântei. Tu nu ştii cum e să ai un nume cu pretenţii şi ce trebuie să faci pentru ca toată lumea să fie fericită. Se uită la prietenul lui. Nu înţelegi nimic, Will. Nu *ştii.*

— Uite ce e, Garin, rosti Will încet, poate că există o cale de a-l face să nu te mai trateze astfel. Cred că pregăteşte ceva. În primul rând, şi-a împrumutat calul cuiva, unui bărbat care…

— N-ai înţeles niciodată de ce mă tratează aşa, îl întrerupse Garin, fără să-l asculte. Vrea să fac totul bine. Poate că dacă Owein te-ar fi tratat cu mai multă fermitate *ai fi ajuns* un sergent mai bun.

— Ce? exclamă Will, surprins.

— Ţie îţi ies toate pentru că eşti bun la lupta cu sabia. Nu iei nimic în serios, dar n-ai să ajungi comandant, ca mine. Eşti cu adevărat un nimeni!

Cuvintele lui Garin rămaseră suspendate în aer. Băiatul oftă adânc. N-am vrut să spun aşa ceva, murmură el. Dar asta crede unchiul meu. Spune că nu eşti un tovarăş bun pentru mine şi că mi-ar fi interzis să mai vorbesc cu tine dacă n-am fi fost parteneri la antrenamente. Te învinuieşte pentru o mulţime de lucruri pe care eu le fac prost.

— Aha.

Will îşi supse buza. Luă o piatră de pe jos şi o aruncă spre carena navei. Piatra lovi lemnul cu un zgomot moale, apoi căzu în apă.

Will se ridică în picioare. Îşi băgă mâna în buzunarul tunicii şi atinse cu degetele insigna primită ca premiu. Intenţionase să i-o dăruiască tatălui său, ca dovadă, îşi zisese el, că acesta putea să fie mândru de el şi era încă suficient de bun ca să-i fie fiu. Dar tatăl lui nu era acolo. Tatăl lui nu-l văzuse antrenându-se ore întregi în fiecare dimineaţă, nu-l văzuse câştigând turnirul, nu-l văzuse stând treaz noaptea, ţinând blestemata aia de sabie şi holbându-se în gol în întuneric, încercând să uite. Will se opri câteva clipe, apoi scoase insigna din buzunar. Pipăi siluetele celor doi cavaleri şi i-o dădu prietenului său.

— Ţine.

Garin se ridică şi privi fix insigna.

— Nu vreau premiul tău, rosti el, băţos.

— Nu mai este un premiu, replică Will, luând mâna lui Garin şi împingându-i insigna în palmă. Este un cadou.

Garin nu rosti nimic câteva clipe, apoi mâna lui strânse insigna.

— Mulţumesc, rosti el încet.

Will dădu din cap şi îşi băgă mâinile în buzunarele tunicii. Garin deschise gura ca pentru a spune ceva, după care renunţă şi plecă de acolo. După ce prietenul său se îndepărtase, Will se aşeză pe parapetul docului şi se sprijini pe coate, urmărind o barcă de pescuit care urca pe fluviu. În acel loc, traficul era întotdeauna intens. Navele aduceau condimente, sticlă, textile şi vin din Bruges, Antwerp, Veneţia şi chiar Acra pentru a fi vândute pe tot teritoriul Britaniei. Primăvara trecută, căpitanul unei galere de comerţ genoveze se apropiase într-atât de mult de doc, încât îi aruncase lui Will două portocale mari şi un pumn de curmale. În acea noapte, el şi Garin avuseseră parte de un ospăţ regesc.

Will luă o altă piatră din zid şi o aruncă. Proiectilul lovi apa şi dispăru, generând cercuri concentrice la suprafaţă. Garin se înşela. Will nu încălcase

regulile pentru că i se părea distractiv. Nesfârşitele corvezi, rugăciuni şi mese desfăşurate într-o tăcere reverenţioasă îl transformaseră într-un introvertit, dându-i răgazul să gândească. Gânduri care nu puteau fi alungate decât de lupta pe teren, de fiorul pe care-l genera, de concentrarea pe care o cerea. La fel se întâmpla şi atunci când făcea ceva ce nu trebuia: emoţia estompa umbrele şi făcea amintirile să pălească.

Când începu să se lase seara şi temperatura să scadă, Will porni încet prin pasajul îngust care ducea la preceptoriu. Trecu de armurerie şi merse mai departe spre capelă. Pe zidul jos care înconjura cimitirul şedea o siluetă într-o mantie albastru-închis. Era Elwen. Fata privea spre livadă, iar părul lung îi flutura în vânt. Will vru să treacă mai departe, apoi se răzgândi.

— Elwen?

În ciuda înserării, băiatul văzu că fata plânsese.

— Ce vrei, Will Campbell? replică ea, privind în altă parte.

Will ridică din umeri şi se întoarse să plece.

— Aşteaptă! îl opri Elwen. Stai. Mi-ar face plăcere un pic de companie.

Will se aşeză pe zid lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul, privind-o.

— Plec.

Curăţându-şi o unghie, tânăra îi povesti ce îi spusese Owein.

— Îmi pare rău, rosti el, stingherit, după ce ea termină.

Elwen se îmbătoşă auzind tonul lui.

— De ce să-ţi pară rău? Nu tu trebuie să te măriţi cu cine ştie ce bătrân urât!

— Mă refeream la protectoarea ta. Îmi pare rău că a murit.

Elwen îşi şterse faţa cu mâneca şi îi evită privirea.

— Şi mie, dar… Tonul ei se înmuie. Nu vreau să mă duc la Bath. Râse amar. Acum nu voi mai vedea Ţara Sfântă, nu?

Will se uită la ea surprins.

— Vrei să faci un pelerinaj?

— Nu un pelerinaj. Elwen se întoarse spre el, netezind faldurile mantiei peste fustă. În satul în care locuiam era un om care fusese în Ţara Sfântă. Mi-a spus că acolo sunt oraşe cu castele şi turnuri de aur, iar marea e atât de albastră că îţi răneşte ochii. Mi-a zis că sunt locuri unde nu plouă niciodată. În Powys ploua mereu. Ochii fetei scânteiau în ultimele licăriri ale luminii zilei. Vreau să văd totul. *Totul.* Totul şi toate despre care obişnuiam să

inventez poveşti. Dacă aş fi rămas în Powys n-ar mai fi trecut mult timp până ce mama m-ar fi căsătorit cu un fermier. Aş fi crescut porci şi copii şi n-aş fi văzut altceva în afara terenului din faţa cocioabei în care aş fi locuit. Aveam o prietenă în Powys, de aceeaşi vârstă cu mine, care a fost promisă unui bărbat mai mare cu douăzeci de ani ca ea. Cred că acum e măritată şi freacă podelele casei lui. Aceeaşi soartă mă aşteaptă şi pe mine aici. Elwen se ridică în picioare şi îşi înfăşură mai bine mantia în jurul trupului. Eu vreau să călătoresc, să văd diverse locuri, nu să îmbătrânesc săracă şi nefericită ca toată lumea din locul în care m-am născut. Ca mama mea. Aş muri înainte să se întâmple asta, adăugă ea cu duritate. Chiar aşa. Will deschise gura ca să spună ceva, dar ea i-o reteză. Şi să nu-mi zici că doar bărbaţii pot călători. În Ţara Sfântă au plecat o mulţime de femei şi de fete. Protectoarea mea mi-a povestit despre Cruciada Copiilor.

— Cruciada Copiilor nu poate fi luată în discuţie. Au ajuns doar până în Marsilia, unde au fost vânduţi ca sclavi. Dar nu asta am vrut să zic. Vreau să spun că te înţeleg. Dacă aş putea, aş pleca şi eu chiar mâine. Crede-mă.

— Pentru război, replică ea fără nicio intonaţie.

— Nu.

— Şi atunci de ce te antrenezi dacă nu pentru luptă?

Will oftă.

— Voi pleca în Ţara Sfântă ca să lupt, acceptă el, dar nu de asta vreau să mă duc acolo.

— Atunci de ce?

— Vreau să-mi văd tatăl.

— Deci am avut dreptate cu ce am spus? Ţi-e dor de el?

Will se ridică de pe zid.

— Nu ştii dacă nu vei vedea Ţara Sfântă. Owein a spus că vei sta în Bath doar un an.

— Şi tu crezi că *soţul* meu mă va lăsa să plec? Nu. Cred că voi fi prea ocupată cu copiii şi făcutul pâinii. Asta fac nevestele, nu? Nu asta e datoria lor?

— Nu întotdeauna, răspunse, nesigur, Will.

— Nu? Mama ta nu făcea toate astea?

— Eu spun doar că nu ştii niciodată ce se poate întâmpla. Pe lângă el trecură câţiva sergenţi, pasul lor de marş bătătorind solul. O parte dintre ei se uitară întrebători la Elwen. Ar trebui să plec, încheie el.

— Mă bucur că te-am întâlnit din nou, Will Campbell.

Will dădu să plece, apoi se uită din nou la ea.

— Odată, Owein mi-a spus că un bărbat îşi croieşte singur destinul. Poate că asta e valabil şi pentru o femeie.

— Da, răspunse Elwen, schiţând un zâmbet. Poate.

10

Honfleur, Normandia
22 octombrie 1260

Endurance tăia valurile cu graţie, împrăştiind o ceaţă fină de stropi cu etrava. Cerul era de un albastru profund, lipsit de nori, iar vântul prielnic umflase pânzele triunghiulare. Pe vas se strigau tot felul de ordine.

Nava avea un căpitan templier şi cinci cavaleri-ofiţeri, dar restul echipajului era compus din sergenţi şi marinari angajaţi. Will se sprijini pe balustradă şi privi apa. Mersese şi înainte cu şlepul pe Tamisa, dar acele călătorii lente şi adormitoare nu se comparau nici pe departe cu ceea ce experimenta el acum. Oriunde se întorcea nu vedea decât nemărginirea albastră. Parcă zbura. În apropiere de el, un sergent palid la faţă vomita zgomotos peste bord.

Will îl lăsă pe sergent să se chinuie şi îşi îndreptă privirea la silueta care stătea pe duneta de deasupra lui. Picioarele lungi ale omului atârnau peste marginea punţii, iar mantia cenuşie era bine strânsă în jurul corpului. În lumina strălucitoare a zilei, gluga nu-i putea ascunde prea mult chipul. Totul era negru la el: ochii de un negru ca tăciunele, părul şi barba, negre ca pana corbului, pielea, de un maroniu-închis. Will nu era singurul de pe vas care îl studiase. Ceva mai devreme, auzise doi sergenţi mai vârstnici discutând în şoaptă despre străin.

— Ar putea fi genovez, şoptise unul, sau pisan. Dar habar n-am ce caută aici. Am auzit un cavaler spunând că e un camarad de-ai lui sir Jacques.

— Nu, murmurase celălalt sergent, uitându-se sumbru la bărbatul în mantie cenuşie. Nu e din republicile maritime. Cred că e sarazin.

Primul sergent îşi făcuse cruce şi îşi dusese imediat mâna la mânerul sabiei.

Acum Will îşi întoarse privirea, prefăcându-se că observase ceva în apă, în vreme ce individul se uită la el şi zâmbi. Când Will îl cercetă din nou, omul privea în gol spre mare, cu o expresie gânditoare pe chip. Să fi fost sarazin? Will nu credea că aşa ceva era posibil: un duşman al lui Dumnezeu la bordul unei nave templiere? Se gândi însă imediat la accentul ciudat al individului şi la scrisoarea pe care o descoperise în sala cea mare şi deodată începu să aibă îndoieli.

Will îi aruncă o privire lui Garin, dornic să-i împărtăşească preocupările sale legate de străin. Prietenul lui stătea singur pe una dintre banchetele de la pupa. Faţa i se mai dezumflase, dar tot nu putea să-şi ţină ochiul drept deschis. Will făcu un pas spre el, după care se prăbuşi pe banca de lângă sacul cu bunurile lui personale: o tunică de rezervă şi sabia scurtă. În ultimele zile, Will încercase să-i vorbească prietenului său, dar fusese deranjat de indiferenţa afişată de acesta. Hotărâse că era mai bine să-l lase pe Garin să vină la el.

Will îşi întinse picioarele şi privi spre cabina căpitanului de sub dunetă, a cărei uşă era întredeschisă. Cei zece cavaleri ai Templului şedeau înăuntru în jurul unei mese, mâncau şi beau vin. Alături de scaunul lui Owein, pe podea, Will zări un cufăr mare şi negru pe capacul căruia se găsea efigia regală, din aur. Bănuia că acolo se aflau bijuteriile Coroanei. Reginei Eleanor şi suitei ei le fusese repartizată cabina alăturată.

După ce ieşiseră din estuarul Tamisei, regina urcase pe punte însoţită de două dintre doamnele ei de onoare. Părul ei castaniu-închis era strâns sub un coif de dantelă, dar câteva şuviţe rebele scăpaseră şi îi încadrau chipul delicat. Rochia ei de mătase purpurie era brodată cu crini din aur, emblema regală a Franţei. Eleanor, soţia lui Henric originară din Provence, era sora lui Marguerite, consoarta regelui Ludovic al IX-lea.

Regina se uitase îngrijorată spre sud în vreme ce nava înconjura extremitatea estică a Angliei, iar la scurt timp după aceea se retrăsese în cabina ei, urmată de suită. Din când în când, printre faldurile draperiei stacojii ce acoperea fereastra cabinei se auziseră câteva acorduri de harfă.

Sprijinindu-şi capul de balustradă, Will închise ochii.

Mai târziu îl treziră ţipetele pescăruşilor. Căscă, simţind un gust sărat pe buze. Soarele cobora spre orizont, iar marea reflecta contururile purpurii ale norilor. Se apropiau de uscat. Panglica verde din depărtare se transformă treptat în nişte dealuri joase împestriţate de creste înalte şi albe. Priveliştea îl dezamăgi pe Will. Crezuse că Regatul Franţei avea să-i ofere ceva asemănător unei revelaţii, dar câmpurile verzi şi plajele stâncoase semănau perfect cu ţărmul englez. Galera înconjură o peninsulă îngustă care ieşea ca un deget în mare şi intră în estuarul larg al unui fluviu. Ascultându-i pe membrii echipajului, Will îşi dădu seama că ajunseseră la Honfleur.

Dealurile se despărţiră şi scoaseră la iveală un mic port cuibărit într-un intrând al malului dinspre tribord. Dincolo de el, casele formau un inel în

jurul unei pieţe pline de oameni ale căror feţe erau aurii în lumina amurgului. Acolo erau şi tarabe cu tot felul de mărfuri, deasupra cărora fluturau steaguri viu colorate în bătaia brizei. Peste apă reverberau râsete, acorduri muzicale şi cuvinte rostite într-o limbă pe care Will nu o înţelegea. Băiatul îşi luă sacul, ţinându-se bine pe picioare când nava acostă la docul din port. Jacques şi bărbatul în mantie cenuşie stăteau sub dunetă, discutând în şoaptă. Will se apropie de ei, dar cei doi tăcură când auziră vocea lui Owein.

— Salut, frate!

Will văzu un bărbat scund şi rotofei, cu tonsură şi o barbă stufoasă, grimaronie, care mergea repede de-a lungul docului. Omul purta mantia neagră a preoţilor templieri.

Prelatul ridică o mână la auzul salutului lui Owein.

— *Pax tecum,* zise el, gâfâind.

Sudoarea îi licărea pe chelie.

Owein păşi pe platforma aruncată la ţărm ca să-i iasă în întâmpinare.

— *Et cum spiritu tuo.* Să înţeleg că ne aşteptai?

— Humbert de Pairaud ne-a înştiinţat săptămâna trecută. Camerele Maiestăţii Sale au fost deja pregătite, zise preotul, făcându-şi buzele pungă, deşi mă tem că adăpostul nostru este foarte sărăcăcios, mai potrivit pentru un călugăr decât pentru o regină.

— Sunt sigur că nu va fi o problemă pentru o noapte. Barca noastră e gata?

— Da, frate. Preotul arătă înspre celălalt capăt al portului. *Opinicus* a sosit de dimineaţă de la Paris.

Will se uită în direcţia indicată şi văzu un vas turtit şi puternic, cu un catarg şi o velă pătrată. Pe aceasta din urmă era desenat un opinicus – animalul heraldic deopotrivă leu, cămilă şi dragon.

— Echipajul ia masa cu noi. Camerele noastre nu sunt departe de aici. Preotul arătă spre deal, în vârful căruia se vedea o clădire din piatră cenuşie înconjurată de un zid dărăpănat. Veţi veni şi voi pentru masa şi rugăciunea de seară? Aici suntem puţini şi aflăm rareori veşti despre fraţii noştri. Omul zâmbi angelic şi îşi împreună mâinile pe abdomenul lui proeminent. Mergând pe urmele binecuvântatului Bernard de Clairvaux, serviciul nostru faţă de ordin se rezumă doar la chestiuni spirituale. Noi ne considerăm mai degrabă călugări decât războinici. Dar, adăugă repede preotul, ar fi o onoare

pentru noi să cinăm într-o asemenea companie aleasă. Privi corabia şi echipajul ei numeros. Deşi ar putea fi dificil să hrănim atâtea guri.

— Poate mai târziu, răspunse Owein. Se uită la cer. Vom aştepta câteva ore, apoi o vom escorta pe regină spre proprietatea voastră. Cu cât atragem mai puţin atenţia asupra prezenţei ei, cu atât mai bine. Trimite echipajul de pe *Opinicus* pe corabia noastră.

Preotul păru jignit de comportamentul dur al lui Owein.

— Cum doreşti, frate, rosti el băţos, după care plecă, potrivindu-şi brâul în jurul mantiei.

Câteva ore mai târziu, Will se trezi pe doc păzind frumoasele cufere, scrinuri, lăzi şi butoiaşe pe care echipajul şi sergenţii le descărcau de pe *Endurance.* Cea mai mare parte a încărcăturii aparţinea reginei, inclusiv harfa la care el o auzise cântând, dar o parte dintre lăzi şi butoiaşe, pline cu sare şi bere, urmau să fie trimise preceptoriului din Paris. Auzind strigăte şi chicoteli, Will se întoarse şi văzu câţiva copii uitându-se curioşi la el. Piaţa era încă plină de lume, deşi era aproape miezul nopţii. În jurul perimetrului fuseseră aprinse torţe, iar mirosul de carne friptă la proţap îi strânse dureros stomacul. Unul dintre sergenţii mai vârstnici îi spusese că în localitate se sărbătorea ultima recoltă a toamnei. Multe femei purtau coroane de porumb, iar bărbaţii îşi puseseră măşti groteşti de lupi, ogari şi cerbi. Priveliştea era sinistră din pricina acelor parodii de animale care dansau şi se zvârcoleau la lumina torţelor sub umbrele aruncate de biserica din vârful dealului.

Will se întoarse şi văzu doi marinari coborând o ladă pe pasarelă. În spatele lor venea o siluetă zveltă, care purta o mantie, albastru-închis, cu gluga trasă bine peste ochi, care se lupta cu o cutie care părea grea. Omul se împiedică. Will sări să-l ajute, dar cei doi marinari, care deja lăsaseră lada jos, fuseră mai rapizi.

— Daţi-mi mie asta, dom'şoară, rosti unul dintre ei.

Femeia ezită.

— Mă îndoiesc că stăpâna dumitale ar vrea ca doamna ei de onoare să se rănească, rosti marinarul, luându-i cutia şi ridicând-o cu uşurinţă pe un umăr, sau ca bunurile ei să fie deteriorate.

Will auzi paşi în spatele lui şi văzu un bărbat înalt pe care nu-l recunoscu, aşa cum era îmbrăcat, cu o tunică de sergent.

— Unde e sir Owein? întrebă necunoscutul, privind spre navă.

— La bord, răspunse Will.

— Spune-i că *Opinicus* e gata. Voi trimite o parte din echipajul meu ca să ajute.

Will privi înapoi spre navă, în vreme ce bărbatul se întoarse spre doc. Marinarii de pe *Endurance* se duseseră după alte lăzi. Doamna de onoare a reginei nu se vedea nicăieri. Pe pasarelă se ivi Owein însoţit de Garin şi de un alt sergent. Cei doi cărau cufărul negru, cu emblema regală. Will îi relată lui Owein ce-i spusese omul de pe *Opinicus.*

— Bine, răspunse cavalerul. Sir Jacques va supraveghea încărcarea.

Se răsuci pe călcâie când îşi făcură apariţia trei cavaleri, regina şi suita ei.

— Sunteţi pregătită, Maiestate? o întrebă Owein pe suverană, în vreme ce unul dintre paji o susţinea.

Gărzile reginei cercetau neliniştite docul.

— Da, răspunse Eleanor cu o voce moale şi plină de muzicalitate. Lucrurile mele…?

Făcu un gest înspre grămada pe care o păzea Will.

— Vor fi încărcate imediat pe *Opinicus*, o asigură Owein. Veniţi, Maiestate, vă vom escorta spre camerele dumneavoastră.

Garin şi celălalt sergent intenţionau să pună cufărul negru lângă restul încărcăturii.

— Aş prefera ca bijuteriile soţului meu să rămână cu mine.

Se auzi un zgomot când Garin slăbi strânsoarea, şi cufărul se lovi de sol.

— Vă asigur, Maiestate, zise Owein, încruntându-se la Garin, care deja se apleca, roşu la faţă, ca să-şi îndrepte greşeala, că bijuteriile vor fi în siguranţă la noi. Se uită la copiii care-i priveau cu gurile căscate pe regină şi pe însoţitorii ei. Ar trebui să plecăm, rosti el, făcându-le semn celor trei cavaleri care i se alăturaseră pe doc.

Regina şi suita ei trecură de zidul portului, flancaţi de Owein şi de cavaleri. Grupul de copii se luă după ei, vorbind zgomotos, până când unul dintre templieri îi puse pe fugă stropşindu-se la ei.

— Cu asta totul e gata, rosti Jacques, ivindu-se pe pasarelă alături de ultimii sergenţi şi cavaleri de pe navă. Bărbatul cu mantie cenuşie îi însoţea.

Echipajul de pe *Endurance* trase pasarela la bord şi desfăcu parâmele de prindere.

— Haideţi să mutăm lăzile astea, lătră Jacques. Repede.

Lăsă doi cavaleri şi doi sergenţi să păzească încărcătura, apoi plecă împreună cu restul oamenilor spre *Opinicus,* ducând el însuşi cufărul cu

bijuteriile Coroanei.

Will se trezi cărând o ladă cu sare. Bărbatul cu mantie cenuşie, pe care băiatul îl privi pe furiş, mergea în frunte, cu un sac pe umăr şi un butoiaş în braţe. Zona era plină de umbre, căci doar câteva torţe luminau pietrele alunecoase. Grupul trecu pe drum pe lângă câţiva membri ai echipajului de pe *Opinicus,* care se grăbeau spre doc ca să ajute la cărat. Când ajunseră la barcă, Will lăsă lada jos în dreptul celor care urmau să fie încărcate. Vasul era mult mai mic decât *Endurance,* şi avea o singură cabină sub puntea ridicată de la pupa.

Jacques dădu cufărul negru unuia dintre marinarii de pe barcă.

— Lasă-l aici, Hasan, zise el, arătând spre butoiaşul pe care îl căra bărbatul cu mantie cenuşie.

— Ce ţi-am spus, şuieră un sergent în spatele lui Will. Hasan e un nume arab!

— Campbell!

Will îşi întoarse privirea de la omul cu mantie cenuşie, observând că Jacques se uita urât la el.

— Ajută-l pe de Lyon la restul lăzilor.

— Da, domnule, replică scurt Will.

Porni în grabă înapoi spre doc. Când ajunse la grămada de lăzi, nu-l văzu nicăieri pe prietenul lui.

— Unde e Garin? îl întrebă el pe unul dintre sergenţi.

Omul ridică indiferent din umeri.

— Cred că la *Opinicus.*

Se întoarse imediat ca să ia o ladă, pe care i-o dădu unui alt sergent.

Will inspectă docul, gândindu-se că trecuse pe lângă Garin fără să-l vadă. Când se uită spre piaţă, privirea se opri asupra unui bărbat înalt care se furişa printre tarabe. Hasan. Will se aplecă, prefăcându-se că îşi aranjează gheata, în vreme ce doi sergenţi treceau pe lângă el, dar continuă să-l urmărească pe omul cu mantie cenuşie. Hasan ocolea un grup de beţivi zgomotoşi. După ce aruncă o privire în direcţia lui *Opinicus*, individul se pierdu în mulţime. Curiozitatea învinse prudenţa. Will porni spre piaţă, ascunzându-se, ca să nu fie văzut de cavalerul ce ducea harfa reginei, în spatele unor lăzi putrezite care puţeau a peşte.

După întunericul de pe doc, luminile focurilor şi sunetele muzicii şi cântecelor erau ameţitoare. O femeie solidă trecu dansând pe lângă Will,

râzând, cu fustele fluturând. Hasan stătea lângă o tarabă la oarecare depărtare, inspectând şirurile de pâini şi dulciuri. Will se apropie, atent să nu fie observat. În apropiere, un jongler îmbrăcat pestriţ făcea scamatorii cu mere. Lângă el stătea întins un dulău. Omul aruncă merele sus în aer, răsuci un căruţ şi apoi prinse fructele în aplauzele mulţimii. Will păşi peste câine, care deschise un ochi galben, şi începu să mârâie. Băiatul se ridică pe vârfuri ca să vadă peste capetele oamenilor. Hasan lăsase în urmă taraba şi se apropia de clădirile înalte din spatele pieţei. Will îşi croi drum prin masa de trupuri. Când ieşi din mulţime, Hasan dispăruse.

Clopotul bisericii începu să bată miezul nopţii. Will nu mai putea rămâne mult timp acolo: Ciclopul avea să-i remarce în curând absenţa. Lângă clădirile din spatele pieţei mulţimea era mai puţin compactă. Will zări o mantie cenuşie când o umbră o luă printr-unul din gangurile dintre clădiri. O luă la fugă, fără să se gândească o clipă ce ar face dacă ar fi prins cu Hasan, şi se opri în faţa intrării într-un gang îngust care mirosea a urină şi a legume putrezite. În timp ce încerca să vadă ceva în întuneric, fu izbit de un val de zgomote şi miros de bere din clădirea de lângă el. Doi bărbaţi ieşiră de acolo cu căni mari în mâini. Pe uşă era pictat un semn despre care Will bănui că indica un soi de casă de oaspeţi sau un han. Nu-l putea vedea prea bine, dar părea o oaie galbenă care stătea pe un câmp verde-albăstrui. Bătăile clopotului încetară. Will ţipă când cineva îl prinse de la spate într-o strânsoare de fier. Fu tras cu sălbăticie în jos pe alee.

Se luptă, încercând să se răsucească sau să lovească măcar cu picioarele, dar cel care îl ţinea era puternic. Will se trezi lipit de zidul uneia dintre clădiri. Vru să fugă când strânsoarea slăbi puţin, dar încremeni simţind ceva rece şi dur apăsat pe grumaz. Will ridică privirea spre cel care ţinea pumnalul. În lumina slabă care venea dinspre piaţă văzu că ochii lui Hasan sclipeau.

11

Al-Salihiyya, Egipt
23 octombrie 1260

Baybars intră în cort în spatele a doi servitori care duceau o tavă mare cu fructe şi o carafă cu kumiz. Trecând pe lângă ei, îl văzu pe Omar aşezat pe una din pernele mari întinse pe carpetă, în faţa unui cufăr; în afara câtorva piese de mobilier şi a alămarului care lumina interiorul, restul cortului era gol.

Armata ajunsese la al-Salihiyya seara târziu, ecoul bătăilor tobelor trezindu-i pe locuitorii cetăţii cu mult timp înainte ca ei să se apropie de ziduri. Aflat la aproximativ treizeci de kilometri de Cairo, oraşul fusese construit de sultanul Ayyub cu doisprezece ani în urmă ca un loc de popas pentru armată pe drumul de întoarcere din Palestina. Era ocupat de o mică garnizoană, de fermieri şi de familiile lor. Imediat ce auziseră tobele, cu toţii îşi părăsiseră aşternuturile şi se repeziseră să pregătească provizii proaspete pentru trupele obosite de drum. Mamelucii îşi ridicaseră tabăra dincolo de ziduri, pe un câmp cu iarbă deasă care lucea într-un argintiu translucid în lumina lunii.

Baybars găsi plăcut interiorul spaţios al cortului în comparaţie cu aglomeraţia din tabăra militară de afară: pustietatea dinăuntru părea o replică a limpezimii gândurilor lui. Kutuz şi guvernatorii lui ordonaseră ca pavilioanele lor să fie împodobite cu fastul obişnuit, dar confortul şi fastul erau ultimele lucruri care-l preocupau pe Baybars. ÎI salută pe Omar în vreme ce îşi desfăcea centura de care era prinsă sabia.

— Unde-i Kalawun?

— Ni se va alătura în curând, Amir. E…

Omar se opri, uitându-se la cei doi servitori.

Baybars îi urmări privirea.

— Plecaţi! le ordonă el slugilor, arătându-le deschizătura cortului.

Oamenii lăsară jos tăvile cu mâncare şi se îndepărtară. Baybars îşi puse armele pe covor şi îngenunche lângă Omar. Îşi înăbuşi un căscat şi îşi trecu mâinile prin păr, scărpinându-şi ţeasta. Kutuz îl ţinuse ocupat în ultimele trei ore cu pregătirile de tabără şi acum trecuse de miezul nopţii. Mărşăluiseră

neîntrerupt nouă zile prin peninsula Sinai, sub razele nemiloase ale soarelui şi acum Baybars îşi simţea pielea întinsă şi fierbinte.

— Ar trebui să mănânci ceva, sadeek, zise Omar.

Baybars aruncă o privire platoului cu felii de portocală şi curmale.

— Nu mi-e foame. Dar ceva de băut ar fi bine-venit, zise el, întinzând mâna după carafă.

Omar îl privi cum o goleşte.

— Kalawun se întâlneşte cu ultimii guvernatori pe care crede că îi poate convinge să ne sprijine. Omar schiţă un zâmbet. Cred că îi place noul său rol.

— Are darul persuasiunii, replică Baybars, punând carafa goală pe cufăr. Când el vorbeşte, oamenii ascultă. Iar limba lui e mai dulce decât a mea, recunoscu el, ridicând indiferent din umeri.

Se uitară amândoi spre deschizătura cortului când Kalawun păşi înăuntru. Omul se înclină înspre Baybars.

— Amir!

— Cum te-ai descurcat cu guvernatorii?

— Cei doi cu care am vorbit nu vor face nicio mişcare ca să împiedice urcarea ta pe tron după moartea sultanului. Cred că tu eşti cel mai îndreptăţit să-l ocupi.

Baybars zâmbi cu amărăciune.

— Cât mă costă loialitatea lor?

— Doar o picătură din oceanul comorilor care te aşteaptă în Citadelă. Kalawun se răsuci pe călcâie şi deschise din nou intrarea cortului. Câtă vreme am stat pe afară am dat peste ceva ce îţi aparţine, Amir.

În cort îşi făcu apariţia Khadir. Roba ghicitorului era umedă şi plină de noroi. Omul ţinea un iepure mort de urechi. Se îndreptă spre zona întunecată din spatele făcliei, puse animalul jos, cu labele întinse. Privindu-l, Omar avu senzaţia neplăcută a unui păianjen gata de atac, senzaţie pe care se strădui să o alunge. Nu înţelegea de ce insista Baybars ca acel individ periculos să se implice atât de mult în asemenea chestiuni importante. Asta îl irita şi îl îngrijora deopotrivă.

— Unde ai fost? îl întrebă Baybars.

— La vânătoare, răspunse Khadir arţăgos.

Pumnalul cu mâner auriu care atârna de lanţul din jurul mijlocului era murdar de sânge. Omul întinse mâna şi mângâie urechile iepurelui.

— Atât de moi, murmură el.

— Ai aflat ce aveam nevoie să ştiu? îl întrebă Baybars, în vreme ce Kalawun se aşeză pe una din perne şi luă o curmală de pe platou.

— Da, stăpâne. Khadir se îndreptă de spate şi se uită la cei trei bărbaţi. Cheia spre tron poate fi întoarsă.

— Ce vrea să spună? îl întrebă Omar pe Baybars. Cheia spre tron?

— Aqtai, şeful de stat-major al sultanului. El are puterea de a da tronul unui succesor după moartea stăpânului său. Baybars se uită la Khadir. Eşti sigur?

— L-am urmărit îndeaproape în aceste ultime săptămâni, stăpâne. Omul e un prost cu inima slabă. Va ceda repede dacă e presat. Khadir zâmbi. Timpul e potrivit. Steaua roşie a războiului domină cerul. Cere sânge.

— Atunci va avea parte de sânge. Baybars se întoarse spre Omar şi Kalawun. Kutuz a dat dispoziţie să ne odihnim aici o zi. Fără îndoială că vrea să le ţină oamenilor un discurs în care să se laude cu marea lui victorie înainte de a-şi face intrarea triumfală în Cairo.

Cortul regal a fost ridicat sub zidurile oraşului. După rugăciunea de la răsăritul soarelui, el îşi întrerupe postul, apoi doarme întotdeauna o oră. Acesta e momentul în care e vulnerabil şi e departe de majoritatea gărzilor. Între cort şi zid se află un crâng de lămâi cu un lăstăriş des dedesubt. La primele raze de lumină ne vom ascunde acolo, iar când Kutuz va adormi, noi ne vom croi drum prin spatele cortului şi vom intra în compartimentul lui privat. Kalawun, tu îi vei neutraliza pe cei doi Mu'izziyya care îl păzesc, apoi te vei posta la intrarea dinspre zona tronului. Omar, tu îmi vei asigura spatele şi te vei ocupa de servitorii care ar putea încerca să intervină. Eu îl voi ucide pe Kutuz.

Omar şi Kalawun dădură din cap.

— Kalawun, cum nu avem prea mult timp la dispoziţie, trebuie să te duci chiar acum la Aqtai. Trebuie să fie acolo la comiterea faptei ca să-mi acorde controlul asupra tronului. Ameninţă-l sau cumpără-l dacă poate fi cumpărat, nu-mi pasă, dar fă-l să accepte.

— Cum ordoni, Amir Baybars, zise Kalawun, ridicându-se în picioare.

— Aqtai s-a retras acum o oră, zise Baybars, uitându-se la Kalawun. Îl vei găsi în cortul lui.

Kalawun se furişă în noapte şi traversă tabăra. Cum armata avea să stea doar o zi la al-Salihiyya, nu toate corturile fuseseră ridicate, mulţi îşi

făcuseră culcuş direct pe pământ, sub lumina stelelor, grupaţi în jurul focurilor de tabără. Tobele amuţiseră, aşa că armata intrase parcă într-o stare de amorţire, întreruptă doar de mormăielile soldaţilor şi de acordurile unui fluier. În umbrele de la marginea taberei, maşinile de asediu şi căruţele aveau contururi bizare, iar cămilele erau duse în şir printre plantaţiile de bumbac către unul din numeroasele pâraie care străbăteau câmpia. Kalawun trecu de cortul regal, în spatele căruia distinse zidurile joase ale oraşului şi casele din chirpici de dincolo de acestea. Pânza groasă de la intrarea în cort fusese dată deoparte şi legată cu cordoane, astfel încât estrada pe care fusese aşezat tronul sultanului se vedea de afară. Mai mulţi Mu'izziyya şedeau ţepeni şi tăcuţi la intrare. Kalawun trecu de ei, mergând prin iarba deasă pentru a nu face vreun zgomot, apropiindu-se de cortul mai mic al şefului de stat-major al sultanului.

— Ofiţer Kalawun.

Kalawun se opri. Se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe unul dintre guvernatorii la care fusese trimis mai devreme ca să-l mituiască.

— Trebuie să vorbim, rosti acesta, venind în faţa ofiţerului.

Kalawun dădu respectuos din cap.

— În acest moment am o audienţă la şeful de stat-major al sultanului. Putem să ne vedem după aceea.

— Dacă îţi cauţi cumva un aliat, zise guvernatorul, făcând semn spre cortul lui Aqtai, nu vei găsi aşa ceva acolo.

— De unde atâta preocupare? întrebă Kalawun, încruntându-se.

— Am informaţii valoroase.

Kalawun privi în jur, apoi îi făcu semn guvernatorului să îl urmeze. Se îndepărtară de cortul lui Aqtai, la adăpostul întunericului.

— Spune-mi.

Guvernatorul schiţă un zâmbet.

— Cum am spus, informaţia e valoroasă.

— Vei fi răsplătit.

Ofiţerul făcu o pauză, apoi dădu din cap.

— Cu ajutorul şefului său de stat-major, sultanul a organizat o vânătoare după rugăciunea de dimineaţă, la care va fi invitat şi Baybars. Kutuz vrea să-l omoare.

Kalawun icni.

— De ce ar vrea Kutuz aşa ceva? A aflat de planurile noastre?

— Nu, răspunse guvernatorul. Cred că pune la cale moartea lui Baybars de ceva vreme. Sultanul ştie că Baybars se bucură de sprijin în rândul oamenilor şi nu doar printre cei din regimentul Bahri. Kutuz se teme că, în timp, ar putea să-l răstoarne printr-o revoltă armată.

— De unde ştii asta?

— Kutuz crede că îi sunt loial. M-a invitat la o întâlnire cu Aqtai, în cursul căreia a pus la punct planul în detaliu.

Kalawun clătină din cap, analizând informaţiile primite.

— Câţi vor participa la această partidă de vânătoare?

— Kutuz, şase Mu'izziyya şi cinci guvernatori, printre care mă număr şi eu.

— Poţi vorbi cu vreunul dintre ceilalţi guvernatori înainte de vânătoare? Poate să-i convingi pe cei pe care Baybars nu i-a plătit încă pentru sprijinul lor?

— Cu unul, poate cu doi, răspunse guvernatorul.

— Baybars va avea grijă să fii răsplătit regeşte pentru loialitatea ta.

— Nici nu mă aştept la altceva.

Kalawun se făcu nevăzut în întuneric şi se întoarse prin tabără. Ajuns în cort, îi găsi pe Baybars şi pe Omar discutând.

— Amir, rosti el încet.

Baybars îşi ridică privirea.

12

Honfleur, Normandia
23 octombrie 1260

Hasan apăsă mai tare pumnalul pe gâtul lui Will.

— De ce mă urmăreşti? repetă el, accentul făcându-i cuvintele aproape de neînţeles. Răspunde!

— Nu o făceam, icni Will, forţându-se să-şi ia privirea de la pumnal şi să se uite în ochii bărbatului.

Hasan făcu o grimasă.

— Ştiu când am pe cineva pe urme. Mă cercetezi de când am plecat din Anglia. Să nu mă consideri un idiot.

— Voiam să văd unde vă duceţi. I-am auzit pe ceilalţi şuşotind. Spuneau că sunteţi sarazin. Nu au încredere în dumneavoastră.

— Înţeleg, rosti Hasan, gânditor. Deci m-ai urmărit ca să vezi… ce? Dacă mă opresc să ucid câţiva creştini, să violez călugăriţe, să mănânc copii? Will zări o sclipire albă când individul zâmbi cu toată gura. Doar asta fac *sarazinii*, nu-i aşa?

Hasan făcu un pas în spate. Luă cuţitul de la gâtul lui Will şi scoase ceva din sacul pe care îl purta pe umăr. Băiatul nu îndrăznea să se mişte.

— Uite, zise Hasan, arătându-i un coltuc de pâine. Asta făceam. Îmi cumpăram de mâncare. Puse pâinea la loc în sac şi băgă pumnalul în teaca scurtă de piele de la şold. Ti-aş sugera să te întorci la corabie. Încetă să mai zâmbească. Asta nu e un loc sigur pentru copii, oricât de curajoşi ar fi ei.

Will se îndepărtă de zid, continuând să se uite la Hasan, şi se dădu înapoi. Se întoarse încet, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, luând-o din nou prin gang. Simţea la fiecare pas privirea lui Hasan aţintită asupra lui. Când ajunse la capăt, se uită în urmă. Hasan continua să-l privească. Will o luă la fugă spre doc, aproape lovindu-se de un bărbat cu o mantie neagră care îl înjură birjăreşte printr-o mască albă care semăna cu un craniu.

Endurance dispăruse, înghiţită de bezna de la gura fluviului. Will luă o ladă din grămada mult diminuată pentru a o duce pe *Opinicus.* Fu nevoit să se oprească de două ori şi să lase lada jos, aşteptând să-şi mai recapete puterile. Una era să se bată cu sabia împotriva unui alt sergent şi alta să fie ameninţat de un bărbat cu un pumnal.

Pe partea laterală a lui *Opinicus* fuseseră fixate suporturi de torţe. Făcliile luminau parţial puntea şi docul de dedesubt. Garin era colo, trăgând un cufăr în cabina în care fuseseră depozitate lucrurile reginei.

Owein îl urmărea de pe punte.

— Sergent! Cavalerul ridică un sac. Este al tău?

Will recunoscu bocceaua în care se găseau hainele şi sabia lui.

— Da, domnule, zise el, punând lada pe platforma docului.

— Nu-l mai lăsa aşa, oriunde. Owein îi aruncă sacul. Mă îndoiesc că regina s-ar bucura să găsească izmenele tale printre lucrurile ei.

Cavalerul le ordonă apoi la doi dintre sergenţii de pe doc să urce pe pasarelă un cufăr care părea extrem de greu. Will se întrebă dacă ar fi trebuit să-i povestească lui Owein ce se întâmplase. Hasan era înarmat şi în mod sigur periculos. Dar, dacă era un camarad de-ai lui Jacques, poate că maestrul său ştia că e sarazin. Will nu pricepea nimic. Iar scrisoarea găsită în sala cea mare avea legătură cu Hasan sau era vorba despre altceva? O mişcare îi atrase atenţia. Cineva se furişa de-a lungul zidurilor din lemn ale docului, la adăpostul umbrelor. Silueta se lăsă brusc în jos în spatele unei grămezi de capcane pentru animale. Un cavaler de la prora lui *Opinicus* privea într-acolo. Când cavalerul se întoarse, necunoscutul îşi continuă drumul. Încruntându-se, Will merse de-a lungul peretelui şi trecu de *Opinicus.* În spatele lui auzi un zăngănit, câteva strigăte şi înjurături.

— Atenţie cu aia, la naiba! se auzi vocea lui Owein.

Will îşi dădu seama că silueta care se furişa avea ceva familiar, ceva din felul în care gluga mantiei era trasă mult peste faţă. Brusc, făcu legătura: era doamna de onoare pe care o văzuse luptându-se cu lada pe *Endurance.* Will ieşi din întuneric chiar în faţa siluetei, şi aceasta se opri.

— Ce faci aici?

Silueta se dădu înapoi.

— Te-a trimis regina? întrebă el, urmând-o.

Persoana misterioasă continuă să se dea înapoi până când se împiedică de nişte funii aruncate pe jos în spatele ei. Se dezechilibră, iar gluga îi alunecă de pe faţă. În cădere, părul lui Elwen se eliberă din strânsoare. Dinspre barcă se auzi un alt zăngănit, urmat de câteva pleoscăituri zgomotoase şi un ţipăt. Una dintre pasarelele sprijinite de balustrada bărcii se răsturnase, trimiţându-i în apa fluviului pe cei doi sergenţi de pe ea şi cufărul mare pe care îl cărau. Owein strigă la ei să recupereze lada înainte ca aceasta să se ducă la fund.

Will rămase ţintuit locului câteva clipe, apoi se repezi spre Elwen. Fata se chinui să scape din funiile în care se prinsese. Când Will îngenunche lângă ea, Elwen se opri şi scoase un oftat de frustrare. Will îşi lăsă sacul jos şi îndepărtă o bucată de funie de pe braţul fetei.

— Elwen? Cum ai reuşit…?

Will se lăsă pe călcâie după ce o eliberă pe fată.

— Ce naiba faci aici?

Elwen era albă la faţă şi tremura. Mantia albastră se deschisese în faţă, aşa că Will putu vedea o pată întunecată pe rochia ei.

— Sânge? murmură el, întinzând mâna spre ea.

— Nu, răspunse ea, dându-i mâna la o parte cu forţă şi strângându-şi mantia. Mi-a fost rău.

Se ridică cu greutate în picioare.

Owein continua să strige. Cei doi sergenţi care căzuseră în apă încercau să înoate spre doc, ţinând cu câte o mână cufărul. Un marinar de la bord aruncase o frânghie spre ei.

— La ce te-ai gândit? rosti Will, ridicându-se în picioare şi uitându-se la fată. Cum ai ajuns la bordul lui *Endurance?*

— M-am ascuns în cală noaptea trecută când paznicii nu erau atenţi. Elwen se încruntă. Mirosul. Spaţiul a fost atât de mic şi mie mi-a fost atât de rău, încât am crezut că o să mor. Privi de-a lungul docului spre locul unde Owein îngenunchease, încercând să ajungă la cufărul aflat pe jumătate în apă. Dar mi-am zis că după asta unchiul nu mă va mai trimite la Bath şi că va trebui să mă asculte. Ridică din umeri. Ori asta, ori rămân aici, în port, şi poate reuşesc să ajung la Paris.

Will se holbă la ea cu un amestec de neîncredere şi respect.

— Eşti…

Se opri brusc când un grup de siluete îmbrăcate cu mantii negre ieşi din umbra docului. Chipurile lor semănau cu nişte cranii, albe ca varul în lumina torţelor. Ca unul, necunoscuţii o luară la fugă spre *Opinicus.* Se auzi un sunet aspru când majoritatea lor îşi scoaseră săbiile din teacă.

Will strigă ca să-şi avertizeze tovarăşii, dar cavalerii din barcă îşi scoseseră deja săbiile. Două dintre siluetele în mantii negre se desprinseră de grup, îndreptându-se spre Owein. Will strigă numele cavalerului în vreme ce, alături de el, Elwen ţipă. Templierul se întoarse. Preţ de o secundă

înfiorătoare, sabia păru să se blocheze în teacă, apoi se eliberă din strânsoare, chiar în momentul în care unul dintre atacatori se repezea spre el. Se auzi zgomotul tipic de metal care se loveşte de metal. Cei doi sergenţi care căzuseră în fluviu ieşiseră pe jumătate din apă la începerea asaltului. Acum lăsară cufărul din mâini, încercând să sară în barcă. Unul dintre ei se prăbuşi imediat sub loviturile unui atacator şi căzu în apă cu un geamăt care se stinse imediat ce băiatul dispăru în adâncuri.

— Bijuteriile! tună Owein, lovind cu sabia în şoldul unui atacator, care căzu răsucindu-se la pământ. Protejaţi bijuteriile!

Cel de-al doilea necunoscut îl atacă pe Owein, săbiile încleştându-se în aer, scoţând scântei.

Şaisprezece atacatori năvăliră pe *Opinicus,* alergând pe pasarele sau sărind direct peste balustradele mai joase. Lupte corp la corp începură de-a lungul punţii. Doi dintre marinarii de pe *Opinicus* primiră provocarea luptei alături de cavaleri şi de cei trei sergenţi înarmaţi, dar restul echipajului, neinstruit şi neînarmat, era o pradă uşoară. Trei oameni căzură imediat, în primul val al asaltului. Jacques se lupta cu doi dintre atacatori, mânuind cu măiestrie sabia, cu chipul încordat. Lipit de uşa cabinei, cu faţa ca o mască a groazei, Garin îşi urmărea unchiul. Unul dintre cavaleri scoase un urlet înfiorător de durere când lama unei săbii îi crestă faţa, tăindu-i obrazul până la os. Atacatorul îşi continuă asaltul şi îl trimise pe cavaler peste bord. Owein, un alt cavaler şi sergentul care nu fusese rănit scăpară de cei trei indivizi de pe doc şi săriră la bord ca să-şi ajute camarazii.

Will alergă spre navă, dar se opri, realizând că nu era înarmat. Elwen îl strânse tare de braţ.

— Ce facem? Vocea fetei trăda groaza. Will! Ce facem?

Băiatul îşi ţinu respiraţia când îl văzu pe Owein cum respinge atacul unui individ solid cu o serie de lovituri rapide. Cavalerul se lăsă în jos, pivotă şi îşi înfipse sabia în spatele omului, dar nu înainte ca braţul care ţinea arma să fie tăiat adânc. Jacques neutralizase doi atacatori şi acum se confrunta cu al treilea. Un alt cavaler căzu, dar şi doi atacatori. Unul dintre marinarii neînarmaţi smulse o torţă din suportul de pe partea laterală a vasului şi începu să lovească în stânga şi-n dreapta ca să se apere de săbii. Făclia dansă într-un mod straniu în aer. Se auzi un ţipăt din partea din spate a vasului când Garin fu dat cu brutalitate la o parte de un individ masiv. Omul deschise cu violenţă uşa cabinei şi intră aplecându-se, rostogolind un butoi în calea

sergentului care se repezise spre el. Will se răsuci pe călcâie când îşi aminti de sac. Era lângă frânghii. Fugi până acolo şi îl rupse. Scoase sabia scurtă, apoi o luă la fugă spre vas.

— *Nu*! strigă Elwen după el. *Will!*

Băiatul urcă în goană pasarela, apoi se năpusti pe punte. Se feri când unul dintre atacatori, care tocmai ucisese un alt sergent, se repezi spre el. Dându-se înapoi, Will se lovi de balustrada vasului, în vreme ce necunoscutul venea spre el, scoţând un mârâit înfiorător prin masca în formă de craniu. Will roti lama sabiei ca să contracareze lovitura, dar impactul îi făcu braţul să tremure, slăbindu-i strânsoarea pe mânerul armei. Will scrâşni şi apucă sabia cu forţă, în vreme ce necunoscutul îl ataca în valuri, fiecare lovitură fiind mai puternică şi mai rapidă decât precedenta. În jur totul era un haos, dar privirea lui era fixată pe individul care îi viza pieptul şi abdomenul cu sabia. Will se strecură prin spaţiul dintre balustrada vasului şi atacator, rotindu-se pe loc şi lăsându-şi capul pe spate exact când sabia celuilalt se abătu cu violenţă asupra lui, ratându-i cu câţiva milimetri ţeasta.

Alunecoasă din pricina sângelui scurs şi plină de cadavre, puntea vasului nu semăna deloc cu terenul de instrucţie. Necunoscutul nu se oprea înainte de a ataca din nou. Săbiile nu erau făcute din lemn şi nici nu aveau tăişul bont pentru a nu răni. Brusc, cu o siguranţă înspăimântătoare, Will simţi că avea să moară.

Sabia atacatorului coborî spre el încet, cumplit de încet. Arma lui era prea în lateral ca să poată bloca lovitura. Între pieptul lui şi fierul care urma să-i intre în carne nu se găsea nicio pavăză. Will făcu un pas în spate şi închise ochii în ultima secundă, dar piciorul îi alunecă într-o baltă de sânge, iar băiatul căzu pe punte, cu arma despicând aerul. Auzi un strigăt de deasupra lui şi se trezi împroşcat pe faţă de sânge fierbinte. Prin abdomenul atacatorului ieşise vârful unei săbii. Will se rostogoli ca să evite trupul care se prăbuşea şi îl văzu pe Hasan în spatele necunoscutului, cu sabia mânjită de sânge. Sarazinul o luă la fugă de-a lungul punţii. Will se luptă să se ridice în picioare, în vreme ce dinspre doc se auzi un ţipăt de fată. În vreme ce el să bătea, cele zece siluete în mantii negre rămase îşi croiseră drum spre cabina de pe punte. Două dintre ele duceau acum cufărul cu bijuteriile Coroanei. Ceilalţi opt îi ghidau cu săbiile spre partea laterală a vasului. Owein fusese încolţit de doi atacatori care se băteau sălbatic. Unul dintre ei căzu străpuns de sabia lui Jacques, care lupta umăr la umăr cu Hasan. Cei care cărau

cufărul ajunseră la pasarelă. Se năpustiră spre doc, dând drept peste Elwen care, văzându-l pe Owein în pericol, pornise în fugă spre vas.

În urma ciocnirii, Elwen se trezi pe jos. Unul dintre cărăuşi lăsă din mână cufărul, care căzu pe pietre scoţând un zgomot înfiorător. Will strigă când îl văzu pe individ întorcându-se spre Elwen, cu sabia ridicată. Ceva se mişcă rapid, iar omul fu izbit de cineva ca de un berbece. Era Garin, care reuşi să-l facă să scape sabia din mână. Se auzi o pârâitură sinistră, urmată de o pleoscăitură. Individul ajunsese în apa fluviului, lovindu-se în cădere cu capul de marginea galerei. Will sări de pe vas. Cel de-al doilea individ dăduse drumul sabiei şi apucase cufărul. Omul o luă la fugă, dar Owein şi un alt cavaler se luară imediat după el. Necunoscutul căzu, la doar câţiva metri de vas, după ce sabia lui Owein i se înfipse în spate. Cufărul se zdrobi de sol, revărsându-şi conţinutul pe pietre. O coroană incrustată cu pietre preţioase se rostogoli şi se opri la marginea docului. În lumina torţelor se văzură inele, un glob imens şi un sceptru, toate din aur.

Owein se răsuci pe călcâie şi îi văzu pe Will şi pe Garin, care între timp apucase sabia omului pe care îl trimisese în apele fluviului.

— Păziţi bijuteriile! le strigă el.

Chipul i se contractă şi mâna slăbi strânsoarea pe mânerul sabiei atunci când o văzu pe Elwen, care stătea în spatele băieţilor. Se întoarse iar, cu atenţia distrasă, atunci când auzi un strigăt dinspre vas.

Garin scoase şi el un ţipăt când îşi văzu unchiul prăbuşindu-se după ce fusese străpuns de o sabie. Cel care îl omorâse căzu o clipă mai târziu sub loviturile furioase ale lui Hasan. Şase dintre atacatori săriră de pe vas. Trei alergară spre Owein, dar vederea bijuteriilor împrăştiate, imposibil de recuperat, şi a cavalerilor care săreau de pe vas în spatele lor îi făcu să se răzgândească. Atacatorii se răsuciră pe călcâie şi se alăturară în fugă tovarăşilor lor. Patru cavaleri şi doi sergenţi îi urmăriră de-a lungul docului, în vreme ce Garin trecu la atac, strigând numele unchiului său. La ceva distanţă de vas se strânseseră o mulţime de gură-cască, oameni care veniseră dinspre piaţă ca să vadă ce se întâmpla. Localnicii se dădură repede la o parte când siluetele în mantii negre îşi croiră drum printre ei, cu săbiile scoase din teci. Femeile începură să ţipe şi îşi traseră copiii mai aproape.

Owein se întoarse spre nepoata lui.

— Elwen?

În spatele lui se auzi un geamăt. Cavalerul privi în jur. Omul pe care îl înjunghiase în spate se străduia să se ridice în genunchi, fără să mai aibă putere să strângă sabia în mână. Owein se duse spre el. Necunoscutul îşi ridică încet capul şi îşi focaliză privirea asupra cavalerului.

— *Pax*! ţipă el, dând drumul sabiei. *Pax!*

— Ridică-te!

Omul se conformă, încet, cu capul plecat, respectuos. Will zări pumnalul abia când mâinile i se depărtară de trup. Băiatul strigă, prea târziu, căci individul se repezi cum putu la Owein şi înfipse lama în pieptul cavalerului, drept în inima acestuia. Sabia templierului căzu pe pietre. Cavalerul se prăbuşi pe spate, cu mâinile prinzând mânerul pumnalului ucigaş. Ţipătul muri pe buzele lui Will în vreme ce Owein era întins pe jos, zbătându-se şi căscând gura ca un peşte pe uscat în căutarea aerului. Atacatorul se întoarse şi plecă împleticindu-se. Privi peste umăr la auzul paşilor care se apropiau în spatele lui şi ochii lui căprui se măriră prin masca în formă de craniu când văzură sabia scurtă din mâna lui Will îndreptându-se spre el. Lama îl lovi pe individ în cap, despicându-i ţeasta, iar din tâmpla omului ţâşni imediat un şuvoi de sânge. Individul căzu în genunchi. Will îşi trase sabia. Privirile celor doi se încrucişară şi băiatul ezită o fracţiune de secundă, care se păru înfiorător de lungă, înainte de a înfige lama în gâtul omului. Simţi rezistenţa oaselor, apoi doar moliciunea cărnii străpunse de fier.

— *Owein!*

Will se răsuci pe călcâie şi o zări pe Elwen aplecându-se deasupra cavalerului. Scoase sabia din gâtul inamicului şi o luă la fugă. Elwen ţinea capul unchiului său în mâini, strigându-l pe nume. Pumnalul ieşea din pieptul lui Owein, înfipt acolo până la plasele, iar pe buzele muribundului apăruse o spuzeală sângerie, ca o pată mare de culoarea vinului. Cavalerul avea ochii deschişi. Will se uită la maestrul lui, apoi la sabia scurtă din propria mână. Lama era acoperită de o peliculă de sânge. Simţi că îi vine să vomite. În urechile lui răsunau ţipetele lui Elwen. Lăsă sabia să cadă şi se prăbuşi în genunchi alături de fată. O prinse de umeri şi încercă să o tragă înapoi ca să o facă să tacă. Mâinile ei erau pline de sânge.

— Hai să plecăm de aici!

Fata continua să ţipe.

— *Elwen*! strigă el, trăgând-o de acolo.

Mâinile ei alunecară de pe obrajii lui Owein. Capul cavalerului căzu la pământ.

— *Nu*! urlă ea, lovindu-l pe Will cu pumnii. *Nu!*

Will îi prinse încheieturile şi o trase spre el, ţinând-o strâns în braţe, aproape zdrobind-o. Peste umărul ei se uită la chipul lui Owein, la gura lui înţepenită şi la ochii lui care nu mai vedeau nimic.

13

Al-Salihiyya, Egipt
23octombrie 1260

Kutuz şedea pe tron şi urmărea orizontul estic colorându-se în roz odată cu ivirea zorilor. Avea să fie o dimineaţă excelentă pentru iepuri, poate chiar pentru mistreţi. Tabăra militară era în plină agitaţie. Oamenii îşi strângeau păturile, îşi spuneau rugăciunea sau îşi îngrijeau caii. Cei cinci guvernatori şi cei şase Mu'izziyya pe care îi convocase la vânătoare aşteptau la intrarea în cort. Niciun semn de la Baybars.

Kutuz se ridică de pe tron, coborî de pe estradă şi merse prin iarbă spre locul unde servitorii îi întinseseră rogojina pentru rugăciune. Se întoarse cu faţa spre Mecca odată cu apariţia primelor raze de soare pe cer. La fel ca toţi oamenii lui. Incantaţiile lor umplură câmpia.

— *Bismillah arrahman arrabeem. Alhamdulilah, rabb al'alamin. Arrahman arraheem. Malik yawm addeen.*

După ce termină, îngenuncheat pe rogojină, Kutuz atinse iarba cu fruntea, absorbind mirosul de umed şi proaspăt al vegetaţiei. Se îndreptă de spate şi zări trei siluete venind spre el. Se încruntă când îi văzu pe Omar şi pe Kalawun flancându-l pe Baybars.

— Amir, rosti el, ridicându-se în picioare.

Baybars se înclină.

— Stăpâne!

— Invitaţia era doar pentru tine, Baybars, zise Kutuz, zâmbindu-le enigmatic ofiţerilor care îl însoţeau.

Baybars păru surprins.

— Scuzele mele, stăpâne. Nu mi-am dat seama că vânătoarea trebuie să fie o chestiune privată. Se întoarse spre Omar şi Kalawun. Plecaţi!

— Stai! îl opri Kutuz, ridicând mâna. Nu-i nevoie. Ofiţerii tăi sunt bine-veniţi să ni se alăture, Amir. Sultanul zâmbi. Sunt sigur că prada va fi suficientă pentru toţi. Le făcu un semn servitorilor lui. Înșeuați încă doi cai. Kutuz porni spre iapa lui albă. Să călărim! rosti el tare spre cei care aşteptau.

Chiar înainte de a urca în şa, sultanul îşi luă suliţa de vânătoare de la una dintre gărzile sale, apropiindu-se cât putu de mult.

— Spune-le celorlalţi, rosti el încet, că astăzi vor muri trei oameni.

Grupul ieşi din tabără şi se îndreptă spre nord, călărind peste câmpia care devenea aurie în lumina soarelui de dimineaţă. Caii săreau peste pâraie înguste şi făceau poteci prin culturile de bumbac, rărite de recentele recoltări. Fermierii, care ieşiseră să strângă ultimele roade ale toamnei, se îndreptară de spate şi se uitară la călăreţii care treceau pe lângă ei.

Kutuz îşi lăsă calul să stabilească ritmul, strângând pântecele iepei cu genunchii, simţind cum adierea vântului îi usucă pielea. Plecaseră de patru luni de zile, dar lui i se părea că trecuse mult mai mult timp. Când părăsiseră Egiptul, de abia începuse revărsarea Nilului: apele fluviului crescuseră acoperind delta şi umflând pâraiele şi canalele. De atunci apele se retrăseseră, lăsând în urmă solul fertil şi înverzit. Kutuz se întorcea acasă triumfător, iar a doua zi, noaptea, întreg oraşul Cairo avea să-l aclame.

Grupul se apropie de apele scânteietoare ale lacului Manzala, trecând pe lângă lagune şi trunchiuri contorsionate de copaci, berzele şi păsările sălbatice luându-şi zborul din pricina zgomotului făcut de copitele cailor. Pe malurile lacului, unde iarba era scurtă şi moale, păşteau bivoli. Doi oameni strigară când zăriră primii iepuri ţopăind peste întinderea de iarbă spre apă, cu trupurile lor agile înălţându-se şi coborând, ca nişte pete maronii într-o mare de verde. Kutuz strigă la rândul lui şi oamenii începură vânătoarea, ridicându-şi suliţele. Trei guvernatori se avântară pentru a înconjura iepurii. În scurt timp, aerul se umplu de chiote pe măsură ce animalele erau ucise unul câte unul. Kutuz aruncă suliţa, vârful acesteia străpungându-l pe ultimul dintre iepuri, care mai ţopăi o dată pe sol, după care rămase nemişcat.

Baybars îşi struni calul şi se apropie de Omar şi Kalawun, în vreme ce sultanul descăleca, iar gărzile se răspândeau ca să adune prada. Baybars sări din şa.

— Sunteţi gata? îi întrebă el pe ceilalţi doi, uitându-se la Kutuz.

— Da, Amir, răspunse Omar, descălecând şi strângând mânerul sabiei.

Kalawun dădu din cap.

Aqtai se apropie de platourile cu mâncare aşezate pe masă. În cort aerul era fierbinte şi sufocant, aşa că încercă să se răcorească făcându-şi vânt cu mâna în timp ce lua o bucată de carne şi o băga în gură, lingându-şi grăsimea de pe degete. Roba lui lungă şi albă de mătase se încreţea pe corpul mătăhălos, iar la subsuori i se formaseră două pete de la transpiraţie. Omul oftă şi închise ochii când o adiere uşoară veni din spatele lui, apoi scoase un

ţipăt când simţi că ceva ascuţit i se înfige în spate. Ţipătul lui fu iute curmat de o mână care îi astupă gura.

Aqtai clipi îngrozit când auzi o voce care îi şuieră la ureche:

— *Taci!*

Obiectul ascuţit i se înfipse şi mai tare în spate şi el se grăbi să încuviinţeze. Mâna dispăru, încet, de la gura lui, iar Aqtai se întoarse. Îl văzu pe Khadir zâmbindu-i. Ghicitorul ţinea un pumnal cu plăsele de aur îndreptat spre el.

— Ce faci? Aqtai arătă spre deschizătura cortului cu un deget tremurător şi încercă să-şi regăsească stăpânirea de sine. Ieşi!

Fu surprins să îşi audă cuvinte sunând mai degrabă ca un chiţăit decât ca un ordin.

Khadir răsuci pumnalul între degete, rubinele de pe mâner sclipind sângerii în lumină.

— M-a trimis stăpânul meu. Vocea îi coborî la nivelul unei şoapte. Are un mesaj.

— Ce mesaj?

Khadir se apropie de Aqtai, cu pumnalul la câţiva centimetri de abdomenul lui. Aqtai se dădu înapoi şi se lovi de masa din spatele lui, aproape răsturnând un urcior cu vin.

— Te rog, îl imploră el, nu mă omorî!

— Când stăpânul meu se va întoarce de la vânătoare, îţi cere să îl întâmpini în cortul regal.

— Dar ce vrea Amir Baybars de la mine? murmură Aqtai, cu privirea pironită asupra pumnalului.

— Amir Baybars nu mai există. Khadir chicoti. Nu pe el îl vei aştepta. Ridică încet pumnalul, atingând cu vârful roba fină de mătase. Opri arma în dreptul pieptului lui Aqtai. Îl vei întâmpina pe *sultanul* Baybars.

— Ce vrei să…

Aqtai se opri, cu ochii măriţi.

— Îl vei întâmpina la cortul regal şi îl vei ruga să se urce pe tron ca sultan al Egiptului şi conducător al armatei mameluce.

— *Nu!* Aqtai ridică vocea. Baybars va fi mai întâi spânzurat!

Sări în stânga, vârful pumnalului trasându-i o linie roşie pe piele, şi se repezi spre intrarea în cort.

Khadir fu mai rapid decât el şi îl trânti la pământ cu o forţă care îl ului pe Aqtai. Ghicitorul se aşeză peste trupul şefului de stat-major al sultanului şi îşi îndepărtă roba soioasă, dând la iveală cadavrul iepurelui pe care îl prinsese în acea dimineaţă şi pe care îl legase, de urechi, la brâu cu o sfoară.

Khadir apucă animalul mort şi îl ridică deasupra lui Aqtai, care stătea întins pe jos şi gâfâia.

— Îi dau un nume acestei creaturi Aqtai. Khadir ridică pumnalul şi despică botul iepurelui. Aqtai va vorbi doar atunci când îi vom spune noi să vorbească. Tăie una din urechile animalului. Aqtai nu va tolera nicio vorbă rea despre Baybars. Scoase unul din ochii creaturii şi îl lăsă să cadă pe abdomenul lui Aqtai. Iar Aqtai va vedea doar puterea noului sultan. Aşează iepurele pe pieptul bărbatului îngrozit. Iar dacă Aqtai nu va face toate astea… Khadir luă pumnalul şi despică burta animalului. Sângele şi măruntaiele purpuriu-vineţii se revărsară peste mâinile prezicătorului, pătând roba lui Aqtai… Atunci Aqtai va muri.

Baybars străbătu întinderea de iarbă pe care fuseseră înşiraţi iepurii morţi. Grupul se împrăştiase ca să recupereze suliţele, iar Omar şi Kalawun îl urmăriseră pe sultan. Baybars se îndreptă spre Kutuz, care tocmai ridica unul dintre iepurii pe care-i ucisese.

Kutuz apucă animalul de urechi.

— Ne vom ospăta pe cinste la noapte! zise suveranul, arătând spre prada lor. Privi în jur, în vreme ce Baybars continua să se apropie. Bună vânătoare, nu-i aşa, Amir?

— Da, răspunse Baybars, bună vânătoare.

Kutuz privi dincolo de Baybars spre cele două gărzi care stăteau în spatele comandantului. Le făcu un semn din cap. Cu atenţia îndreptată asupra lui Kutuz, Baybars nu observă că bărbaţii îşi scoseseră săbiile. Dar Omar o făcu.

— Stăpâne! rosti tare acesta, trăgându-şi sabia din teacă.

Kutuz se întoarse spre el, luându-şi privirea de la Baybars. Zâmbetul îi îngheţă când văzu sabia în mâna lui Omar.

Ofiţerul ridică arma şi privi scurt spre oameni.

— Să ne aducem omagiul domnului nostru! strigă el, îngenunchind în faţa lui Kutuz.

Guvernatorii se uitară unii la alţii, apoi urmară exemplul lui Omar ca să nu pară lipsiţi de respect. Kalawun îi imită. Mu'izziyya şi Baybars, care îl privea încruntat pe Omar, rămaseră în picioare. Dar, după câteva clipe, îşi

scoaseră şi ei săbiile într-un gest de supunere şi îngenunchează pe iarbă. Privirea lui Omar alunecă spre Baybars, care era în spatele sultanului. Omar schiţă un zâmbet.

Kutuz se uită la toţi, surprins.

— Stăpâne, rosti Omar. Pot să îţi jur loialitate?

Sultanul râse şi întinse mâna.

— Poţi.

Omar luă mâna cu un gest ferm şi o sărută.

Kutuz auzi un strigăt, apoi simţi o durere ascuţită în spate. Căzu împleticindu-se în genunchi, privi în jos şi văzu un vârf de sabie ivindu-se din stomacul lui. Atacatorul scoase sabia şi din rană ţâşni sânge, care i se scurse pe coapse. O durere cumplită îi cuprinse deodată trupul. Auzi în jurul lui zgomot de oţel izbit de oţel şi, ca prin ceaţă, la periferia razei sale vizuale îl văzu pe Omar sărind în picioare şi luând-o la fugă înainte, urmat de Kalawun, ca să-i atace gărzile. Încercă să se ridice, dar corpul nu ascultă comanda creierului. Reuşi doar să înainteze câţiva centimetri în genunchi. Tuşi uşor şi îşi puse mâna pe iarba umedă, lângă un iepure mort. Zări o pereche de cizme şi îşi ridică încet capul, pe care îl simţea greu ca o stâncă. Baybars stătea deasupra lui. Sabia lui era mânjită de sânge. Baybars lovi cu piciorul mâna care se sprijinea de iarbă, iar Kutuz se rostogoli pe spate. Simţi răcoarea pământului cuprinzându-l şi auzi o voce care părea să vină de foarte departe.

— Nu mai sunt sclavul tău.

Baybars se îndepărtă. Patru Mu'izziyya erau morţi, iar ceilalţi doi se predaseră. Se duse la Kalawun, care avea sabia îndreptată către cei doi guvernatori care continuau să ţină armele în mâini.

— Aruncaţi săbiile! se răsti el la cei doi.

Unul dintre guvernatori protestă.

— Nu poţi face aşa ceva!

— Tocmai am făcut-o!

În imposibilitate de a riposta, cei doi lăsară să le cadă săbiile din mâini. Kalawun le ridică şi dădu din cap înspre guvernatorul care îl informase despre planurile lui Kutuz.

Baybars se duse la marginea lacului. Lăsându-şi arma pe nisip, intră în apă ca să-şi spele sângele de pe mâini. Se îndreptă, ferindu-şi ochii de strălucirea soarelui, şi privi dincolo de oglinda de apă, acolo unde un stol de păsări

flamingo survola maiestuos lacul ca un nor roz. Râse. Toate astea erau ale lui. Lacul, câmpia, păsările: cu toate îi aparţineau. Îşi afundă mâinile în apa limpede. Şi aceasta era a lui. Pentru prima dată după mulţi ani, poate chiar pentru prima dată în viaţă nu îl mai lega nimic: nici sclavia, nici loialitatea faţă de cineva. Era în sfârşit liber.

Vânătorii, acum mai puţini, se întoarseră în tabără, cu Omar, Kalawun şi Baybars în frunte. Aduseseră cu ei iapa albă a sultanului şi caii soldaţilor morţi, dar, în ciuda protestelor gărzilor rămase în viaţă şi ale guvernatorilor, Baybars lăsase corpul lui Kutuz, neîngropat, în iarba de pe marginea lacului. La trecerea grupului, soldaţii din tabără se opriră din treburile lor, privind caii fără călăreţi. Baybars îşi opri bidiviul în faţa cortului regal şi sări din şa în vreme ce câţiva guvernatori veneau în fugă spre el. Ignorând apelurile lor, intră în cortul deschis. Aqtai stătea pe estrada de lângă tron, palid la faţă şi tremurând din tot corpul. Khadir îl flanca. Baybars îl salută pe ghicitor şi păşi pe estradă ca să le vorbească acelora care se adunaseră în jurul cortului. Tot mai mulţi veneau acolo, chemaţi de camarazii lor.

Vocea profundă a lui Baybars se făcu auzită în toată tabăra.

— Sultanul Kutuz a murit!

Aqtai făcu un pas în faţă impulsionat de privirea aruncată de Khadir.

— Amir Baybars, rosti el cu voce tremurătoare. Tronul îţi aparţine.

Murmurele mulţimii, care se stârniseră odată cu anunţul morţii sultanului, deveniră o furtună de strigăte de stupoare şi chiote de bucurie. Baybars se aşeză pe tron, cu mâinile pe cei doi lei din aur de pe braţe.

Aqtai căzu în genunchi în faţa lui.

— Îmi declar supunerea faţă de tine, Baybars Bundukdari, sultan al Egiptului!

Soldaţii şi ofiţerii regimentului Bahri fuseră primii care îl imitară pe Aqtai, urmaţi de celelalte regimente şi de oamenii din companiile independente. Războinicii cu mantii albe din Mu'izziyya se uitară uluiţi unul la celălalt, dându-şi seama că fuseseră înlocuiţi dintr-o lovitură: Bahri avea să devină iarăşi regimentul de gardă regală. Unul câte unul, toţi se înclinară în faţa noului lider.

Kalawun şi Omar se ridicară şi se postară de o parte şi de cealaltă a tronului. Kalawun îşi ridică sabia.

— Slavă lui Baybars al-Malik al-Zahir!

Armata mamelucă răspunse într-un singur glas, scandând numele lui Baybars.

— Slavă lui Baybars al-Malik al-Zahir!

Slavă lui Baybars, Regele victorios!

Baybars se ridică de pe tron şi se duse la marginea estradei. Îşi înălţă mâinile, cerând tăcere.

— Kutuz intenţiona să stea aici, în faţa voastră, la noapte, şi să vă ţină un discurs de celebrare a marii noastre victorii împotriva mongolilor. Se auziră câteva chiote. Dar eu nu voi vorbi despre triumfuri. Voi vorbi despre eşecuri. Uralele se stinseră. Căci am dat greş. Vocea lui Baybars răsuna în tăcerea care se lăsase. Am lâncezit prea mult sub conducerea unor lideri fără voinţa de a ne conduce pe drumul către victorie. Ne-am obişnuit prea mult cu siguranţa fortăreţelor noastre, în vreme ce în Palestina oamenii noştri nu pot decât să lupte şi să moară. Am îngăduit prea multă vreme Apusului să se furişeze ca o umbră pe pământurile care ne aparţin. Timp de aproape două sute de ani, Apusul şi-a trimis soldaţii cu crucile şi săbiile lor ca să ne distrugă. Vom fi sclavii lor pe vecie?

— Nu! se auziră mai multe voci.

— Vom sta cu mâinile încrucişate fără să facem nimic?

Strigătele deveniră mai puternice, pe măsură ce tot mai mulţi bărbaţi se făceau auziţi.

— Eu nu voi aştepta! tună Baybars. Îşi scoase sabia în vreme ce vocile erau estompate de un val de aplauze furtunoase. A trecut vremea aşteptării. Veţi lupta alături de mine împotriva francilor?

Armata mamelucă răspunse într-un singur glas.

Baybars ridică sabia spre cer.

— Invoc Jihadul!

14

Templul din Paris
26 octombrie 1260

Cădea o burniţă uşoară, îmbrobonând cu picături de apă capetele plecate ale oamenilor şi încărcând pânza velei care atârna moale de catarg din pricina lipsei vântului. Totul era tăcut: vâslele nu scoteau niciun sunet în vreme ce intrau şi ieşeau din apă, şi nimeni nu vorbea. Oraşul care se înălţa dincolo de curba fluviului era mascat de o ceaţă apoasă; părea un monstru întunecat care se mărea cu fiecare mişcare a vâslelor. În faţa lor, fâşia de apă se despărţea în două braţe, înconjurând o insulă care adăpostea mai multe structuri măreţe şi impozante, catedrala albă din capătul îndepărtat al limbii de pământ fiind cea mai înaltă. *Opinicus* apucă pe braţul din stânga al fluviului şi trecu pe lângă o fortăreaţă cu grădini care se întindeau până la marginea apei, unde câţiva copaci fantomatici se înălţau în aerul lăptos. Fortăreaţa dispăru şi în locul ei apărură biserici, mănăstiri, reşedinţe impunătoare, apoi case simple din lemn, un bazar şi mai multe şiruri de hanuri şi ateliere, într-un labirint de străduţe înguste.

Will urmări furnicarul de pe maluri, oamenii intrând în hanuri, ieşind din biserici, ca nişte furnici minuscule la adăpostul muşuroiului. Toţi erau îmbrăcaţi în negru. Ploaia părea mai deasă acum, căzând silenţios pe acoperişuri şi clopotniţe, dar şi pe trupurile celor nouă oameni morţi şi întinşi pe punte, acoperiţi cu mantiile lor, albe pentru cavaleri, negre pentru sergenţi şi marinari. Revărsarea de apă din ceruri spăla sângele de pe cadavre, formând băltoace roşii care punctau puntea. Elwen stătea ghemuită lângă Owein, ascunzându-şi ochii cu mâinile. Will urmărea cum sângele de pe punte se îmbiba în rochie, udând materialul subţire.

— Haide, rosti el, cu voce înfundată.

Pata purpurie se ridica spre abdomenul ei, apoi spre piept şi spre gât.

— Elwen! rosti el, imperios acum. Sângele…

Deodată, ea era în faţa lui, mângâindu-i obrazul.

Ochii ei verzi râdeau.

— Will Campbell, îl admonestă ea în joacă, maestrul tău nu e mort.

Will se răsuci spre trupul lui Owein şi văzu că ea avea dreptate.

— Ca să ajungi templier trebuie să fii dispus să faci multe sacrificii, zise cavalerul, traversând puntea şi îndreptându-se spre el.

Privirea lui Will rămase aţintită pe pumnalul care ieşea din pieptul lui Owein.

— Tu m-ai ucis, sergent.

— Nu.

Tu m-ai ucis.

Will îşi dădu seama că nu Owein vorbise.

— Nu te-am omorât, ţipă Will, dorindu-şi cu disperare ca maestrul să-l poată auzi.

Dar cavalerul dispăru.

Will stătea pe malul unui iaz negru. Cineva ţipa. Sunetul îl scotea din minţi. În apropiere, o fată cu părul galben ca mierea dansa, fustele ei stacojii învârtindu-se în aer. Fata se răsuci spre el, tot mai aproape; pe măsură ce se rotea, fustele ei se transformau într-o ceaţă roşie care o învăluia. Fata trecu de el şi atunci Will văzu în faţa lui un bărbat. Ochii căprui ai acestuia se holbau la el dintr-o imensă gaură albă unde ar fi trebuit să se afle faţa. Omul ridică încet mâna, încercând să atingă bucata de piele albă care-i atârna la tâmplă. Bărbatul o apucă şi trase. Gaura albă dispăru cu un sunet ca de pergament rupt. Când masca se desprinse, Will începu să urle.

— *Tu ai ucis-o*! rosti tatăl lui, întinzând mâna şi apucându-l de umăr.

— Aşa o să facă în fiecare noapte?

Vocea venea dinspre priciul alăturat.

Sergentul care stătea ghemuit lângă Will îşi întoarse faţa.

— Taci, Hugues!

Se uită iarăşi spre Will.

— Ţipetele tale ne-au trezit.

Băiatul îşi dădu părul din ochi. Avea pătura înfăşurată în jurul gleznelor, iar maioul şi izmenele îi erau îmbibate de sudoare şi atârnau reci pe piele. Dădu la o parte mâna sergentului de pe umărul lui.

— N-am nimic.

Sergentul, care cu o zi înainte se prezentase ca fiind Robert de Paris, ridică din umeri şi plecă spre patul lui.

Will dădu pătura la o parte şi îşi coborî picioarele pe pietrele reci. Se ridică însoţit de sforăitul puternic care venea dinspre unul dintre paturi. Hugues pufni şi se întoarse, trăgându-şi pătura peste cap. Will se duse la

masă, pe care se aflau un vas cu apă, un lighean şi o lumânare. Lumânarea arsese, iar ceara topită se adunase şi se întărise în jurul bazei. De mânerul suportului atârnau picături galben-cremoase de ceară întărită. Will îşi făcu palmele căuş în vasul cu apă şi le duse la faţă. Apa rece îi înfioră pielea. Se îndreptă apoi spre singura fereastră din încăpere şi se aşeză pe pervaz, sprijinindu-se de cadru. Afară sufla un vânt îngheţat. Îşi întoarse privirea auzind un alt sforăit. Hugues pufni iritat. Will era un străin acolo, o persoană care le deranja obiceiurile şi intimitatea. Le povestise fragmentat bătălia de la Honfleur, dar nu suflase nicio vorbă despre ce se petrecuse după aceea: haos pe doc şi zile întregi petrecute în tăcere pe vas.

După ce luptele se încheiaseră, oamenii care îi urmăriseră pe cei şase atacatori rămaşi în viaţă se întorseseră la doc după ce-i omorâseră pe doi dintre ei, restul reuşind să se facă nevăzuţi. Cavalerii ar fi vrut să rămână ca să-i prindă pe toţi şi să afle cine îi trimisese, dar căpitanul lui *Opinicus* nu voia decât să iasă cât mai repede din port.

— Dar erau mercenari! strigase unul dintre cavaleri, un bărbat de vârstă medie pe nume John. Trebuie să aflăm cine i-a trimis!

Cadavrele atacatorilor omorâţi fuseseră percheziţionate, dar nimic nu lăsase să se vadă cine erau sau cum aflaseră de transport. Marinarii rămaşi în viaţă coborâseră trupurile de pe punte pe pasarela docului. Două din măştile în formă de craniu pluteau pe apele fluviului, ca două chipuri albe îngemănate care vălureau la suprafaţa apei.

— Trei marinari de-ai mei sunt morţi, replicase căpitanul cu amărăciune. *Opinicus* va părăsi acest port înainte să rămână fără echipaj.

— Nu vor mai face încă o încercare. Pentru numele lui Dumnezeu, i-am lichidat pe cei mai mulţi dintre ei! Să terminăm treaba.

— Nu aveţi de unde să ştiţi asta, insistase căpitanul. E posibil să mai fie şi alţii.

— Trebuie să-i găsim pe cei care i-au trimis, zisese John cu o voce joasă.

Unul dintre sergenţi îşi trăsese sabia.

— Cred că pe *el* trebuie să-l întrebăm cine i-a trimis.

Îndreptase arma spre Hasan, care urmărea tăcut schimbul de replici.

Câţiva cavaleri şi căpitanul se întorseseră spre sarazin, care-l pironea cu privirea pe sergent.

— Ai vreun motiv ca să mă acuzi? întrebase el calm.

— Eşti sarazin. Ce alt motiv să mai existe? Nimeni nu ştie de ce eşti aici. Nimeni nu te cunoaşte.

— Mă cunoştea sir Jacques. Nu îţi ajunge cuvântul unui cavaler?

— Sir Jacques e mort!

— Destul! Intervenise John, păşind înainte şi punând o mână pe umărul sergentului.

Schimburile de replici continuaseră o vreme, până când căpitanul lui *Opinicus* câştigase bătălia verbală şi un sergent fusese trimis la preceptoriu ca să o trezească pe regină. Suverana sosise imediat la doc însoţită de suită, de preot şi de câţiva templieri.

Preotul pântecos ridicase mâinile, de parcă aştepta să se trezească dintr-un coşmar.

— Domnul fie milostiv! Domnul fie milostiv!

Regina privise carnagiul, cu faţa între palme. Mulţimea de gură-cască veniţi dinspre piaţă să urmărească lupta continuau să se înghesuie lângă port. Oamenii o priveau pe regină şi şuşoteau.

— Bijuteriile? întrebase Eleanor cu o voce albă, continuând să se uite la cadavrele care umpleau puntea vasului şi docul.

— Sunt în siguranţă, Maiestate, o liniştise John.

Bijuteriile adunate şi puse într-un cufăr lipsit de însemne fuseseră adăpostite în cabina vasului.

În vreme ce regina şi suita ei se urcau la bordul lui *Opinicus,* doi cavaleri se îndreptaseră spre cadavrul lui Owein, care rămăsese pe pasarela docului. Până în acel moment nimeni nu păruse dispus să o deranjeze pe Elwen, care se prăbuşise peste trupul unchiului ei. Will încercase în zadar să o ia de acolo.

Cavalerii nu dădură dovadă de aceeaşi gentileţe.

— E nepoata lui sir Owein? întrebase unul dintre ei, apropiindu-se de Will.

Acesta încuviinţase tăcut.

— Ce caută aici?

Băiatul nu găsise că e cazul să mintă. Îi spusese cavalerului că fata se furişase la bordul lui *Endurance.*

Cavalerul blestemase şi clătinase dezgustat din cap. Aplecându-se, o apucase pe Elwen de braţe.

— În picioare, fato!

Will se repezise înainte când Elwen începuse să ţipe.

— Opreşte-te, sergent! Lătrase al doilea cavaler, ajutându-şi tovarăşul să o tragă pe fată de acolo. Owein e mort. Plânsul ei nu-l va aduce înapoi.

Aproape luând-o pe sus, cavalerii o urcaseră pe Elwen pe puntea lui *Opinicus,* unde o abandonaseră pe una din bănci. Brutalitatea lor o făcuse pe fată să se oprească din plâns şi să rămână pironită locului în tăcere, privind cum trupul lui Owein este depus pe punte şi acoperit cu mantia lui albă.

Împreună cu preotul şi fraţii din preceptoriu, trei cavaleri părăsiseră vasul ca să-i caute pe cei patru atacatori rămaşi în viaţă. Se întorseseră cu toţii în scurt timp. Cavalerii le ceruseră fraţilor de la preceptoriu din Honfleur să continue cercetările la ivirea zorilor.

Dar speranţa de a-i găsi era foarte mică şi toţi ştiau asta. Preotului şi fraţilor lui li se dăduse şi sarcina de a îngropa cadavrele mercenarilor.

— Să nu-i aşezaţi în pământ sfinţit, adăugase John.

— Frate, rostise preotul, şocat, dar nu le putem încredinţa sufletele satanei fără o judecată corectă.

— O să-şi primească judecata în iad.

Will urcase la bord în spatele cavalerilor, ducând sabia lui Owein, pe care o pusese lângă maestrul său. Atunci îl văzuse pe Garin îngenunchind alături de trupul lui Jacques. Băiatul dăduse la o parte mantia de pe capul cavalerului şi se uita fix la faţa care îngheţase în grimasa din clipa morţii. Garin avea obrajii uzi şi pumnii strânşi. Băiatul vrusese să atingă chipul unchiului său, dar se oprise, cu mâna suspendată deasupra peticului de pe ochiul lipsă al lui Jacques. Când Will îl atinsese pe umăr, Garin sărise ca ars şi se răsucise, cu faţa schimonosită de durere.

— *Nu mă atinge!*

Will se trăsese înapoi, şocat de vehemenţa din vocea prietenului său. Îl lăsase pe Garin să se holbeze la cadavrul lui Jacques, apoi traversase puntea vasului aşezându-se pe o bancă şi sprijinindu-şi capul pe mâini.

Haosul de după bătălie fusese greu de suportat, dar şi mai grea fusese tăcerea care cuprinsese vasul în vreme ce echipajul îl ghida de-a lungul Senei: o tăcere care se strânsese asupra tuturor ca un pumn de fier. Gărzile şi valeţii lui Eleanor şedeau pe bănci alături de cavaleri şi sergenţi. Din pricina bagajelor, în cabină era loc doar pentru regină şi doamnele ei de onoare.

Dintre toţi, doar Elwen părea capabilă să-şi exprime durerea. Plânsetele ei începuseră din nou noaptea şi continuaseră până în zorii zilei. Chiar şi Will

şi-ar fi dorit ca ea să tacă, deşi suferea la fel de mult pentru pierderea lui Owein. În cele din urmă, unul dintre sergenţi ţipase la ea, o voce îngrozitor de zgomotoasă în tăcerea încremenită. Imediat, uşa cabinei se deschisese cu violenţă şi în cadrul ei apăruse regina Eleanor, cu chipul palid.

— N-ai niciun pic de inimă? îl admonestase ea pe sergent, care rămăsese cu gura căscată.

Regina se dusese la Elwen şi o ajutase să se ridice în picioare spunându-i cuvinte blânde de încurajare care îi amintiseră lui Will de modul în care Simon liniştea mereu caii din grajdurile de la Templul Nou pe vreme de furtună. O condusese pe Elwen în cabină, unde rămăseseră cea mai mare parte a călătoriei, o călătorie pe care Will o făcuse ca prin ceaţă. Aşteptase şi urmărise schimbarea lentă a peisajului şi roiurile de muşte care se năpustiseră asupra cadavrelor de pe punte.

Când *Opinicus* ajunsese în Paris, seara târziu, un marinar o luase la fugă spre preceptoriu ca să îi anunţe pe cei de acolo că era nevoie de cărucioare la doc pentru lăzile cu sare, butoiaşele cu bere şi pentru morţi. Eleanor trimisese două gărzi la palat, unde o aştepta sora ei, regina Marguerite. Când se apropiaseră o căruţă şi o trăsură cu patru cai negri, Elwen le însoţise pe doamnele de onoare ale reginei. Toate lucrurile, cu excepţia bijuteriilor Coroanei, fuseseră încărcate în căruţă.

— O voi duce la palat, le spusese regina cavalerilor, urcându-se şi ea în trăsură. Preceptoriul vostru nu este un loc pentru femei. Şi cu siguranţă nu este un loc bun pentru o femeie îndurerată, adăugase ea aruncându-i o privire scurtă sergentului care ţipase la Elwen.

După ce trăsura regală plecase, cavalerii şi sergenţii parcurseseră pe jos străduţele întortocheate ale oraşului, trecând pe lângă numeroase ateliere, pe lângă mănăstirea ospitalierilor, urcând apoi rue du Temple către preceptoriul lor, care se găsea dincolo de zidurile cetăţii, în mijlocul unei întinderi plăcute vederii de câmpuri cultivate. Will observase prea puţin din toate astea. După ce ajunseseră la preceptoriu, fusese condus într-un dormitor în care îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei următoare.

Astăzi era a doua lui zi în Paris, ziua funeraliilor lui Owein.

Când sună clopotul pentru prima slujbă, Will rămase pe pervaz, în vreme ce ceilalţi sergenţi îşi părăsiră priciurile într-un cor de căscaturi şi conversaţii şoptite. Accentul lor i se părea straniu lui Will, dar îi putea înţelege dacă

vorbeau în latină. În cadrul preceptoriilor, unde trăiau laolaltă cavaleri din numeroase ţări, latina devenise limba comună a tuturor.

Sergenţii îşi îmbrăcară tunicile peste lenjeria de corp şi se aşezară la coadă la vasul cu apă şi la lighean, pentru a-şi da cu apă pe faţă. Afară era încă întuneric. Când Robert ajunse la masă ca să se spele cu apa rece ca gheaţa, trei sergenţi părăsiseră deja încăperea. Robert îşi şterse faţa cu mâneca tunicii, îşi aranjă părul blond şi dădu din cap înspre Will.

— Vii la capelă? întrebă el, îndreptându-se spre dulapul din colţul dormitorului şi deschizând uşile duble.

Will clătină din cap.

— Lasă-l să stea aici, Robert, dacă asta vrea.

Will se uită la Hugues, care îşi aranja tunica.

Sergentul îi aruncă o privire cu înţeles.

— Poate că ar fi bine să dormi câtă vreme lipsim noi. Atunci nu vom mai fi obligaţi să fim părtaşi la visele tale.

Robert îşi dădu ochii peste cap. Luase un beţişor de pe unul din rafturile dulapului şi acum îşi curăţa dinţii neobişnuit de albi.

— Nu-l lua în seamă, îi zise lui Will, scoţând beţigaşul din gură. Hugues trebuie neapărat să-şi facă somnul.

Hugues se uită urât la Robert.

— Nu vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi aici! Mereu faci asta!

Urmărindu-i, lui Will îi veni să râdă. Cei doi tineri, cu un an mai mari decât el, nu puteau fi mai diferiţi. Robert era înalt şi zvelt, cu trăsături aproape feminine, cu pometi înalţi şi sprâncene arcuite. Hugues era scund şi îndesat, cu ochi negri apropiaţi şi o claie de păr negru care-i încadra nasul.

Hugues le întoarse spatele amândurora şi se duse la dulap. Scoase de acolo o pelerină neagră pe care şi-o puse pe umeri.

— Nu-i acorda atenţie, rosti încet Robert în direcţia lui Will. Se zburleşte la toţi cei pe care nu-i cunoaşte. Văzând că Will nu spune nimic, Robert adăugă: Din pricina numelui său.

— A numelui său? întrebă Will cu voce plată.

— Hugues de Pairaud. Humbert, maestrul Angliei, este unchiul lui. Familia Pairaud slujeşte Templul de ani de zile şi Hugues se teme ca sergenţii, mai ales cei de origine mai puţin nobilă, să nu-i caute interesat prietenia.

— Despre ce vorbiţi? ceru Hugues să afle, aranjându-şi pelerina în vreme ce traversa încăperea.

Robert se întoarse.

— Tocmai îi spuneam lui Will că într-o zi ai să ajungi Mare Maestru.

— Aşa este, replică Hugues cu aroganţă. Sau cel puţin Inspector al Franţei. Pentru asta am fost cres…

— Dacă mai spui crescut, te bat! i-o reteză Robert. Aruncă beţişorul pe patul lui şi îl împinse pe celălalt spre uşă. Haide, Hugues. Domnul ţi-a dat un suflet, hai să vedem dacă El îţi poate da şi puţină inimă.

Îi făcu cu ochiul lui Will în vreme ce ieşea din dormitor.

Ceva mai târziu, clopotul încetă să mai bată, semn că slujba începuse. Will nu părăsi pervazul. Zi de zi, în ultimii patru ani, mai întâi împreună cu tatăl lui, apoi la Templul Nou, se deşteptase înainte de ivirea zorilor pentru prima slujbă. Dar azi nu voia să îngenuncheze. Stătea acolo şi privea cum cerul se luminează treptat, ascultând primele cântece ale păsărilor.

Aripa destinată sergenţilor se afla într-un perimetru dreptunghiular în apropiere de grajduri. Peste acoperiş, Will vedea câmpurile întinse, mărginite de stejari contorsionaţi şi mesteceni albi. Pe unul dintre ele erau împrăştiaţi stupii care adăposteau albinele care dădeau miere preceptoriului. Un pârâu străbătea covorul de iarbă către o moară. Dincolo de aceasta, heleşteul cu peşte reflecta lumina palidă a zorilor şi formele ceţoase ale clădirilor şi şoproanelor despre care Robert îi spusese că adăposteau camerele servitorilor, armurăria, depozitul de haine, brutăria şi hambarul pentru grâne. Exista acolo chiar şi un atelier de olărie. Dacă Will se apleca suficient de mult peste pervaz, putea zări turnurile înalte ale donjonului. Templul din Paris, principalul preceptoriu al Apusului, era mult mai mare şi mai grandios decât Templul Nou, care, prin comparaţie, i se părea băiatului de-a dreptul modest.

Când durerile de spate şi picioare deveniră insuportabile, Will se lăsă să alunece jos de pe pervaz. Se uită la sacul cu obiecte personale pe care îl pusese la piciorul patului. Ghemuindu-se, scoase de acolo sabia, tunica şi pantalonii pe care îi purtase în cursul luptei. Sângele se uscase. Will înmuie hainele în lighean şi începu să le frece ca să îndepărteze petele. Curând, apa se făcu roşu-maronie. Will frecă atunci cu şi mai mare putere. Apa trecea peste marginile ligheanului, băltind pe masă şi scurgându-se pe podea. Încăperea se umplu de mirosul neplăcut al sângelui, răscolind stomacul lui

Will. Atunci îi apărură în faţă ochii mercenarului ascuns în spatele măştii în formă de craniu în timp ce el se pregătea să-i dea o lovitură cu sabia. Resimţi acel impact cumplit. Will era şocat de uşurinţa cu care putea fi omorât un om, de fragilitatea cărnii. Se bucura că nu văzuse şi chipul omului. Ar fi putut să o facă: cadavrele mercenarilor, fără măşti, fuseseră adunate pe docul din Honfleur. L-ar fi putut vedea pe cel pe care-l omorâse, dar nu se apropiase. Un om cu mască era un individ impersonal, fără familie, istorie şi viitor.

Vocea unui băiat răsună pe coridorul din faţa camerei. Se auziră paşi, dar zgomotul se estompă. Will întinse hainele pe pervaz, întrebându-se dacă remarcase cineva că el nu venise la slujbă şi că nici măcar nu ieşise din dormitor. Dar singura persoană pe care o cunoştea cu adevărat acolo era Garin, însă cei doi nu se mai întâlniseră de la sosire, când fuseseră repartizaţi în dormitoare diferite.

Începu să-şi cureţe arma. Lama nu mai era o jucărie de copil cu care să se joace de-a soldaţii sau un dar de la un tată iubitor. Era un instrument al morţii. În vreme ce ştergea tăişul, îndepărtând petele de sânge uscat, Will încercă să şi-l imagineze pe taică-său stând lângă el şi spunându-i că făcuse ce trebuia; că fusese o necesitate pentru care se antrenase; că-şi făcuse datoria. Însă Will nu reuşi decât să-şi audă tatăl, pe un ton monoton care îl trăda, spunându-i că nu era vina lui, că fusese un accident şi că nu-şi învinovăţea fiul pentru asta.

Dangătul clopotului însoţi ieşirea din capelă a cavalerilor, a sergenţilor şi a preotului, după ce participaseră cu toţii la mesa de recviem. Will mergea în spatele sicriului lui Owein, purtat pe umeri de patru cavaleri de la Templul Nou. Ceilalţi doi cavaleri care supravieţuiseră bătăliei, echipajul de pe *Opinicus,* Garin şi o mulţime de alţi cavaleri, preoţi şi sergenţi pe care Will nu-i cunoştea purtau pe umeri sau mergeau în urma celorlalte opt sicrie. Robert şi Hugues erau amândoi acolo, dar nu şi Elwen. Will ura faptul că la înmormântarea lui Owein participau atâţia oameni care nu-l cunoscuseră. Simţea nevoia să-şi protejeze maestrul şi se simţea important ca sergentul personal al lui Owein.

Preotul conduse procesiunea către cimitirul capelei, construit într-un spaţiu înconjurat de ziduri. Alături de prelat mergea Inspectorul Regatului Franţei, comandantul fortăreţelor apusene, care ocupa locul doi în ierarhie după Marele Maestru. Inspectorul era un bărbat cu un aer maiestuos, cu o

barbă modelată în formă de trident. În capătul îndepărtat al cimitirului fuseseră săpate nouă gropi una lângă alta. Oamenii înconjurară mormintele în vreme ce sicriele erau coborâte în pământ. Will se uită în altă parte când coşciugul lui Owein dispăru în gaură, încet şi dureros, hurducat de frânghiile de susţinere.

Preotul începu să psalmodieze:

— *Requiem aeternam dona eis, domine, et lux perpetua luceat eis!*

„Dă-le pacea veşnică, o, Doamne, şi fie ca ei să fie scăldaţi pe vecie în lumină!”

După aceea, preotul se aplecă, luă o mână de pământ şi o aruncă peste sicriul lui Owein; apoi şi peste celelalte.

— Din ţărână te-ai născut şi în ţărână te întorci!

Inspectorul făcu un pas înainte şi îşi scoase sabia.

Ţinând mânerul cu ambele mâini, o ridică.

— Sacrificiul de sub noi îşi va găsi răsplata deasupra noastră. Fie ca fraţii noştri care ajung în împărăţia Cerurilor să-şi găsească pacea în braţele lui Dumnezeu!

Inspectorul îşi băgă sabia în teacă şi i se alătură preotului, în vreme ce groparii îşi începură treaba. Zgomotul surd al bulgărilor de pământ care cădeau peste sicrie răsuna în urechile tuturor în tonalitatea dură a finalităţii.

Will rămase lângă morminte în vreme ce mulţimea începea să părăsească cimitirul. Garin trecu pe sub arcada din zid. Băiatul nu-i adresase nici măcar o vorbă şi nici nu se uitase la el în timpul ceremoniei. Prea epuizat sufleteşte ca să se ducă după prietenul lui, Will îngenunche, simţind cum iarba umedă îi udă pantalonii. La Honfleur intenţionase să-i spună lui Garin despre scrisoarea pe care o descoperise în sala cea mare, dar acum asta părea o chestiune lipsită de importanţă. Îngrijorarea lui legată de loialităţile lui Jacques devenise insignifiantă în comparaţie cu grozăvia celor petrecute în ultimele zile. Will îl văzu pe Inspector îndreptându-se spre cavalerii Templului Nou.

— Vom pleca spre Londra poimâine, domnule, zise John, cavalerul care preluase comanda după bătălie. Cu bijuteriile aflate în siguranţă în tezaurul vostru şi cu fraţii noştri odihnindu-se acum aici, nu mai avem de ce să stăm. Maestrul Angliei trebuie să afle ce s-a întâmplat. O investigaţie în acest sens trebuie demarată. Cavalerul îşi coborî vocea. Deşi mă tem că o asemenea întreprindere s-ar putea dovedi dificilă. Nimeni din afara Templului nu

cunoştea detaliile călătoriei noastre, iar regele Henric ne-a dat de înțeles că nu ne-a lăsat ca gaj bijuteriile de bunăvoie. Nu e imposibil ca el să fi încercat să reintre în posesia lor.

— Vă voi pune la dispoziţie o corabie, replică Inspectorul. Spune-i maestrului de Pairaud că are susţinerea mea pentru investigaţie, indiferent dacă va avea nevoie de forţa armelor sau de ajutor financiar. Are autoritate deplină în această privinţă. Îl voi informa şi pe Marele Maestru Berard, la Acra.

— Da, domnule.

După umplerea ultimului mormânt, zidarii aduseră plăci de granit ca să le acopere. A doua zi, ca să nu tulbure trecerea sufletelor celor ucişi spre Ceruri, zidarii aveau să dăltuiască săbiile cavalerilor pe pietrele funerare.

Will îşi ridică privirea când cineva îi atinse umărul, şi îl văzu pe Robert.

— Vrei să stau cu tine?

— Nu, replică Will, privind în altă parte şi ştergându-şi repede ochii cu mâneca.

— Am de lucru la armurerie. Voi fi acolo tot restul zilei, dacă o să simţi nevoia de companie.

Robert se îndepărtă, dar Will constată că tot nu rămăsese singur: în stânga lui stătea un preot. Gluga îi acoperea parţial faţa, dar Will îşi dădu seama că omul era bătrân, mai bătrân decât toţi cei pe care-i cunoştea el. Şuviţe de păr alb şi subţire precum pânza de păianjen îi atârnau în jurul gâtului, iar barba îi era rărită pe bărbie acolo unde o cicatrice urâtă îi schimonosea gura într-un rictus permanent. Cocoşat asemenea unui copac negru încovoiat, omul nu dădu niciun semn că l-ar fi observat pe Will.

Will atinse uşor pământul răscolit din jurul mormântului lui Owein, după care se ridică. Apropierea tăcută a acelui preot îl stânjenea.

— Aşteaptă, zise el, luând-o la fugă după Robert. Vin cu tine.

Sergentul dădu din cap, fără să spună nimic. Will veni lângă el şi îşi potrivi pasul. În vreme ce străbăteau poteca din cimitir, Will se uită înapoi înspre preot.

— Cine e?

Robert întoarse privirea.

— Părintele Everard de Troyes. Schiţă un zâmbet. Să nu te laşi înşelat de felul în care arată. Mai degrabă aş încrucişa spada cu dracul însuşi.

— Cum adică?

— I-ai văzut mâna? Cea cu două degete lipsă?

Will nu o văzuse, dar încuviinţă din cap.

— Şi le-a pierdut în Ierusalim acum şaisprezece ani, când necredincioşii au recucerit Sfântul Oraş. El a ucis de unul singur zece războinici. Se afla în biserica Sfântului Mormânt când a fost lansat atacul şi a trebuit să se ascundă sub corpurile preoţilor morţi timp de trei zile pentru a nu fi capturat. Robert vorbea cu un ton grav, dar Will avea impresia că îi plăcea să spună povestea. Îţi poţi imagina? Trei zile în căldura aia, cu muştele şi putoarea de acolo? Se spune că a fost singurul creştin care a supravieţuit masacrului.

Chiar înainte ca ei doi să treacă pe sub arcada care marca ieşirea din cimitir, Will întoarse iarăşi privirea şi îl zări pe bătrân stând nemişcat lângă morminte. Se gândi că o pală ceva mai puternică de vânt l-ar fi doborât pe preotul cu aspect atât de fragil, care se luptase cu zece războinici.

***

Templul din Paris
27 octombrie 1260

A doua zi, ultima pentru el în Paris, Will se întoarse la mormântul lui Owein după slujba none, neştiind unde altundeva să se ducă. Se bucura că avea să revină în curând în mediul familiar al Templului Nou – deşi se temea în aceeaşi măsură. În vreme ce înconjura capela, unde un gargui năpădit de muşchi se îţi de pe un contrafort, îndreptându-şi zâmbetul ştirb şi lunatic spre înalturi, Will o zări pe Elwen stând în genunchi la mormântul lui Owein, cu un buchet de crini. Fata era îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, bordată cu alb şi îşi strânsese părul sub o bonetă. Când el se apropie, Elwen îşi ridică privirea, apoi şi-o întoarse din nou spre mormânt.

— Crezi că s-a supărat că n-am participat la înmormântare?

— Nu, răspunse Will în şoaptă, îngenunchind alături de ea.

— Nimeni nu a venit la palat ca să mă anunţe când vor avea loc funeraliile. Sunt sânge din sângele lui, ar fi trebuit să fiu acolo. Elwen puse crinii pe piatra funerară. Am întrebat-o pe regina Eleanor dacă pot veni aici în dimineaţa asta. Una dintre gărzile ei m-a escortat. Întinse mâna să aranjeze un crin. Cum a fost? Ceremonia?

Will ridică din umeri.

— Ca toate înmormântările.

— Mă tot întreb dacă ar fi murit dacă eu nu eram acolo. Poate că ar fi fost mai prudent. Poate că ar fi văzut din timp pumnalul ăla sau…

— Nu trebuie să gândeşti aşa, spuse Will, urmărind-o cum mângâie piatra funerară, pe care mici cristale de cuarţ sclipeau în granit. Degetul ei se albi de praf de la conturul dăltuit al sabiei lui Owein. Ce vei face când te întorci?

— Nu mă întorc în Londra, răspunse Elwen, punându-şi mâinile în poală. Rămân aici.

— La preceptoriu?

Will era surprins.

— La palat. Când i-am spus reginei Eleanor că nu mă pot întoarce la mama şi că n-am unde să mă duc, a zis că nu mai vrea ca această tragedie să genereze şi mai multă suferinţă. A vorbit cu sora ei, regina Marguerite, care a fost de acord să mă ia în serviciul ei. Voi fi doamnă de onoare. Elwen se întoarse spre Will. Ar trebui să vezi palatul. E atât de mare că am nevoie de un servitor ca să nu mă rătăcesc. Pe malul fluviului sunt grădini, pajişti superbe, sute de copaci. Mă simt ca acasă, o casă care mi se potriveşte, plină de oameni şi veselie. Se uită la mormântul lui Owein. Şi voi fi aproape de el.

— Owein s-ar fi bucurat pentru tine, zise Will, resimţind greutatea propriei sale lipse de scop. Nu mai avea maestru şi niciun loc al lui. Încercă să îşi ascundă gelozia. O să ai o poziţie înaltă.

Will auzi paşi şi privi în jur. Îl zări pe Garin îndreptându-se către morminte.

Băiatul se opri când îi văzu pe Will şi pe Elwen.

Elwen se ridică în picioare.

— Tu eşti Garin de Lyon, nu?

— Da, răspunse înţepat Garin.

Elwen se duse spre el.

— Mulţumesc, rosti ea cu sinceritate. Mi-ai salvat viaţa. Am auzit că şi tu ai pierdut în bătălie pe cineva din familie, adăugă ea încet. Un unchi?

— Da.

Garin se întoarse.

— Garin! Will se îndepărtă de Elwen, care îşi muşca buza şi se uita după băiat. Îşi ajunse prietenul din urmă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Garin îl măsură scurt pe Will. Aveam nevoie doar de puţină linişte.

— Putem pleca noi.

Will privi spre Elwen, care încuviinţă.

— Plec eu.

Garin continuă să meargă.

Will îi blocă drumul.

— Garin, te rog, n-ai vorbit deloc cu mine după luptă. Ce se întâmplă?

Garin îşi încleştă maxilarele.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

— De ce?

Garin îl împinse şi începu să alerge în jurul mormintelor.

— Lasă-mă în pace!

Will îl prinse din urmă în dreptul mormântului lui Owein. Îşi apucă prietenul de braţ mai tare decât ar fi vrut.

— Şi eu mi-am pierdut maestrul! Ştiu ce simţi!

— Habar n-ai ce simt eu! ţipă Garin.

Smulgându-se din strânsoarea lui Will, ceva îi căzu din mână.

Will se aplecă să ridice obiectul. Era peticul de piele care acoperea ochiul lipsă al lui Jacques. Pielea era zbârcită şi caldă din strânsoarea pumnului lui Garin.

Garin sări şi smulse peticul din mâna lui Will.

— Totul e din vina ta! strigă el.

— Ce?

Will se holbă la prietenul lui.

— De câte ori ai intrat în belele! Garin vorbea pe un ton piţigăiat, iar faţa i se făcuse roşie. De câte ori Owein te-a pedepsit doar cu o dojană blândă! Şi eu ce-am primit?

— N-a fost…

— Eu am primit toate pedepsele pe care trebuia să le primeşti tu!

Elwen se uita la ei.

— Nu eu te-am pedepsit, ci Jacques. Ar fi făcut-o oricum, chiar dacă eu n-aş fi fost acolo.

— Nu! Dacă n-ai fi fost tu, unchiul meu n-ar fi trebuit să mă pedepsească, iar eu n-ar fi trebuit să… Garin se opri, cu ochii plini de lacrimi. E mort. Unchiul meu e mort. Din cauza *ta!*

— De ce dai vina pe mine? vru Will să afle. N-am greşit cu nimic!

— Tu nu greşeşti niciodată, nu-i aşa? şuieră Garin, cu chipul schimonosit de furie. Owein era mândru de tine chiar şi când îi nesocoteai ordinele. Şi

tatăl tău? Te-a adus la Templu chiar şi după ce ţi-ai omorât sora!

Will simţi cum îl cuprinde mânia. Izbucni, pocnindu-l pe Garin în falcă. Elwen ţipă văzând că băiatul se împiedică. Piciorul lui se prinse de marginea pietrei funerare a lui Owein, iar Garin căzu pe bucata de granit, zdrobind crinii puşi de Elwen acolo. Will făcu un pas în faţă, cu pumnii ridicaţi, apoi zări sângele de pe buza lui Garin.

— Garin. Eu… n-am…

Will se opri când Garin se ridică şi îşi luă mâna de la gură. Băiatul se uită fix la sânge, apoi la Will, după care plecă de acolo, strângând în pumn peticul care acoperise orbita goală a lui Jacques.

Will tresări simţind o mână pe umăr.

— De ce l-ai lovit? întrebă Elwen. Şi ce a vrut să spună cu sora ta?

Will se încruntă când zări crinii fetei zdrobiţi şi împrăştiaţi peste mormântul lui Owein.

— Îmi pare rău.

Smulgându-se din mâna ei, o luă la fugă.

15

Templul din Paris
27 octombrie 1260

Will stătea pe priciul lui, respiraţia părându-i-se cumplit de zgomotoasă în dormitorul pustiu. Pe încheieturi îi apăruseră deja pete roşii. Garin era singura persoană căreia îi povestise despre sora lui. Nici măcar Simon nu ştia. Nu-i venea să creadă că prietenul lui folosise asta împotriva lui. Garin. Will îşi lăsă capul ruşinat în jos, revăzând în minte sângele curgând din buza spartă a băiatului. Clătinând din cap, băgă mâna în sac şi scoase de acolo o bucată împăturită de pergament. Începuse scrisoarea către mama lui exact înainte de plecarea spre Paris. Nu reuşise s-o termine. Îşi găsi o poziţie mai confortabilă şi se uită fix la cuvintele scrise cu litere mici şi necizelate.

Câteva ore mai târziu, după ce clopotele marcaseră încheierea vecerniei, uşa dormitorului se deschise şi Robert intră în încăpere.

— Mă întrebam unde te-ai dus. E aproape timpul de cină.

Will continua să stea pe prici, pe pătură fiind împrăştiate bucăţi de pergament. Îşi şterse faţa când văzu că Robert se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sergentul, aruncând o privire pielii sfâşiate.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Robert ridică din umeri şi se aşeză la capătul priciului.

— Atunci nu vom vorbi.

Will îşi ridică privirea.

— De ce dă vina pe mine?

— Cine?

— Garin. Spune că din cauza mea a murit unchiul lui.

— Mama mea a murit când eram mic, replică Robert. O vreme, tata dădea vina pe oricine pentru asta, dar nu era vina nimănui. Fusese bolnavă. Nici el şi nici altcineva nu ar fi putut face nimic.

— Jacques a fost omorât. Cineva este de vină. Will se lăsă pe spate, clipind des. Poate că eu.

Robert se răsuci şi îşi propti cotul de pat, ţinându-şi capul în palmă.

— Cum adică?

— Uneori îmi doream ca Jacques să plătească pentru că îl pedepsea pe Garin. Poate că, dorindu-mi asta, chiar s-a întâmplat.

Will îşi pipăi încheietura umflată.

Robert dădu din cap înspre semne.

— Există vânătăi pe faţa cuiva care să se potrivească bine cu urmele alea?

— Garin.

— De ce v-aţi bătut?

— A spus ceva despre sora mea, răspunse Will, ridicându-se în capul oaselor. Ceva ce n-ar fi trebuit să spună.

Robert aşteptă.

— Mi-am omorât sora, mărturisi brusc Will.

Cuvintele părură să se transforme în imagini vii în tăcerea din încăpere. Will aşteptă ca Robert să le vadă contururile întunecate şi urâte ivindu-se din colţurile camerei.

Într-un târziu, Robert vorbi:

— Cum?

Will tăcu.

— Cum a murit? insistă cu blândeţe Robert.

Will închise ochii.

— Tata o numea îngerul lui. Îi aducea panglici din Edinburgh. Îşi petrecea ore întregi urmărind-o cum se joacă. Will îşi duse genunchii la piept. Dar Mary nu era un înger. Mereu fura pâine din bucătărie şi dădea vina pe mine sau lăsa puii afară, sau spărgea ouăle, sau se îmbufna dacă cineva o ruga să facă ceva. Îmi amintesc că îmi doream ca ea să dispară, nu să moară, ci cumva să se piardă. Nu voiam asta cu adevărat. Will se uită la Robert. S-a întâmplat în vara de dinaintea venirii mele la Templul Nou. Tata era plecat la Balantrodoch. Eu mă duceam la lac ca să termin barca pe care o construiserăm împreună. Urma să mergem cu ea la pescuit. Voiam să-i fac o surpriză la întoarcerea lui acasă. Mary s-a luat după mine. I-am spus să nu vină pentru că ştiam că îmi va sta în cale, dar ea a continuat să meargă după mine. Am ajuns la lac şi am început să lucrez la barcă. Era foarte cald afară. Mary s-a plictisit şi s-a dus să adune scoici. Intenţionam să stau acolo toată ziua, ca să termin barca, dar Mary a început să se smiorcăie şi să-mi spună că vrea să plece. I-am spus să se ducă acasă, dar mi-a zis că nu ştie drumul. Pe celălalt mal al lacului era o pădure. M-am dus să caut câteva crengi pe care să le folosesc ca vâsle şi Mary a venit cu mine. Îmi tot spunea că tatei îi vor plăcea mai mult scoicile pe care le găsise ea decât barca stupidă făcută de mine. Will îşi cuprinse capul în palme. Eram pe nişte stânci deasupra

apei. Mary a spus… Nici măcar nu-mi mai amintesc, dar a zis ceva şi a aruncat cu scoicile în mine, iar eu m-am înfuriat. Will făcu o pauză. Aşa că am împins-o. N-am vrut s-o fac cu putere. A căzut de pe stânci direct în apă. În cădere s-a lovit la cap. Eram la o înălţime mai mare decât crezusem. Am sărit în apă şi am găsit-o, dar… Will clătină din cap. Am scos-o şi am dus-o în braţe acasă. Aveam mulţi kilometri de străbătut şi ea era grea. I-am tot vorbit, dar nu se trezea, iar capul îi era plin de tăieturi. Tata era acasă. Tocmai străbătea curtea ducând o găleată cu apă de la izvor pentru baia lui. Ne-a zâmbit şi a început să ne facă imediat cu mâna, apoi a văzut-o pe Mary. A lăsat găleata să cadă şi a fugit ca să mi-o ia din braţe. Will înghiţi în sec, amintindu-şi ţipetele disperate ale tatălui său care îşi ţinea în braţe fiica moartă şi pe maică-sa desculţă îndreptându-se în fugă spre ei. Mai târziu, m-a scos din casă şi m-a întrebat cum s-a întâmplat, iar eu i-am spus că a căzut. Will îşi lăsă capul în jos. Dar a continuat să îmi pună întrebări, aşa că a trebuit să-i spun adevărul. A fost ca şi cum îl ştia deja. A dat din cap, s-a ridicat şi a intrat în casă. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

Când am îngropat-o pe Mary, mama s-a pus pe plâns. Luni de zile. A mai născut o fetiţă, pe nume Ysenda, dar n-a mai râs sau zâmbit niciodată ca înainte. Tata era plecat în majoritatea timpului. Nu m-a dus niciodată la Balantrodoch, aşa cum promisese. În loc de asta m-a luat la Londra când i s-a cerut să înlocuiască un funcţionar bolnav. Will se ridică şi îşi încrucişă braţele la piept. M-a luat la Londra ca să scape de mine. Călătorea foarte mult sau stătea în sala cea mare, unde lucra cu unchiul lui Garin. Abia dacă îl mai vedeam. Puteam să ne întoarcem acasă când funcţionarul s-a însănătoşit sau chiar să rămânem la Templul Nou, dar el a fost făcut cavaler, a plecat în Ţara Sfântă şi m-a părăsit. Timp de optsprezece luni n-am primit nicio veste de la el.

Robert se postă în faţa lui Will.

— Ai vrut doar s-o împingi, nu s-o omori. Tatăl tău trebuie să fi ştiut asta.

— Şi atunci de ce mă urăşte? întrebă Will cu voce înfundată.

În acea clipă se deschise uşa, iar în dormitor intră Hugues.

— Ce se petrece? întrebă el, venind alături de Robert. Ţâţâi când zări pergamentul rupt. Ce dezastru…

Robert îi aruncă o privire de avertisment.

— Hugues.

Băiatul se încruntă la prietenul său.

— Şi de ce eşti aici cu el când ar trebui să fii la masă? Oricum mâine el pleacă înapoi la Londra.

Înainte ca Robert să apuce să răspundă, Will îl împinse pe Hugues şi se repezi afară din încăpere.

Se îndepărtă în fugă de dormitoarele sergenţilor, paşii lui ridicând nori de praf. Câteva grupuri de cavaleri se îndreptau spre sala mare. Mantiile îi făceau să semene cu nişte fantome în lumina asfinţitului. Will îi depăşi fără să încetinească, nici măcar atunci când unul dintre ei îi strigă să se oprească. El continuă să alerge, trecând de dormitoarele cavalerilor, pe sub umbra lungă a donjonului, dincolo de clădirile oficiale şi de armurerie, neştiind încotro se îndreaptă, dar nevrând să se oprească. Sudoarea îi îmbrobonea deja fruntea şi picioarele începeau să-l doară. Intră în cimitir şi o luă pe poteca spre capelă.

Capela era luminată doar de lumânări aşezate în jurul altarului. Un fuior de fum se înălţa dintr-o cădelniţă în care fusese arsă tămâie în timpul vecerniei. Will închise uşile în urma lui şi străbătu încet culoarul, atingând în trecere şirurile de bănci şi curbura stâlpilor de marmură. Se duse până la altar, unde se găsea un mic crucifix de lemn, de pe care silueta sculptată a lui Iisus privea în jos cu ochii adumbriţi de pleoape grele. Pe masă erau câteva fărâme de pâine, ceea ce mai rămăsese din anafură. Will simţi cum stomacul se revoltă, amintindu-i că nu mai mâncase nimic de dimineaţă. Luă firimiturile, le băgă în gură, apoi se duse până la sacristie, a cărei uşă era întredeschisă. Înăuntru ardea o singură lumânare, pe o masă în colţ. Peste tot plutea un miros înecăcios de tămâie. Lumânări şi cărţi legate în pânză erau stivuite pe bancheta de sub mica fereastră a camerei. Will se opri la intrare, iar privirea îi alunecă asupra urcioarelor cu vin aşezate pe rafturi în spatele mesei, pe care se aflau cutia din lemn de stejar pentru păstrarea anafurei şi potirul de împărtăşanie.

După câteva clipe de ezitare, Will intră, se duse la rafturi şi luă de acolo un urcior pe jumătate gol. Vinul licărea sângeriu în lumina lumânării. Will îşi turnă o porţie generoasă în potirul de împărtăşanie. Apoi deschise cutia şi luă anafură. Sângele şi trupul lui Hristos. Se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea şi ridică pocalul la buze.

— Tatăl Nostru, zise el, după care râse.

După ce bău vinul, mâncă şi pâinea şi se uită la umbrele de pe tavanul boltit, aşteptând ca Dumnezeu să-l pedepsească şi chiar *sfidându-L* să o facă.

Nu se întâmplă nimic. După ce termină de mâncat, Will se sprijini cu spatele de piciorul mesei, cu genunchii aduşi la piept. Se simţea epuizat. Intenţiona să stea acolo până la ultima slujbă, apoi să se ascundă în cimitir. După ce ceilalţi aveau să se ducă la culcare, se putea întoarce să doarmă până dimineaţă. Şi a doua zi? Will se ghemui pe podeaua rece din piatră, sprijinindu-şi capul de braţ. Avea să se gândească mâine la asta.

— Am zis să te trezeşti!

Will se dezmetici încet, simţind că era lovit în picior. Deschise ochii şi se ridică ameţit. Vinul îi îngreunase capul, iar în gură avea un gust amar. Habar n-avea cât dormise, dar dincolo de fereastra din sacristie era întuneric beznă. Omul care stătea deasupra lui purta mantia neagră a unui preot. Era Everard de Troyes, bătrânul din cimitir. Gluga îi era dată pe spate şi Will putea vedea acum că cicatricea care îi începea de la buză urca până la frunte, un şănţuleţ roz şi inflamat. Pielea era întinsă pe obraji, dar forma pungi sub ochi, ca şi cum, asemenea unei haine uzate, nu i se mai potrivea. Preotul avea mâinile diforme, şi două cioturi osoase se găseau acolo unde ar fi trebuit să fie degete. Prelatul îl studie pe Will cu ochii lui încercănaţi. Băiatul avu impresia că acea privire neclintită îi scruta sufletul.

— Cine eşti?

Vocea lui Everard era un şuierat slab, dar de o fermitate copleşitoare.

Will se strădui să se ridice în picioare. Privi podeaua, potirul gol şi resturile de pâine, şi ezită.

— Răspunde! porunci preotul, cu o voce ca un bici şfichiuitor.

— Mă numesc William. Am venit de pe *Opinicus*. Maestrul meu, sir Owein, a fost unul dintre cei care au murit în atacul de la Honfleur.

— Şi ce faci aici?

— Unul dintre sergenţi mi-a spus să aduc o lumânare pentru dormitor, răspunse Will, adoptând expresia inocentă cu care îl păcălise întotdeauna pe Owein.

Everard zâmbi, făcându-l pe Will să se simtă stânjenit.

Preotul se apropie de băiat şi-l mirosi.

— Ai băut, sergent?

— Nu, domnule.

— Nu? Everard adulmecă din nou. Sunt sigur că simt un miros de vin ieftin. Se uită la potirul de pe podea. Poate că ai adormit din pricina efectului împărtăşaniei? Sângele lui Hristos este o poţiune puternică. Mai ales,

murmură el pe un ton amenințător, uitându-se la Will, dacă e băut ca la tavernă şi nu e considerat un act sfânt săvârşit în cea mai profundă adoraţie!

Will deschise gura ca să se apere, dar preotul puse o mână osoasă pe umărul lui şi îl răsuci spre uşă.

— Unde mă duceţi? întrebă Will, încercând să pară indignat, surprins însă să-şi audă frica din propria voce.

— La Inspector, mârâi Everard. Eu nu pot autoriza singur darea afară.

Will încercă să găsească ceva care să-l abată pe preot din drum, dar era mahmur, aşa că nu reuşi decât să îngaime câteva scuze în drum spre încăperile Inspectorului şi, oricum, preotul părea să fie surd la ce-i spunea el.

Încăperile Inspectorului erau situate în clădirile oficiale de sub turnul donjonului. În zonă se găseau mulţi cavaleri, care îşi terminaseră masa de seară şi acum îşi încheiau sarcinile zilei şi întrunirile înainte de ultima slujbă. Will se forţă să-şi ţină capul sus. Intrară pe sub o arcadă largă şi apoi străbătură un pasaj pe care paşii stârneau ecouri, către două uşi duble şi negre. Everard bătu repede în ele.

— Intră, se auzi o voce profundă.

Preotul deschise uşile, împingându-l pe Will în faţa lui.

Încăperea era spaţioasă şi decorată cu mai multă opulenţă decât oricare dintre camerele cavalerilor din Templul Nou. Lângă peretele din spate se aflau o masă cu patru scaune în faţa ei şi un fotoliu ca un tron în spate, tapiţat şi acoperit cu o ţesătură brodată pentru protecţie. Fereastra mare era parţial acoperită cu o draperie grea, iar podeaua, de covoare. Lumânările din sfeşnice ardeau, iar în cămin sfârâia molcom un foc, care pâlpâia şi împrăştia scântei în jurul unui buştean mare care scotea un miros puternic de pământ şi lemn.

Inspectorul şedea pe fotoliul ca un tron, cu o carte deschisă în faţa lui.

— Frate Everard? rosti el, mutându-şi mirat privirea de la preot la Will. Ce s-a întâmplat?

— Acest nelegiuit a profanat Sfântul Sacrament. M-am dus să pregătesc capela pentru slujbă şi l-am găsit dormind după ce a băut vinul de împărtăşanie.

Inspectorul se încruntă şi Will îşi plecă încet capul, incapabil să-i înfrunte privirea dură şi dezaprobatoare.

— Ei bine, fapta e cu adevărat reprobabilă. Privirea templierului reveni la Everard. Dar sunt convins că problema poate fi rezolvată în cadrul

următorului capitul.

Will îşi ridică privirea, plin de speranţă. Expresia lui Everard rămase însă neclintită.

— De obicei aş fi aşteptat până atunci, frate, dar nelegiuitul e din Anglia. Pleacă mâine şi eu nu îngădui să vină aici şi să ne trateze capela ca pe o tavernă ordinară fără să fie pedepsit pentru fapta lui.

Inspectorul nu răspunse imediat. Închise cartea din faţa lui şi îşi puse mâinile pe masă într-un mod care îi amintea dureros lui Will de Owein.

— Ce ai de spus în apărarea ta, sergent?

Will deschise gura, dar nu putea vorbi. Îşi drese glasul şi încercă din nou.

— M-am dus în capelă şi am adormit, domnule. N-am vrut.

Expresia de pe chipul Inspectorului rămase neschimbată.

— Este clar că nu faptul că ai dormit în capelă este problema. Vreau să ştiu de ce ai profanat Sfântul Sacrament.

Will îşi pironi privirea în podea.

Templierul îşi împreună degetele mari.

— Eşti unul dintre sergenţii de la Templul Nou?

— Da, domnule, rosti încet Will. Maestrul meu, Owein, a murit la Honfleur.

— Cum te cheamă?

— William Campbell, domnule.

— Campbell? Eşti fiul lui James Campbell?

— Da, domnule, răspunse Will, ridicându-şi capul.

— M-am întâlnit cu el de câteva ori când a vizitat preceptoriul. Cred că acum este în Acra, în serviciul Marelui Maestru Berard. Inspectorul clătină din cap. Sunt dezamăgit. M-aş fi aşteptat la mai mult de la fiul unui cavaler atât de respectat.

— O clipă, frate. Vorbise Everard, care făcuse un pas în faţă. Putem discuta între patru ochi?

— Bineînţeles, răspunse Inspectorul, părând uşor surprins. Aşteaptă afară, îi ceru el lui Will.

Când părăsea încăperea, băiatul observă că Everard îl privea cu interes. Iar acest lucru îl stânjenea mai mult decât uitătura furioasă a preotului.

***

Garin se întinse pe patul lui, atingându-şi uşor buza spartă. Încăperea era întunecată şi tăcută. Sergenţii îşi terminaseră masa de seară şi acum îşi

finalizau sarcinile înainte de ultima slujbă. Garin se simţea inconfortabil din pricina paielor care ieşeau din saltea şi care îl înţepau prin lenjeria subţire de corp. După câteva clipe, se ridică şi se duse la fereastră. Nu voia să aştepte până dimineaţă, când nava avea să fie pregătită: voia să plece chiar atunci din Paris. Garin se uită la oamenii care traversau curtea de dedesubt la lumina torţelor.

În spatele lui se deschise uşa. În cameră intră un servitor în tunică maro, având un teanc de pături sub un braţ şi o lumânare în cealaltă mână. Omul îşi ţinea capul plecat în timp ce străbătea încăperea. Garin se întoarse spre fereastră şi începu să-şi mănânce unghia de la degetul mare, deja roasă aproape până în carne. Paşii servitorului se auzeau tare pe podeaua de piatră. Omul aprinse lumânarea de pe masă de la cea pe care o adusese. Trecu de la un pat la altul, schimbând păturile. Garin auzi foşnet de paie, apoi un clinchet slab de monede. Se răsuci pe călcâie. Servitorul era în dreptul patului său şi-i scotea sacul cu obiecte personale.

— Nu! ţipă Garin, sărind de pe locul lui, în vreme ce servitorul îşi băgă mâna în sac şi luă de acolo o pungă mică din catifea. Ia-ţi labele de pe…!

Se opri, cu vorbele rămase în gât, când servitorul îşi ridică privirea spre el şi rânji, arătându-şi cioturile rămase în chip de dinţi.

— Să-mi iau labele de pe ce anume? întrebă Rook, ridicând punga. De pe asta?

Scutură punga în mână.

— Ce cauţi…? Garin se uită la uşă. Era închisă. Cum ai…?

— Servitorii, răspunse Rook, urmărindu-i privirea, sunt sub demnitatea cavalerilor. Arătă înspre tunica lui maro. Nu meritam să se uite cineva la mine. Un sergent amabil mi-a spus unde să te găsesc. Îşi ridică tunica, dând la iveală pumnalul curbat băgat în teaca de la centură. Materialul larg al hainei masca foarte bine arma. Doar nu credeai că o să scapi, nu?

Garin îl urmări pe Rook cum îşi leagă punga de catifea la centură, lângă pumnal.

— Aia e a mea, rosti el cu voce slabă.

— A ta?

Garin făcu un pas în spate şi se lovi de pervazul ferestrei în vreme ce Rook scoase pumnalul şi se apropie de el.

— Aurul ăsta a fost plata pentru serviciul pe care ni l-ai făcut, dacă îţi aduci aminte. Rook roti pumnalul în aer, lipind apoi vârful armei de pieptul

băiatului, în dreptul inimii. Dar tu nu ne-ai servit bine, nu-i aşa? Te-ai servit pe tine însuţi.

— Am făcut ce mi-a cerut prinţul Edward! I-am dezvăluit planurile de călătorie şi m-am întâlnit cu oamenii tăi la Golden Fleece în Honfleur ca să-i anunţ că *Endurance* a ridicat ancora. Garin fusese îngrozit când, cu două zile înainte de plecarea în călătorie, Rook venise cu un mesaj de la Edward, prin care acesta îi poruncea să se ducă la taverna din Honfleur după acostarea navei ca să le dea mercenarilor, care se ascundeau acolo, semnalul de atac. Până în acel moment, Garin sperase cu disperare ca prinţul să nu acţioneze pe baza informaţiilor oferite de el, ca Edward să renunţe pur şi simplu. Nu din vina mea au murit oamenii voştri! ţipă el, simţind vârful pumnalului înfigându-i-se în carne.

— Oamenii noştri erau pregătiţi să moară. Nu erau însă pregătiţi să fie atacaţi de un copil. Un copil care, după ce le-a spus cu atâta loialitate că *Endurance* a plecat, l-a ucis pe cel care avea bijuteriile, dându-le cavalerilor răgazul să le împiedice retragerea. Din întâmplare, continuă Rook, prinzând cu putere obrazul lui Garin între degetul mare şi arătător, te-au descris foarte bine, cei patru care au supravieţuit. Blond, ochi albaştri, faţă ca de cal, a zis unu' dintre ei.

— Omul tău voia să omoare o fată! Garin se simţi mai degrabă cuprins de furie decât de frică. Mi s-a spus că nimeni nu va păţi nimic!

Rook rânji batjocoritor.

— *Mi s-a spus că nimeni nu va păţi nimic!*

— Mi-ai omorât unchiul! ţipă Garin, lovindu-l tare pe Rook în piept cu pumnul. Bărbatul se dădu înapoi. Am făcut ce mi-aţi cerut! *Iar voi l-aţi omorât!*

Rook îşi reveni şi îl izbi pe băiat în perete. Garin icni când simţi pumnalul pătrunzând prin lenjerie şi zgâriindu-i pielea.

— Iar acum, şuieră Rook, o să i te alături!

Garin se zbătu, dar bărbatul îi înfipse un braţ în gât. Garin simţi cum îi dă sângele chiar pe sub lenjerie, în dreptul pieptului.

Rook se apropie, până când respiraţia lui fierbinte şi urât mirositoare îi umplu nările lui Garin.

— I-ai avertizat pe cavaleri, rahat mic ce eşti! Le-ai spus de stăpânul meu!

— Nu! Garin începu să se înece din pricina braţului lui Rook, care îl sufoca. Ai… cuvântul meu!

— Cuvântul tău înseamnă pentru mine la fel de puţin ca şi viaţa ta.

— N-am spus nimănui!

Garin se lipi, moale, de zid.

— Stai drept, vierme nevolnic! Tu i-ai avertizat pe cavaleri, nu?

— *Nu!*

— Ne-ai făcut să pierdem bijuteriile!

— Eu… nu pot *respira!* Garin intrase în panică din pricina strânsorii braţului celuilalt. Începea să vadă ca prin ceaţă, iar lumea din jurul lui devenea cenuşie. Doamne, te rog! *Nu mă omorî!*

— De ce să n-o fac?

— Ştiu lucruri… secrete! Există o carte care a fost furată… importantă pentru Templu… un… grup din Templu… şi regele Richard a fost implicat… şi…

— Ce tot bolboroseşti acolo? tună, dezgustat Rook.

Dar slăbi puţin strânsoarea.

— Există un grup secret în interiorul Templului, icni Garin, inspirând aerul cu nesaţ. Li s-a furat o carte din acest preceptoriu. Ar putea distruge Templul. Clătină din cap. Nu ştiu de ce.

— Pe dracu'! Rook îşi trase înapoi pumnalul. Ştiu că tu le-ai spus cavalerilor.

Garin se uită drept în ochii lui Rook.

— Atunci fă-o! icni el. Fă-o acum! Însă nu le-am spus cavalerilor. Jur!

Închise ochii, încordându-se pentru lovitură şi pentru şocul durerii. Ochii i se deschiseră imediat ce auzi un zgomot. Rook se dăduse înapoi, iar pe chip îi înflorise un rânjet viclean. Individul izbucni în ras.

— N-am venit aici să te omor, băiete. Râsul i se domoli. Dar trebuia să aflu dacă tu ne-ai dat de gol, iar groaza îi face pe oameni cinstiţi. Îşi băgă pumnalul în teacă. Pierderea bijuteriilor l-a îndurerat enorm pe stăpânul meu, dar el crede că serviciile tale vor plăti datoria pe care acum o ai faţă de el. Înainte de tâmpenia ta de la Honfleur, te socotea extrem de util.

— Nu, zise Garin, ducându-şi o mână tremurândă la obrajii uzi. N-o pot face. Nu voi părăsi ordinul.

Rook îşi miji ochii.

— Dar el nu vrea să părăseşti Templul. Eşti mult mai de folos în interior decât afară. Poziţia ta, chiar dacă eşti un simplu sergent, îţi dă putere, o putere pe care o poţi folosi faţă de alţii.

— Nu, repetă Garin cu tărie. La ordinele lui a murit unchiul meu. Nu-l voi mai sluji.

— Îl vei sluji, băiete! mârâi Rook. Ba, mai mult, o vei face bucuros! Tonul individului se înmuie. Ce te aşteaptă acum în Londra, după moartea unchiului tău?

Garin tresări auzind vorbele celuilalt.

— Păi… nu ştiu.

— O, eu cred că ştii. Rook zâmbi parşiv. Sir Jacques era un om puternic, un om cu influenţă. Sunt doar câţiva în poziţia lui, câţiva care să-ţi ofere acelaşi viitor măreţ ca el, şi, în plus, eşti la fel de vinovat de moartea lui ca şi cel care a ordonat atacul.

— Mercenarii l-au ucis! N-a fost vina mea!

— Săbiile lor au dat lovitura, dar limba ta a transmis informaţia care a făcut lovitura posibilă. Rook oftă. Prin propria ta faptă, ţi-ai distrus cea mai mare ocazie de a-ţi repune în drepturi numele, pe vremuri nobil. Nu asta îţi doreai? Nu a spus stăpânul meu că poate face asta pentru tine? Rook îşi ridică tunica şi scoase punga de catifea de la centură. Uite. Aruncă punga spre Garin, care o prinse. Stăpânul meu e un om corect. Păstrează aurul. Acceptă-i cererea şi va avea grijă de tine, refuză şi nu ştiu ce se va întâmpla. Şi el e un om cu influenţă. Îţi poate uşura viaţa. Dar o poate face şi insuportabilă.

Garin se uită fix la pungă câteva clipe, apoi i-o aruncă înapoi lui Rook.

— Unchiul meu a fost cel care voia să ne reabiliteze numele. Eu am făcut toate astea pentru el. Acum e mort. Pentru mine nu mai contează.

Rook tăcu o vreme.

— Şi mama ta? întrebă el încet. Pentru ea contează?

Garin înţepeni.

— Nu ştii nimic despre mama mea.

Rook privi gânditor spre tavan.

— Lady Cecilia e înaltă, un pic prea slabă pentru gusturile mele şi are păr blond. Se uită din nou la Garin. Un păr frumos, nu-i aşa? Îl poartă strâns sub bonetă. Dar e o adevărată frumuseţe când îi atârnă pe spate.

— N-ai văzut-o niciodată.

Rook îşi duse o mână la inimă.

— Am văzut-o acum câteva zile. Stăpânului meu îi place să ştie pe cine are în slujba lui. Expresia de pe chip îi deveni mai dură. Şi ce este important

pentru oamenii aflaţi în slujba lui. M-a trimis să-ţi găsesc casa din Rochester a doua zi după ce ai acceptat să ne ajuţi.

— Minţi, şopti Garin.

— Cum am mai spus, mama ta e o frumuseţe, dar nu a dat dovadă de prea multă milostenie când i-am bătut la uşă, un cerşetor în căutare de ceva de-ale gurii. A pus pe una dintre servitoare să mă alunge. Rook se apropie de Garin. Dacă ar trebui să bat din nou la uşa ei, se va vedea obligată să mă trateze cu mai multă deschidere. De fapt, cu mai multă deschidere decât ar fi nevoită să o facă o doamnă adevărată. Prinse mâna lui Garin şi împinse punga de catifea în palma băiatului. Aşa că, vezi tu, ne vei sluji.

Alb la faţă şi tremurând, Garin îşi ridică privirea spre el.

— Nu-i aşa? ceru Rook confirmarea.

Garin încuviinţă din cap.

— Spune-o, băiete.

— Da, scuipă Garin.

— E mai bine. Şi acum, o să-ţi dau de ştire la Templul Nou în mai puţin de o lună. Cred că stăpânul meu are câteva sarcini mici pentru tine. Şi o să-i poţi povesti totul despre cartea aia de care tocmai ai pomenit. Rook chicoti şi porni spre uşă. Cred că va fi foarte interesat de asta.

— Te omor dacă îi faci vreun rău, rosti încet Garin, urmărindu-l pe Rook cu privirea.

Individul nu se uită înapoi.

Garin aruncă punga pe pat după închiderea uşii. Se răsuci pe călcâie şi privirea îi căzu pe masa pe care se găsea lumânarea de noapte. Cu o mişcare bruscă a braţului, aruncă masa cât colo. Lumânarea se stinse, cufundând încăperea în beznă.

***

Will privi în jur când uşile duble vopsite în negru se deschiseră şi din încăperile Inspectorului ieşi un cavaler. Era sir John. Will stătea pe coridor de mai bine de o oră. Îl văzuse pe Everard plecând la scurt timp după ce lui i se spusese să aştepte afară, apoi întorcându-se cu cavalerul ceva mai târziu. Sir John îi aruncă o privire dezaprobatoare, apoi îşi văzu de drum. Cu stomacul arzându-i de durere, Will îşi întoarse privirea şi îl văzu pe Everard în pragul încăperii. Preotul îi făcu semn să intre. După ce băiatul păşi înăuntru şi uşile se închiseră, Everard se duse la cămin şi se postă în faţa lui, întinzându-şi mâinile deformate către flăcări.

— Stai jos, ordonă Inspectorul, arătându-i lui Will scaunele din faţa mesei.

Băiatul traversă încăperea, zgomotul paşilor fiind absorbit de covor. Se ghemui pe unul din scaune şi îşi puse mâinile pe genunchi.

— Îmi pare rău că am băut vinul de comuniune, domnule, începu el, după ce îşi repetase afară discursul. Am pierdut masa de seară şi mi-era sete. Dar chiar îmi pare rău şi…

Will se opri şi îşi strânse buzele observând privirea dură a Inspectorului.

— Mă bucur că te căieşti, sergent, dar mă tem că asta nu este suficient. Greşeala ta e mare. În alte circumstanţe ai fi fost adus în faţa capitulului săptămânal, dezbrăcat de tunică şi dat afară din ordin.

— Alte circumstanţe? rosti Will cu voce spartă.

Inspectorul se lăsă pe spate şi îşi mângâie barba şi gura.

— Se pare că ai dat dovadă de curaj şi iniţiativă la Honfleur. Din câte mi s-a spus, eşti un sergent de calibru, un tânăr talentat cu mare potenţial. Ai câştigat turnirul de la Templul Nou, nu-i aşa?

Will dădu din cap.

— Nu vreau să lipsesc Templul de cineva cu capacităţile tale, continuă Inspectorul. Şi se pare că însuşi Dumnezeu veghează asupra ta.

Aruncă o privire scurtă spre Everard, pe care Will o prinse din zbor.

— Domnule?

— Luând în consideraţie aceste circumstanţe, rosti Inspectorul, ignorându-l, am decis care-ţi va fi pedeapsa. Când vei împlini vârsta, peste cinci ani, nu vei depune jurămintele de cavaler ca alţi sergenţi de condiţia ta. Vei primi mantia cu un an şi o zi mai târziu.

Will se apucă strâns de scaun. Şase ani? Şase ani de aşteptare până la primirea mantiei?

— De asemenea, vei fi biciuit. Dacă te-ai comportat ca un câine, vei fi tratat ca atare. Nu-i tolerez pe cei care vor să devină războinici ai lui Hristos purtându-se asemenea ultimelor scursuri. Fratele Everard a acceptat să ducă pedeapsa la îndeplinire. Dădu din cap înspre preot. Poţi să-l iei, frate.

Will avu impresia că zăreşte o urmă de triumf pe chipul zbârcit al preotului, înainte ca Everard să se încline în faţa Inspectorului şi să deschidă uşile. Will plecă de acolo ameţit, mânat din spate de Everard de-a lungul coridorului, apoi în curte. Merseră în tăcere spre capelă, fiecare pas făcut mărind groaza din sufletul lui Will. Băiatul nu mai fusese niciodată biciuit.

După ce închise uşile, Everard îl îndrumă pe Will spre altar.

— Repede, băiete. N-am toată noaptea la dispoziţie.

Will merse încet.

Când ajunseră la estradă, Everard îi arătă podeaua.

— În genunchi!

Will îngenunche, zărind silueta lui Hristos atârnând de crucifixul de pe altar.

— Şi-acum, rosti preotul, încruntându-se, unde l-am pus?

Îşi pipăi sutana neagră, apoi se duse la uşa din peretele lateral şi dispăru în sacristie. Tăcerea care urmă i se păru lui Will asurzitoare. Când se întoarse, Everard ţinea ceva în mână. Băiatul încremeni când zări biciul.

— Saltă-ţi tunica şi pune-ţi faţa pe podea!

Will îşi ridică tunica şi cămaşa. Simţi aerul rece înfiorându-i pielea. Se aplecă, îşi lipi fruntea de piatră şi îşi puse palmele pe podea.

— De ce Inspectorul nu m-a dat afară din ordin, domnule? întrebă el, întârziind astfel momentul inevitabil al căderii biciului. Putea să o facă.

— S-a convenit că aşa ceva n-ar servi nimănui, răspunse, calm, Everard. Aşa, şi tu, şi eu obţinem ce vrem.

— Ce anume?

Will încercă să se ridice, dar preotul îi puse un picior pe spate, ţintuindu-l de podea.

— Tu rămâi sergent în cadrul Templului, iar eu, zise Everard, ridicându-şi piciorul de pe spatele lui Will, eu mă aleg cu un ucenic.

— Un ucenic? Will se strâmbă auzind cum pocneşte biciul deasupra lui. Când nu simţi durere, îşi dădu seama că Everard doar pregătise unealta. Inspiră adânc. Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun, zise Everard încet şi rar, că acum eşti sergent al Templului din Paris. Iar *eu* sunt noul tău maestru.

Biciul pocni din nou. Will simţi o durere sfâşietoare pe şira spinării, ca un trăsnet, care îl făcu să ţipe. În vreme ce durerea îl copleşea, Will îşi înfipse degetele în piatră, ca şi cum ar fi încercat să se ascundă în podea, aşa că abia auzi următorul pocnet. Băiatul se forţă să respire şi încercă să spună ceva, dar următoarea lovitură veni înainte ca el să poată rosti un cuvânt. De această dată, durerea fu altfel, mai puternică pentru că fusese anticipată. Biciul pocni din nou, şi din nou, iar durerea îi provocă lui Will o senzaţie de vomă. Băiatul închise ochii, care erau plini de lacrimi.

După ce termină, Everard strânse biciul şi se aşeză în faţa altarului. Will îşi lipi obrazul de piatră, acolo unde lacrimile şi propria lui salivă formaseră o mică baltă.

— În picioare!

Will îşi simţea spatele arzând şi picioarele ca gelatina. Se ridică, înăbuşindu-şi un urlet când tunica se lipi de pielea zdrelită. Voia să se facă ghem şi să plângă, dar nu-i putea da preotului această satisfacţie: pierderea mândriei era mai rea decât durerea.

Pe obrajii palizi ai preotului se vedeau două pete de culoare.

— De ce…? Will închise ochii şi strânse din dinţi ca să-şi alunge durerea de spate. De ce aveţi dumneavoastră, un preot, nevoie de un sergent?

— Adun şi traduc manuscrise de medicină, matematică, geometrie, astronomie şi altele asemenea, zise Everard, aruncând cu nepăsare biciul pe una din bănci. Dar, deşi şaptezeci de ani de viaţă or fi adus înţelepciune în mintea asta a mea, cu siguranţă că nu s-au arătat la fel de binevoitori şi cu trupul meu. Everard îşi bătu tâmpla cu degetul. Vederea îmi slăbeşte. Am nevoie de un scrib.

— Un scrib, repetă Will, încercând să-şi menţină vocea calmă.

— De luni de zile îi cer asta Inspectorului, dar până acum nu a putut să-mi dea un sergent pentru această treabă. Everard îi zâmbi lui Will. Ce noroc pe mine că eşti aici. Zâmbetul i se lărgi. Şi că ai ales să profanezi Sfântul Sacrament.

Will se holbă la preot, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Un scrib? repetă el.

— Spre deosebire de mulţi de vârsta şi poziţia ta, tu poţi scrie şi citi, nu-i aşa?

— Am fost antrenat să devin *cavaler*, nu funcţionar!

— Crezi că un templier are nevoie doar de sabie, băiete? Everard clătină din cap. Fostul tău maestru te-a învăţat să-ţi foloseşti braţul. Eu te voi învăţa să-ţi foloseşti mintea. Se zgâi la Will prin ochii mijiţi. Asta dacă ai aşa ceva. Se răsuci pe călcâie. Întoarce-te în camera ta. Mâine-dimineaţă, după prima slujbă, vino la mine. Îţi poţi începe treaba făcându-mi curăţenie în cameră. După miros, a intrat iarăşi o pisică.

— Nu.

— Nu?

— Nu fac asta!

— Atunci pleacă pe uşa aia.

Will deschise gura, apoi o închise la loc. Se uită fix la preot.

— Cum?

— Pleacă, nu te pot opri.

Will aruncă o privire spre uşi.

— E o glumă?

— Nu.

— Foarte bine, rosti băiatul după câteva clipe. Făcu un pas spre uşă. Aşa voi face.

— Treci prin uşa aia, băiete, rosti preotul în spatele lui, şi continuă să mergi până ce vei ieşi din acest preceptoriu. Nu mai eşti sergent al Ordinului Templului. Te dezleg de legământ.

— Dar asta nu e ce…

— Dacă nu te poţi supune maestrului tău, atunci nu ai ce căuta aici.

Will rămase pe coridorul dintre uşi şi altar. Nu nutrise niciodată o dorinţă la fel de puternică de a deveni cavaler precum alţi sergenţi pe care îi cunoştea; de a lupta pentru creştinătate împotriva necredincioşilor şi de a se umple de glorie în bătălii; de a-l sluji mai bine pe Dumnezeu şi de a primi puterea şi privilegiile aduse de rangul de cavaler. Însă Owein spusese că un bărbat renaşte atunci când îmbracă mantia, căci se curăţă de toate păcatele. Iar Will înţelesese. Nu mantia era importantă, ci mântuirea. Tatăl lui trebuia să îl vadă îmbrăcat cu mantia albă, să vadă că se născuse din nou, că nu mai era băieţelul care îşi omorâse sora.

— Nu, şopti el. Nu voi pleca.

— Atunci, sergent Campbell, ne vedem în zori.

Everard îl urmări pe băiat cum părăseşte capela, târşâindu-şi picioarele. După plecarea lui Will, preotul mormăi ceva pentru sine, apoi începu să pregătească altarul pentru slujbă.

Puţin mai târziu se deschiseră uşile capelei şi prin ele trecu un bărbat înalt, îmbrăcat cu o mantie cenuşie.

— A, aici erai, zise Everard, mijind ochii în direcţia coridorului dintre strane. Să înţeleg că ai depus mărturie despre bătălie?

— Da, frate, răspunse Hasan, apropiindu-se. I-am spus Inspectorului că m-am dus la Londra ca să mă întâlnesc cu unul dintre oamenii tăi de legătură, un vânzător de cărţi.

— Şi nu ţi-a pus şi alte întrebări? Bine. Everard puse breviarul pe care îl ţinea în mâini pe altar şi coborî de pe estradă spre Hasan. Nu ne putem permite şi alte complicaţii. Moartea lui Jacques reprezintă şi aşa o lovitură dură pentru noi. Oricum, trebuie să reluăm căutarea cărţii imediat ce va fi posibil. Dacă Rulli o dăduse deja înainte de a-l prinde tu, atunci cel care a luat cartea ar putea să fie încă în oraş. Jacques ţi-a spus ceva cât ai stat la Templul Nou?

— Era îngrijorat, ca şi tine, ca persoana care l-a obligat pe Rulli să fure Cartea Graalului să nu vrea să o folosească drept dovadă a existenţei Anima Templi şi să ne dezvăluie planurile. Hasan se aşeză pe o bancă, apoi zări biciul. Îl ridică. A avut cineva necazuri?

Everard mormăi ceva şi luă biciul.

— Fiul lui James Campbell, dacă îţi vine să crezi.

— Fiul lui James?

— William. Un sergent de la Templul Nou. A venit aici cu nava de la Londra. De fapt, tocmai l-am luat ca ucenic.

Hasan ridică o sprânceană.

— William? Atunci el e cel despre care ţi-am povestit; cel pe care l-am prins urmărindu-mă în Honfleur. Crezi că ştie?

După câteva clipe, Everard clătină din cap.

— James era conştient de ce era în joc. Nu i-ar fi spus. Iar băiatul cu siguranţă nu a dat niciun semn că ar şti cine sunt. Probabil era doar curios. Doar nu e prima dată când stârneşti curiozitatea sau îngrijorarea cuiva, Hasan. Everard se duse înspre partea laterală a încăperii. Cel puţin mă voi folosi de el cât stă aici.

Hasan îl urmări pe Everard cum ascunde biciul pe un raft.

— Ştiu că îţi căutai un slujitor, frate. Dar nu te supăra că îţi spun, nu sunt sigur că la asta s-a gândit James când te-a rugat să ai grijă de fiul lui.

— Ce cale mai bună există ca să-l ţin sub supraveghere? răspunse scurt preotul. Nu mai are maestru. Ce crezi că ar vrea James să fac? Să-l trimit singur înapoi în Anglia sau să-l ţin aici, sub ochii mei?

Hasan dădu din cap, ştiind că nu era cazul să insiste pe acel subiect.

— Poate că ar trebui să ne gândim din nou în legătură cu contactarea restului membrilor Frăţiei ca să-i informăm de furtul cărţii, zise el, în vreme ce Everard se apropia de el.

— Fraţii noştri din Orient au treburile lor. Războiul între mameluci şi forţele noastre e gata să izbucnească. Pe asta trebuie să se concentreze dacă vrem să reuşim să trecem peste problemele cu care, mă tem, ne vom confrunta în curând.

— Dar fără sprijinul lor s-ar putea ca găsirea Cărţii Graalului să fie extrem de dificilă. Poate chiar imposibilă. Dacă preţiosul volum este scos la lumină şi Anima Templi expusă, tot ce am reuşit să construim se poate prăbuşi. Nu cumva asta e o ameninţare mai mare?

— Cartea e responsabilitatea mea, Hasan, replică Everard cu fermitate. Eu mă voi ocupa de asta. Îşi frecă iritat fruntea. La naiba cu Armand! izbucni el brusc. Marele Maestru avea nevoie de pompă şi ceremonii, nu-i aşa? oftă şi se uită la Hasan. Cartea aia îmi stă ca o piatră de gât încă de la conceperea ei. Când Armand a murit la Herbiya ar fi trebuit să o distrug, nu să o aduc înapoi la Paris. Din pricina mea, este în pericol tot ce am obţinut noi cu atâtea sacrificii. Munca noastră e prea importantă pentru această lume pentru ca ea să se piardă, Hasan.

— Nu e vina ta, frate.

— Nu? Eu am scris blestemăţia aia. Dacă nu e vina mea, atunci nu ştiu a cui e. Vanitatea m-a determinat să o păstrez, Hasan. Everard clătină din cap. Vanitatea.

Sarazinul tăcu câteva clipe, neştiind ce să-i răspundă. În cele din urmă, băgă mâna în sacul lui şi scoase de acolo un pergament îngălbenit şi crăpat, pe care i-l dădu lui Everard.

— Am luat asta de la Jacques după ce a murit. Nu vreau să-l găsească cineva.

Everard luă pergamentul neliniştit.

— El l-a citit?

— Da. A fost mulţumit că James a reuşit atât de multe într-un timp atât de scurt în tabăra mamelucă. Hasan făcu o pauză. Îi vei povesti noului tău ucenic despre implicarea tatălui său?

— Nu, răspunse scurt Everard. Rupse pergamentul şi băgă bucăţile într-un buzunar al sutanei. Flăcăul mai are multe de învăţat.